

ROSIE RUSHTON

TỦ SÁCH TEEN J14

Tiếng vọng
tình
yêu

ECHOES
OF
LOVE



Tiếng Vọng Tình Yêu

Rosie Rushton

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Tiếng Vọng Tình Yêu - Rosie Rushton](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

Giới thiệu tác phẩm

Xuất thân từ một gia đình da trắng nổi tiếng, là con gái của một ngôi sao truyền hình, có khả năng thiên bẩm về âm nhạc, Anna Elliot dường như là một hình mẫu hoàn hảo của nàng công chúa trong những câu chuyện cổ tích. Và rồi công chúa gặp Felix Wentworth, một hoàng tử Ếch đúng nghĩa. Câu chuyện tình sẽ chỉ là một kịch bản cổ tích đơn giản và hạnh phúc, nếu như cô gái 18 tuổi không phải gặp những cú shock quá nặng nề: gia đình vỡ nợ, cha nằm viện, bị dư luận lên án... Để cứu vãn chút danh tiếng còn lại cho người cha đầy kiêu hãnh, Anna đã buộc phải chia tay với Felix.

Xa nhau, liệu người ta còn cơ hội gặp lại? Chia tay, liệu còn đến được với nhau? Rosie Rushton đã thảo một giai điệu mới trên những lời tình ca cũ, để chứng minh rằng tình yêu thời nào cũng vậy, nồng nhiệt và có sức thuyết phục với tất cả mọi người.

Nằm trong phần cuối của series các tác phẩm dựng lại cốt truyện của tác gia nổi tiếng Jane Austen, "Tiếng Vọng Tình Yêu" đã được các bạn trẻ Châu Âu mong ngóng từ những ngày đầu tiên của năm 2010.

"Không ai ngừng yêu một nơi chỉ vì đã trải qua đau khổ... "

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Anna nhìn chăm chăm vào tiêu đề tờ báo, bàn tay run rẩy khiến những con chữ như đang nhảy múa trước mắt cô. Thật là tận cùng của giới hạn! Tại sao lại là hôm nay, sau tất cả những bất hạnh vừa qua?

Cô liếc mắt về phía sảnh dẫn tới cửa phòng khách đang khép hờ. Không thể để bố cô biết chuyện, ít nhất là lúc này. Anna biết rõ ảnh hưởng của bức ảnh và bài báo này tác động đối với người cha dễ dao động của cô đến nhường nào. Đặc biệt là với tâm trạng như ngày hôm nay, cô sẽ không để ông phải than phiền thêm nữa.

Anna lướt qua nhan đề, những dòng tí ti giật gân càng khiến cô quyết giấu tờ báo. Nếu như cô không nghỉ giữa giờ tập saxophone cho kì thi cấp 8 sắp tới và qua bếp uống nước thì có lẽ sẽ không kịp hủy tờ báo mất. Không thể vút nó vào sọt rác - bố cô sẽ bới tung cả nhà lên cho đến khi tìm thấy thì thôi. Như thường ngày, có lẽ vào lúc này ông đã đọc hết nó nhưng với việc bà Marina Russell, mẹ đỡ đầu của Anna, đến sớm và tiếp tục cuộc tranh luận vẫn đang kéo dài giữa họ trong phòng khách, bất cứ hoạt động của một ngày thứ Bảy thông thường nào cũng phải gác lại và tờ báo đã bị bỏ quên trên bàn bếp chưa ai đụng tới.

"Chào cả nhà - chúng con về rồi đây!" Cửa ra vào sập mạnh. Trong lúc bối rối, nửa muốn rửa xả hai chị em gái, nửa muốn thủ tiêu bài báo, Anna xé toạc trang báo rồi nhét vào túi quần jeans. Cô quăng tờ báo sang một bên vừa kịp lúc hai chị em xách một lô túi đồ đắt tiền vào bếp.

"Hai người đã ở chỗ quái nào thế?" Anna hét lên, tuôn ra bằng hết những căng thẳng và lo lắng suốt một giờ đồng hồ qua. "Lúc cần thì không thấy đâu. Biết không? Không thể chịu nổi hai người nữa!"

"Bình tĩnh đi nào!" Gaby, cô chị cả phản kháng rồi đẩy Anna ra, đi về phía tủ lạnh. "Chị đã rủ nhưng em nói là muốn ở nhà luyện kèn đấy chứ!"

"Chị vẫn chưa hiểu, đúng không?" Anna nổi đóa cắt ngang. "Đây là việc hệ trọng mà hai người lại là cà mua sắm. Cô Marina đến đây từ đời nào rồi và..."

"À, đó là lý do chúng ta không nên có mặt ở đây," Mallory, cô em gái chỉ kém Anna mười ba tháng làu bàu, thả phịch cái túi xách trên bàn và quăng đôi xăng đan sang một bên. "Mất cả buổi sáng ở công ty Voice of Doom hay ba giờ đồng hồ mua sắm xả xì trét ở Bicester ư? Chẳng ăn thua gì?"

"Đó là nơi cuối cùng em nên đến," Anna dần từng tiếng. "Chúng ta không còn tiền mặt nữa đâu."

"Vì Chúa, Anna, hạ hỏa đi nào!" Gaby buông tiếng thở dài, đóng sầm cửa tủ lạnh rồi thọc ống hút vào chai sinh tố nam việt quất. "Chúng ta đâu cần tiền mặt. Nhét hết vào thẻ tín dụng. Bố nói sẽ kích hoạt mà."

"Ôi trời, và chị tin bố à?" Anna giận dữ trả miếng "Chị đang ở hành tinh nào vậy? Bố không có việc làm cả năm trời rồi, nhớ không?"

"Ờ, nhưng..."

"Bố đã phải bán cả ngựa đua, cả du thuyền," Anna bồi thêm, "và cô Marina nói là bố sẽ phải -"

"Cô Marina nói, cô Marina nói," Mallory nhại lại, rồi lôi chiếc áo dây óng ánh ra khỏi túi, mân mê. "Đó không phải là việc của cô Marina. Không đời nào cô ấy có thể phá hỏng kỳ nghỉ cuối tuần của em!"

"Mà thế thì đã sao nào?" Gaby cất lời, đưa bàn tay vào lùa mái tóc dài đen bóng. "Bán mấy thứ vớ vẩn đó cũng kiếm được vài ngàn - và chị đoán đó là lý do tại sao bố nói chúng ta nên sắm sửa đồ mới khi có cơ hội."

Cô chị ném về phía Anna một cái nhìn khinh miệt. "Làm sao chị có thể tới công ty với bộ dạng một kẻ hết thời?" cô nói thêm. Ngoài việc học thiết kế thời trang ở London, Gaby còn làm người mẫu không tên tuổi cho một tờ báo biểu và bây giờ lại có khát vọng trở thành siêu mẫu trên sàn catwalk. Cô liếc nhìn chiếc quần bò đã ngả màu của Anna và đôi giày đế mềm sắp bục. "Ít nhất bố cũng hiểu được tầm quan trọng của vẻ bề ngoài ngay cả khi mình không đủ khả năng để làm nó đẹp lên."

"Sẽ có ích hơn," Anna nói nhỏ, "nếu bố nhận ra tầm quan trọng của việc trả được hết nợ nần."

Mất tinh thần, cô giật mạnh ngăn kéo, cảm thấy nước mắt trào ra cay xót. "Nhìn thấy cái mớ này không?" cô hét lên, quăng lên bàn một sập phong bì. "Nào là giấy yêu cầu thanh toán, thư của hội luật sư và..."

"Thật lố bịch hết mức!" Tiếng bố từ phòng khách át cả giọng nói của cô. "Bà thực tâm nghĩ là tôi coi trọng lời đề nghị xúc phạm đó ư?"

Anna thấy nôn nao, cô ghét đối đầu và cô biết chắc chắn là một sự đối đầu khủng khiếp nhất sắp sửa diễn ra.

"Walter, để tôi nói nốt đã." Dù đứng ở xa, Anna cũng thể nhận thấy sự thiếu kiên nhẫn qua giọng nói nhẹ nhàng của Marina - người phụ nữ đã nỗ lực giúp gia đình nhà Elliot sau khi mẹ của lũ trẻ mất cách đây ba năm. "Và trước khi tiếp tục, tôi nghĩ là các cô gái cũng cần phải biết chuyện này."

"Chẳng có gì cho chúng tham gia cả," cô nghe bố gằn giọng. "Tôi nói rồi, đây là việc của tôi."

"Ồ, tôi kịch liệt phản đối. Các cô gái ơi!" Cửa phòng khách mở toang và vài giây sau, Marina phăm phăm bước vào bếp, phớt lờ sự phản đối của Walter. Marina là một phụ nữ cao lớn, quyết đoán với búi tóc hoa râm búi cao sau gáy. Tình cảm sâu sắc bà dành cho gia đình Elliot khiến cho bạn bè thân thiết nghĩ ắt hẳn bà sẽ cưới ngài Walter sau khi bà Walter mất. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra vì Marina tin rằng đàn ông tuy hữu ích nhưng không nhất thiết lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh. Hơn nữa, Marina sẽ không bao giờ mua dây buộc mình để kết hôn với một người đàn ông không những tiêu tiền như rác mà luôn coi mình là số một như ngài Walter. Tuy nhiên, bà là vị khách thường xuyên tới thăm biệt thự Hampton. Bà có hẳn một phòng ngủ với buồng vệ sinh riêng trên tầng hai. Đây là căn phòng trước đây bà nghỉ lại khi tới chăm sóc mẹ lúc trẻ. Ngài Walter lúc nào cũng cần nhần nhưng bà vẫn coi ngôi nhà và các cô gái như con của mình vậy.

"A, cuối cùng thì các con cũng về!" bà mĩa mai, đưa mắt nhìn Gaby lúc đó đang quay đi che giấu cái nhìn khinh miệt.

"Nghe này," bà Marina dựa vào ghế, hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp, "chúng ta cần nói chuyện. Bố các con và ta đã bàn bạc về việc bán ngôi nhà này và..."

Gaby dùng dùng nổi giận. "Không đời nào bố bán ngôi nhà này đâu, không bao giờ. Bố hứa rồi."

"Gabriella à, bố con luôn hứa mà không giữ lời - đây mới chỉ là một nửa vấn đề," Marina đáp lời một cách chua chát. "Không thể chối bỏ được bố con đang nợ nần chồng chất và chúng ta cần phải làm gì đó. Nếu Walter làm theo những gì ta gợi ý -"

"Bố có thể làm bất kỳ điều gì ông muốn - không phải việc của cô!" Gaby đáp lại, khuôn mặt đỏ bừng.

"Gaby, dĩ nhiên đây cũng là việc của cô ấy mà," Anna thốt lên. "Chị biết là mẹ sẽ đã có lời nhờ cô Marina để mắt tới chúng ta, và dù thế nào chẳng nữa cô ấy cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta. Giờ sự giúp đỡ nào cũng đáng quý."

"Gì cũng được," Gaby lầu bầu, nhắc tờ báo lên, rồi cắm mặt vào trang tử vi. "Ê, có chuyện quái gì với tờ báo thế này - đúng là vớ vẩn."

"Như cô đã nói," bà Marina búi lại mái tóc rồi tiếp tục, "Cô đã xoay xở một vài cách - có lẽ vừa lòng được mọi người - để trên danh nghĩa giữ lại biệt thự Hampton."

"Ta đã cố gắng tìm giải pháp - mà có thể thỏa mãn được tất cả mọi người và điều này đồng nghĩa với việc vẫn giữ được ngôi biệt thự Hampton."

"Thế tức là chúng ta không phải đi nữa à?" Mallory hỏi đầy hy vọng.

"À, không đơn giản như vậy," Marina nói, né tránh ánh mắt của cô bé. "Anna, sao con không đi pha cà phê để chúng ta có thể cùng nhau thảo luận vấn đề như những người lớn nhỉ?"

Sau khi hai chị em gái bước ra khỏi bếp đầy ử rũ sau Marina, Anna nhận thấy việc pha cà phê thật là nhẹ nhàng. Tuy nhiên tin tưởng rằng bất kỳ ai trong gia đình cô có thể cư xử như người lớn chỉ là một sự lạc quan ngây thơ mà thôi.

Trong lúc đợi cà phê, Anna lôi mảnh báo từ túi quần ra, vuốt phẳng phiu nếp gấp rồi rồi kín đáo lăm lăm nhìn lại phía sau để đảm bảo bố cô đang ở phòng khách. Cô ngắm bức ảnh của Cassandra Wentworth. Hình ảnh người phụ nữ này khiến cô nhớ Felix. Cô thầm nhủ, nếu không có bà ấy thì giờ này mình đã ở bên Felix rồi.

Nghĩ tới đó, cô vò nát rồi nhét trang báo vào túi. Có đáng khi nghĩ mãi về chuyện đó? Nó chỉ khiến cô càng thêm đau khổ - vừa đau khổ vừa tức giận. Không chỉ đau khổ về Cassandra mà còn về bố và cô Marina; đau khổ cả về chính bản thân cô, cái cách cô để hai người họ kiểm soát mình nữa.

"Cô biết mình mãi không thể nào thay thế người mẹ tuyệt vời của con," bà Marina nhắc đi nhắc lại, "mẹ con là người bạn thân thiết nhất của cô, và cô chỉ cố gắng làm những gì mẹ con sẽ làm nếu còn sống. Mẹ con cũng sẽ hành động như bố con và cô đang làm, tin cô đi."

Và mình đã tin cô ấy, Anna nhủ thầm rồi hít hà mùi cà phê. Cô ấy kể cho mình nghe về việc mẹ đã ủng hộ bố, bảo vệ hình ảnh của bố như thế nào, và mình nên làm như vậy, nên thể hiện sự trung thành... Và đúng thật, cô Marina đã làm việc đó rất tốt: luôn luôn dịu dàng "hãy nghĩ xem mẹ con sẽ nói gì..."

Chỉ từng lời ấy thôi cũng khiến cô rậm rập tuân lệnh. Nhưng giờ đây cô đang băn khoăn liệu mẹ cô thật sự muốn cô nhượng bộ như vậy không. Alice Elliot là người phụ nữ khôn ngoan và thực tế. Bà không bao giờ bỏ cuộc, và bà biết chế ngự sự tự mãn thái quá của chồng để mọi việc không trở nên tồi tệ.

"Hãy chờ thêm sáu tháng nữa và con sẽ quên mất mọi chuyện," Marina thủ thủ mỗi khi bắt gặp Anna đang nức nở trong góc. "Chỉ là tình yêu bỏ xít thôi con ạ - mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi."

Nhưng Anna không quên và chuyện đó cũng chẳng qua nhanh. Không ngày nào là cô không nghĩ về khoảng thời gian kỳ diệu trước khi cô làm rối tung lên và đánh mất chàng trai tuyệt vời nhất thế giới.

"Anna? Sao lâu thế con? Giọng mẹ đỡ đầu vang lên đưa cô về với thực tại tại phủ phàng. (Cô phân vân tự hỏi liệu khi nào gia đình cô có được một cuộc sống bình thường như bao người khác?) Cô gấp mảnh báo, nhét vào túi rồi đặt bình cà phê lên khay. Trút bánh bích quy ra đĩa, Anna hít một hơi thật sâu, bê chiếc khay lên và chuẩn bị tinh thần cho một sự thay đổi lớn trong chuỗi sự kiện của gia đình nhà Elliot.

Đặt chiếc khay lên bàn, Anna chợt nhận ra ngay cả một người lạ cũng có thể hình dung chính xác bức tranh về gia đình Elliot khi liếc qua gian phòng vào sáng hôm nay.

Bố cô - thật hoàn hảo trong chiếc quần lanh màu kem và chiếc áo sơ mi màu hoa cà may thủ công - đang nhíu mày nhìn vào chiếc gương lấp lánh trên bệ lò sưởi cẩm thạch, thọc mạnh tay qua đám tóc hoa râm. Trong suốt cuộc đời đa sắc màu mà lộn độn, bố cô có rất nhiều niềm đam mê - những con ngựa đua, những chiếc xe cổ, thuyền buồm và dĩ nhiên là cả mẹ của Anna nữa - nhưng không cái nào mãnh liệt hơn tình yêu của ông dành cho chính bản thân mình. Nhiều năm trước đây, khi chị em cô còn nhỏ và bố vẫn là người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng, ông có sở thích sục sạo tìm tất cả các bài nhận xét về chương trình của mình trên mạng internet, và ông chẳng thèm lẩn tránh cánh săn ảnh mỗi khi cùng gia đình đi ra ngoài, thậm chí còn khuyến khích họ. Lối sống phóng túng và việc phát ngôn bừa bãi đã khiến ông trở thành đề tài hấp dẫn cho những tờ báo lá cải. Ông có khuynh hướng bộc lộ sự cáu giận trên chương trình truyền hình trực tiếp và điều này đã khiến cho tỷ lệ người xem tăng vọt. Hơn nữa, chất giọng khàn đục đã đem lại cho ông nhiều cơ hội tham gia thuyết minh. Vì thế với ngoại hình ưa nhìn nhưng có phần thô kệch, ông cũng đã có lúc được ưa chuộng, chỉ ít là trong một khoảng thời gian làm gương mặt đại diện của Pinnacle - "dòng mỹ phẩm dành cho những người đàn ông trưởng thành biết chăm sóc cho làn da của mình". Vừa rót cà phê, Anna vừa ngẫm thấy tiếc cho bố đã không đủ "trưởng thành" để chăm lo cho túi tiền của mình khi còn có việc làm. Ngay trước cái chết của vợ, ngài Walter đã có một vài trận nổi nóng ngay trên sóng trực tiếp - điều này đã khiến cho BBC phải tìm một người dẫn chương trình mới. Hơn thế nữa, ông lại bị bắt gặp đang rửa xả mỹ phẩm của hãng Pinnacle chỉ là một đồng rác rưởi với giá cắt cổ trong khi trước công luận, ông vẫn ca ngợi dòng sản phẩm này chỉ vì Pinnacle đã trả cho ông cả một gia tài. Ngay sau đó, một gương mặt đại diện mới cho Pinnacle đã xuất hiện trên trang bìa của nhiều tạp chí.

Ông đã kỳ vọng rất nhiều về sự trở lại vẻ vang của mình với hai chương trình, *Walt on Wednesday at the Weekend* trên kênh ITV3. Và trong một chốc lát có vẻ như ông đã đạt được mong ước nhưng những hy vọng đó ngay lập tức tan thành mây khói khi giới báo chí gọi đó là "Vụ Walter-gate" ^[1]. Và Anna biết, bố vẫn đang trách cô vì chuyện này. Cô rất yêu bố mình nhưng cô cũng hiểu rõ - như cô Marina đã nói hơn một lần - ngài Walter là người của công chúng và chính ông là người phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ những rắc rối này.

Ngài Walter không phải là người duy nhất trong gia đình tự cao tự đại về bản thân. Gabriella - còn ba tháng nữa là trong hai mươi tuổi - mới từ trường đại học về nghỉ cuối tuần. Gabriella luôn được bố yêu quý nhất và được cưng nựng là "cô bé xinh xắn". Thực tế, Gabriella còn hơn cả xinh xắn, cô đẹp lộng lẫy và ý thức được vẻ đẹp của mình. Gabriella sở hữu một thân hình cao ráo và tha thướt với bộ ngực đáng thèm khát, mái tóc đen dài và đôi mắt màu cacao. Cô nằm ườn trên chiếc ghế sofa bọc da màu trắng, vừa cắn móng tay vừa lật giở từng trang tạp chí *Vogue* mới nhất, miệng liên tục than vãn khi xem quảng cáo thời trang "Mình mà mặc thì đẹp

hơn nhiều" hay "đẹp quá trời". Gaby bẩm sinh đã là người có phong cách và tràn trề tự tin nhưng lại thiếu nhạy cảm đối với nhu cầu của người khác.

Mallory, mười bảy tuổi, em út trong ba chị em gái, học ở trường nội trú, lại là tuýp người "mỏng manh dễ vỡ" và là người duy nhất giống hệt với mẹ quá cố - xét trên phương diện ngoại hình. Con bé có dáng người mảnh dẻ với đôi mắt xanh biếc như chục khóc, mái tóc màu vàng nhạt ngày nào cũng đánh vật với chiếc máy là tóc, làn da nhợt nhạt dù là đang giữa mùa hè, điểm xuyết những đốm tàn nhang. Nhưng trong khi bà Alice Elliot hăng hái đến hơi thở cuối cùng, chưa một lần chất vấn "Tại sao lại là tôi?" khi phải đấu tranh vật lộn với căn bệnh ung thư quái ác, thì Mallory lúc nào cũng hình dung ra tình huống xấu nhất và yêu cầu người khác giúp đỡ dù khó khăn bé như mắt muối. Con bé tuy phiền phức nhưng Anna cảm thấy cần phải che chở nó; bởi lẽ Gabriella không biết thế nào là máu mủ ruột già nên Anna phải thay thế mẹ chăm sóc em gái khi nó còn nhỏ. Đó là trách nhiệm mà cô phải tiếp tục gánh vác mặc dù cô biết thừa Mallory chỉ lợi dụng điều đó mà thôi.

Nhìn em gái vắt vẻo trên bậu cửa sổ với chiếc điện thoại di động màu hồng áp chặt vào tai, Anna dễ dàng đoán ra nó đang say sưa với trò nó giỏi nhất; làm mình làm mẩy. Trong tình huống này nạn nhân là Charlie Musgrove - bạn trai của Mallory. Anna nhận ra điều đó, ban đầu khi Mallory còn thỏ thẻ rồi đột nhiên chuyển giọng nài nỉ van lơn "nhưng anh đã hứa với em rồi mà", và có vẻ như là cô sẽ không phải mất công suy luận xem chúng đã làm gì chiều hôm đó.

Và đây là mình, Anna nhủ thầm, bắt gặp hình ảnh phản chiếu của bản thân qua chiếc gương lõng lầy khi cô đưa cho mẹ đỡ đầu cốc cà phê và miếng bánh quy gừng phủ sôcôla. Cô có một khuôn mặt trái xoan, cằm chẻ, đôi mắt sâu màu xanh xám với mái tóc màu vàng rơm và năng khiếu âm nhạc di truyền từ mẹ. Bà Marina vẫn gọi là "cô bé nhạy cảm, thông minh". Cô biết đó là một lời khen nhưng bây giờ dường như nó chỉ đơn thuần rằng cô là người nhàm chán. Hai chị em gái của Anna, tuy không được xem là đáng tin cậy, nhưng lại có cuộc sống thú vị hơn cô nhiều. Mallory thậm chí chẳng thèm thức cả đêm để lo lắng cho kỳ thi, cho tương lai hoặc tự vấn liệu có còn ai yêu mình nữa không. Gabriella và Mallory chẳng bao giờ tự oán trách bản thân vì những lỗi lầm nhỏ như cái cách mà cô đối mặt với chuyện của Cassandra. Thôi ngay! Cô tự nhủ. Mà đã làm mọi chuyện rồi tung lên. Mà đã bỏ lỡ cơ hội. Phải vượt qua thôi.

"Tốt rồi, mọi người đều đã có cà phê," Marina cắt giọng cắt ngang dòng suy tưởng của Anna "Hãy để cô giải thích chuyện này là thế nào."

"Nếu cần phải giải thích, tôi sẽ làm việc đó". Bố Anna rời khỏi chiếc gương, tiến về phía chiếc ghế tựa yêu thích, phúi phúi vết bẩn rất mờ trên ống tay áo rồi ra hiệu cho Mallory ngừng nói chuyện điện thoại. "Sự thật hoàn toàn không phải lỗi của bố..." Ông ngừng trong giây lát khi Mallory trề môi hờn dỗi, ném chiếc điện thoại về phía ghế sofa. "Dù gì đi chăng nữa không phải lỗi của bố, bố đang gặp một số vấn đề về tiền bạc".

"Nếu đây là nhỏ thì không biết vấn đề lớn sẽ như thế nào," Marina lẩm bẩm và ngay lập tức nhận được một cái nhìn hình viên đạn từ phía ông Walter.

"Các ngân hàng thật vô lý khi coi bố là một kẻ ngu ngốc tầm thường; bọn ITV3 đã xử sự thật ngu xuẩn và dĩ nhiên chính quyền chết tiệt không quản lý nổi bữa tiệc sinh nhật của một đứa trẻ ranh hai tuổi chứ đừng nói đến việc bình ổn quỹ đầu tư của bố". Ông thở dài như thể chính mình là kẻ giờ đầu chịu trận cho sự bất lực của chính phủ. "Nhưng", ông tiếp tục với vẻ mặt tươi tỉnh hơn, "Bố vừa thực hiện cắt giảm chi tiêu, cùng với một loạt các kế hoạch khác - A ha! Báo kia rồi!"

Mắt sáng lên, ông đưa tay chộp lấy tờ báo mà Gaby vút tên ghế piano sau khi cô nàng đọc xong các tiên đoán cho cung Thiên Bình. "Chuyện quái gì thế - trang bìa bị xé nham nhở... trời ơi!"

Walter nôn nóng vung vẩy tờ báo khi Anna kéo áo phong xuống cổ tình che chiếc túi sau đang cộm lên. "Thằng đưa báo chết tiệt - chắc hẳn nó cố nhồi nhét tờ báo vào hòm thư - xem này!"

"Walter, bỏ qua chuyện đó đi - chúng ta cần phải giải quyết việc này và thời gian sắp hết rồi," Marina cất lời, nôn nóng liếc nhìn chiếc đồng hồ.

"Một phút thôi, một phút thôi," ông đáp rồi vẩy tay ra hiệu. "Tôi biết là mình sẽ được nói đến trong chuyên lục Lang thang mà". Ông bắt đầu lật qua nhanh những trang thể thao một cách phấn khích. "Đây rồi, xem họ nói gì nào," ông rú lên. "Cuộc họp ở Goodwood ngày hôm qua... con ngựa Triumphant Too đã giành phần thắng trong cuộc đua đầu tiên... đúng thế, đúng thế! Và đây rồi!"

Ông nắm chặt lấy tờ báo, gấp đôi nó lại và bắt đầu chăm chú đọc.

"Nghe này. Đáng chú ý trong buổi khởi công là sự xuất hiện đầy sôi nổi của ngài Walter Elliot, sự năng động sắc bén và hào phóng của ngài luôn là dấu hiệu để nhận biết các cuộc họp vào tháng Sáu trong nhiều năm qua."

Ông ngược mắt lên. "Năng động sắc bén - ta thích cụm từ này".

Anna buông tiếng thở dài. Cô yêu bố nhưng lại khó chịu với cái tính thích xu nịnh của ông.

"Sau vụ bán lại hai con ngựa đua đầy tiềm năng Go Girl Go và Hampton Haroine vào cuối mùa giải," ông vừa đọc vừa mân mê mặt báo, "Elliot là nạn nhân nữa của sự suy thoái kinh tế và gia đình đã bày tỏ sự lo lắng từ khi ông làm mất uy tín..."

"Mất uy tín ư? Sao họ dám nói thế!" ông lắp bắp. "Ta là nạn nhân của sự căm ghét có chủ đích - và cái gì nữa đây?" Ông nắm chặt tờ báo. *"... ông có thể sẽ buộc phải rút khỏi danh sách các nhà tài trợ cho cuộc đua ngựa Hampton House tổ chức vào tháng Chín hàng năm..."*

"Gia đình lo lắng ư?" ông bức bối. "Đứa ngớ ngẩn nào đã phao tin đồn nhảm thế?" Ông liếc Marina, có ý nghi ngờ bà đã tiết lộ thông tin cho báo chí. "Chúng tôi nói như thế ta mong thoát khỏi cái trách nhiệm cao cả này. Ta đã tài trợ cho cuộc đua bao nhiêu năm nay, ta đã có chỗ đứng ở đây - Liệu bạn bè sẽ nghĩ gì nếu ta rút lui?"

"Nếu bạn họ có chút hiểu biết, đôi khi tôi nghi ngờ điều này," Marina lạnh nhạt đáp lời, "họ sẽ coi đây là điều duy nhất có thể làm trong hoàn cảnh hiện nay. Walter ạ, ông đã chấy túi: vì bất kỳ lý do nào, ông đã mất việc. Ông tiêu xài gấp ba lần số tiền kiếm được. Bao nhiêu năm qua ông sống bằng thẻ ghi nợ và sự cảm thông, nhưng bây giờ cả hai đã không còn. Hãy chấp nhận sự thật đi."

Bà đưa mắt nhìn Walter, lúc này hai má ông đột nhiên đỏ phừng phừng và trông như sắp sửa đột quy đến nơi. "Nhưng dĩ nhiên là," bà vội lên tiếng, lo sợ Walter tăng huyết áp, "nếu ông làm theo những gì tôi gợi ý, chỉ sau vài năm, ai mà biết được? Ông có thể lại được sống ở ngôi nhà này, lại tham gia các cuộc đua và..."

"Ý cô là gì, lại được sống ở đây?" Gaby bật nói, quăng tờ báo sang một bên rồi chăm chăm nhìn Marina. "Cô đã từng nói là chúng ta sẽ không phải đi đâu hết cơ mà."

"Cô chưa bao giờ nói thế," Marina ôn tồn đáp. "Cô chỉ nói là ngôi nhà này sẽ không bị bán." Nói đoạn, bà quay sang phía Walter. "Tôi hay ông sẽ nói chuyện này với lũ trẻ?"

Nhận thấy mắt ông Walter trợn lên một cách đáng ngại, miệng thì lẩm bẩm những điều vô nghĩa, bà đành nói tiếp.

"Theo cô thì nên cho thuê căn nhà này. Bán hết ngựa đua và ô tô thì cũng kiếm được chút đỉnh, nhưng chưa thể đủ. Tình hình hiện nay đòi hỏi phải có những biện pháp quyết liệt. Tiền cho thuê nhà, cơ sở luyện ngựa đua, sân ten-nít sẽ là một khoản đáng kể. Đó là chưa tính tới việc cho phép chuyển đổi chuồng gia súc - chắc chắn mấy người thuê nhà sẽ yêu cầu cả điều này. Đây là một lựa chọn đang cân nhắc."

"Nhưng..." Mallory và Gaby đồng thanh thốt lên.

"Để cô nói nốt đã. Bố các con vẫn có quyền sở hữu tài sản hợp pháp, việc bảo dưỡng sửa chữa do những người thuê nhà chịu trách nhiệm... Ừ, khá phức tạp nhưng luật sư nói chúng ta phải thất lưng buộc bụng, và..."

"Và chúng ta sẽ tá túc ở đâu?" Gaby cất giọng mỉa mai. "Hay là cô vẫn chưa nghĩ ra."

"Dĩ nhiên có chứ, và đó là một giải pháp rất hay," Marina điềm tĩnh.

Anna nín thở; một ý tưởng thú vị vừa lóe lên trong đầu cô. Bà Marina đã gợi ý kế hoạch này sẽ khiến Anna thích thú, điều đó có nghĩa Marina sẽ để cả gia đình Anna sống tại ngôi nhà tranh Magpie. Điều này thật ý nghĩa; Marina luôn nói rằng bà thích căn hộ của mình ở London và ngôi nhà tranh Magpie (mặc dù trái ngược với tên gọi của nó, ngôi nhà tranh Magpie là cả một dinh cơ vĩ đại). Nhà tranh Magpie chỉ nằm vài dặm cách Kellynch - một ngôi làng tại Buckingham, và cách Fleckford có tám dặm. Trước đây, gia đình Elliots đã từng sinh sống nhiều năm tại Fleckford, điều này có nghĩa họ có thể dễ dàng gặp bạn bè cũ nếu sống tại Magpie.

"Một cơ hội thực sự tuyệt vời," Marina tiếp tục với một chút lo lắng trong giọng nói, "Bạn của cô có một căn hộ chung cư khá đẹp. Họ sắp đi Úc vài ba năm để giúp con trai mở công ty và căn hộ sẽ để không."

Anna thấy nôn nao, "Một căn hộ ạ?" cô lắp bắp.

"Đúng thế," Marina đáp lời. "Họ đang mời bố con đến ở không mất tiền vì họ muốn có người coi nhà luôn. Nhưng với một điều kiện cô phải đầu tư một khoản lớn vào công ty của con trai họ," bà bổ sung.

"Gì cơ? Như một kiểu quản gia không được trả lương sao? Cô đùa đấy à!" Gaby châm chọc.

"Chính xác," Walter cầu nhàu.

"Gượng đã," Mallory chen ngang, hớn hờ ra mặt. "Thế căn hộ ở đâu? Tây Ban Nha hay Italia?"

"Eastbourne," Marina đáp.

Anna cảm tưởng như có ai đó đâm vào bụng cô.

"Eastbourne ư?" Mallory rú lên. "Cô bị điên à? Cô nghĩ chúng con sẽ sống ở cái thị trấn ven biển dở hơi nào đó với toàn các cụ già khốt-ta-bít à? Không đời nào!"

Lần này, Anna hoàn toàn đồng ý với em gái. "Chúng con không thể tới Eastbourne!" cô thảng thốt. "Thế còn ban nhạc thì sao? Và rất nhiều buổi biểu diễn âm nhạc nữa."

Anna thổi kèn saxophone cho ban nhạc Wild Chicks, một nhóm tứ tấu chơi nhạc jazz với thành viên là những người bạn cùng trường. Họ đang tạo dựng tên tuổi ở khu vực này và không đời

nào cô bỏ rơi bạn bè trong lúc này cả.

"Vả lại đó cũng là việc làm thêm của con," Anna nói tiếp.

"Các con thật là ngốc nghếch," Marina nói. "Anna này, việc làm thêm ở thị trấn ven biển thì nhiều vô kể và hơn nữa, sang tuần con tốt nghiệp rồi; ban nhạc lúc đó cũng sẽ là dĩ vãng thôi,"

"Không bao giờ - bọn con sẽ duy trì ban nhạc. Sẽ gặp nhau vào các kỳ nghỉ và..."

"Còn Mallory yêu quý, Eastbourne là một nơi sành điệu để sống đấy," Marina nói tiếp, lờ tịt Anna. "Có rạp hát, phòng hòa nhạc, các cửa hiệu long lanh, con có thể đi bộ tới Downs, leo lên những vách đá, đỉnh núi -"

"Nhưng còn căn hộ thì sao?" ông Walter oang oang.

"Không hẳn là một căn hộ chung cư; đó là căn phòng áp mái rất lớn, thậm chí còn tuyệt vời hơn nữa là nó ở Cảng Sovereign nhìn ra bến thuyền."

"Bến thuyền cơ à?" Trong phút chốc, ông Walter phấn chấn. Bà Marina chớp ngay thời cơ.

"Tôi được biết mấy người bạn của ông cũng neo thuyền ở đó đúng không?" bà hỏi nhỏ rồi tiến gần về phía ông. "Gia đình nhà Dalrymple phải không?"

Ông Walter gật nhẹ.

"Đúng vậy," ông đáp. "Họ mới tậu một chiếc du thuyền mới dài bảy năm feet. Chắc hẳn sẽ vui mừng xiết bao nếu mời được tôi tham gia. Với khả năng lái thuyền điêu luyện của tôi thì việc đó dễ ợt, và tôi sẽ gia nhập Câu Lạc Bộ Chèo Thuyền bằng tài năng của mình chứ không phải danh tiếng."

Ông nhẹ nhàng đi đi lại lại bằng gót chân, một biểu hiện đặc trưng của thói tự cao tự đại.

"Và tôi tin chắc gia đình Henderson cũng đang bàn tính việc neo thuyền ở đây," ông thao thao. "Họ thì chả biết tí gì về thuyền cả?"

"Con thì chẳng bận tâm tới Ellen MacArthur chết đuối nào cả, kể cả họ có hẳn một hạm đội ở đây đi nữa," Gabby càu nhàu. "Thế còn cuộc sống và bạn bè của con thì sao?"

"Hầu hết thời gian con sẽ ở trường đại học," Marina nhắc. "Mà cứ nửa tiếng lại có tàu đi Luân Đôn vả lại con có ô tô riêng rồi còn gì. Tuy nhiên, con sẽ phải tự trả chi phí đi lại và từ nay con không được xin tiền bố nữa. Con nên kiếm việc làm thêm đi."

"Thế con thì sao?" Mallory chen vào. "Hai chị thì OK rồi nhưng không đời nào con sống xa anh Charlie đâu - ít nhất là không phải bây giờ, khi anh ấy cuối cùng cũng đã mời con đi chơi."

Con bé dương dương tự đắc nhìn hai bà chị. Gabby thì lăm mồi tối nằm không (Gabby lúc nào cũng vậy vì chẳng có ai đáp ứng đủ các tiêu chuẩn của cô) còn Anna thì vẫn chưa yêu được ai từ khi chia tay bạn trai. Mallory thì chẳng bao giờ bỏ lỡ cơ hội được lên mặt vì theo nó mặc dù ít tuổi nhất nhưng nó lại có chuyện tình cảm nghiêm túc nhất.

"Con vẫn phải đi học," Marina lập luận. "Dĩ nhiên không thể bỏ giữa chừng khi đang theo học chương trình A-level ^[2], vì vậy cần có tiền để trả học phí."

"Này," ông Walter bật nói. "Tôi thực sự không hiểu tại sao bà lại quá quan tâm đến những việc

tiểu tiết này. Đâu cần - rút cục, thậm chí nếu tôi đồng ý cho thuê căn nhà này - tôi không nói là tôi sẽ - có khi phải mất vài tháng mới tìm được người thuê nhà và... "

"Tôi tìm được rồi."

Thốt nhiên mọi người đều im bật, bốn cặp mắt dán chặt vào bà Marina.

"Chỉ là tình cờ thôi, rõ là thế," bà hoan hỉ. "Mọi người có nhớ bạn cô, ngài Jaspar Shepherd không?"

"Người nào cơ chứ?" Gaby châm chọc. "Con không thể nào phân biệt nổi mấy người bạn theo đóm ăn tàn của cô."

Marina có một cơ sở bạn sẵn sàng đưa bà đến rạp hát hay các bữa tiệc từ khi Gerald, người đàn ông duy nhất bà có ý định nghiêm túc cho một mối quan hệ lâu dài, đã bỏ của chạy lấy người sang Châu Phi cùng cô bồ trẻ chỉ đáng tuổi cháu nội.

"Quý ngài Scốt-len," Marina dứt khoát. "Ông ấy kể cho cô nghe về những người bạn đã làm việc ở khắp nơi trên thế giới và bây giờ họ lại quay lại Anh và mong muốn được ổn định tại đây. Những ký ức tuổi thơ, đại loại là như thế."

"Tôi không bán nhà đâu," ông Walter nhấn mạnh.

"Họ đâu có muốn mua," Marina đáp. "Tiền của họ đang bị bó chặt trong các quỹ đầu tư nước ngoài rồi. Tuy vậy, họ muốn thuê một nơi nào đó đủ lớn để có thể tổ chức các bữa tiệc và giải trí, rồi vài năm sau đó mới quyết định định cư khi số tiền họ đầu tư sinh sôi nảy nở. Cô nhờ Jaspar nói với họ về căn nhà này và ông ấy đã làm. Các con biết không?" Bà liếc đồng hồ "Vài phút nữa họ sẽ đến đây xem nhà?"

Trong thoáng chốc không một ai nhúc nhích. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm bà Marina, lúc này tỏ ra một chút bối rối.

"Có thể mọi người sẽ nghĩ cô hơi có phần tự tung tự tác," bà phân giải, trong khi không ngừng thu dọn đồng tạp chí ngổn ngang trên bàn uống cà phê.

"Luôn luôn vậy," Gaby lầu bầu.

"Bà lúc nào cũng thích chỉ đạo," Walter bật lại. "Toàn xía vào những chuyện chẳng liên quan gì đến mình. Nếu bà không phải là bạn thân nhất của Alice thì... "

Ông ngoảnh mặt đi trong giây lát để lấy lại bình tĩnh. Dù ông có luôn vênh vang tự đắc và bảo thủ nhưng không ai phủ nhận tình yêu ông dành cho người vợ quá cố. Từ khi vợ mất, ông tiêu tiền như rác, có vẻ đó là cách duy nhất giúp ông quên đi ký ức buồn đau.

"Thế họ là những ai? Bà có biết gì về họ không?" vài giây sau, ông bắt đầu tra hỏi. "Tôi sẽ không cho ai sống ở đây. Tôi phải bảo vệ hình ảnh của mình, danh tiếng của mình".

"Chính xác," Marina nở một nụ cười. "Đó là lý do tại sao tôi nghĩ gia đình nhà Croft là những người thuê nhà tuyệt vời".

Tất cả những gì Anna có thể làm là cố gắng nín thở khi nghe nhắc đến tên nhà đó. Chắc không phải đâu? Không, thật là nực cười, hàng đồng người mang họ Croft.

"Croft à? Có phải mấy người chúng ta gặp ở nhà Harrison không?" Trong thoáng chốc, Walter

tươi tỉnh hẳn lên.

"Không, Ruth là họa sỹ còn Joseph là nhà nhân chủng học. Một người đàn ông thông minh - đi thế giới ghi lại phong tục truyền thống của những bộ lạc đang bị đe dọa, viết dăm ba cuốn sách và ông ấy còn đang có kế hoạch dựng phim tài liệu. Một người đàn ông đáng kính."

Đúng là họ rồi, Anna nhủ bụng. Không trạch đi đâu được. Cô ấy sắp đến đây. Ruth Croft - cô của Felix. Anna nhìn Marina và lấy làm ngạc nhiên tại sao cô ấy không liên kết chuỗi các sự việc. Nhưng nghĩ lại, cô tự hỏi sao Marina phải làm thế. Chính cô ấy và bố đều muốn chia rẽ Anna và Felix Wentworth mà đâu buồn bận tâm đến tông ty họ hàng nhà anh.

Dòng suy tưởng của cô bị đứt đoạn bởi tiếng reo mừng của bố và tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi.

"Một chiếc Aston Martin!" Walter trầm trồ, rồi bước vội ra cửa sổ, ló mặt ra ngoài. "Những người muốn thuê nhà đây à? Có khiêu thẩm mỹ về xe cộ đấy - Ôi trời! Người da màu."

"Ý ông là gì?" Marina giọng lạnh te.

"À, không có gì, ý tôi là, tôi không có thành kiến đâu, mặc dù bọn báo lá cải có thể đã thêm mắm dặm muối và -"

"Vây đây đích thị là cơ hội hoàn hảo để chứng minh cho thế giới thấy đấy!" bà Marina dứt khoát. "Nào các cô gái, lên tầng xem phòng ốc có gọn gàng không - chúng ta phải gây được ấn tượng tốt."

Mình không làm được việc này, Anna thầm nghĩ, trong khi chị gái và cô em vừa bước ra khỏi phòng vừa rên rỉ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô Ruth nhận ra mình nhỉ? Felix chắc hẳn đã kể về mình - kể hết mọi chuyện. Sẽ ra sao nếu anh ấy gửi cho cô ta một bức ảnh của mình? Anh ấy luôn gửi ảnh cho bạn bè mà.

Chuông cửa vang lên.

"Anna, con yêu, con ra mở cửa đi trong khi cô dọn dẹp mấy chiếc cốc này," bà Marina giục. "Nhanh lên, không nên để gia đình nhà Croft phải chờ đợi."

Tim Anna đập loạn xạ khi cô tiến về phía cửa.

"Walter này, hãy đối xử với họ như những người thuê nhà nhé, được chứ?" cô nghe thấy giọng bà Marina nài nỉ xen lẫn tiếng lách cách của chén đĩa.

"Đồng ý," bố cô nói. "Với điều kiện, tất nhiên, họ phải là những con người có cùng đẳng cấp. Không có những bí mật xấu xa cần phải che giấu, không có những mối quan hệ bất hợp pháp, đại loại là như thế."

Nghe bố thao thao bất tuyệt, Anna càng cảm thấy không thể làm được điều đó. Cô không thể liều lĩnh đánh mất cơ hội giúp gia đình giải quyết vấn đề tiền bạc càng nhanh càng tốt. Bất kể bà Marina đã nói gì đi chăng nữa, làm gì có ai đang gặp khủng hoảng lại đi thuê một căn nhà có đến sáu phòng ngủ và mảnh vườn rộng hai mẫu đất. Nếu tình cờ đây đúng là Ruth Croft và họ có lẽ nhắc tới Felix - hoặc thậm chí tồi tệ hơn nữa, cả mẹ của anh ấy - thì không đời nào bố cô cho họ thuê nhà. Bà chị và cô em sẽ lẩn như trạch, nhưng Anna biết chuyện sẽ kinh khủng thế nào và cần phải giải quyết nhanh chóng ra sao.

Cô xoay người, chạy hai lượt cầu thang lên tới phòng ngủ khi nghe thấy chuông cửa dồn dập vang lên lần thứ hai. Tảng lờ tiếng gọi của mẹ đỡ đầu, cô giật bức ảnh dán bên hông tủ quần áo.

Cô kiếng chân lấy chiếc hộp ở ngăn trên cùng, thả phịch nó xuống giường và mở nắp, cùng lúc đó Anna nghe thấy tiếng bà Marina chào gia đình Croft.

Bất chợt, Anna liếc nhìn bức ảnh đã sờn mép, vượt nhẹ khuôn mặt đang mỉm cười của Felix. Tay cô chạm vào cuốn nhật ký nằm dưới đáy hộp, cố gắng chế ngự mong muốn lôi nó ra - để làm gì cơ chứ? Đọc lại nhật ký chỉ khiến cô càng thêm đau khổ, càng nhận thức rõ những gì cô đã đánh mất.

Cô quăng bức ảnh vào trong hộp, nhét trở lại ngăn tủ và bắt đầu mở cửa phòng, định bụng chuẩn ra khỏi nhà trước khi chạm mặt bà cô của Felix.

Nhưng đã quá muộn. Cô nghe thấy tiếng bà Marina ở cầu thang.

"Đi lên hai lượt cầu thang là tới một phòng ngủ nữa có buồng tắm riêng."

Trong giây lát, có tiếng gõ cửa gấp gáp.

"Cô vào được không, con yêu?"

Không đợi trả lời, Marina đẩy cửa. Và cô ấy đây rồi, cô của Felix, thật dễ nhận ra từ những bức ảnh mà Felix cho Anna xem. Cô ấy mặc một chiếc áo kaftan màu vàng đen rộng thùng thình kết hợp với một chiếc khăn trên đầu và hàng tá vòng vẻo quanh cổ tay mũm mĩm. Đứng đằng sau là ông chồng Joseph, đeo một chiếc kính không gọng, với mái tóc xoăn đen đã nhuốm bạc, đáng người mảnh dẻ, đã sẵn sàng bắt tay Anna.

"Đây là con đỡ đầu của tôi, Anna." Marina cất lời. "Con bé vừa tốt nghiệp và -"

"Ôi, căn phòng đẹp quá!" Ruth thốt lên, vui mừng vỗ tay đen đét rồi bước tới chỗ cửa sổ đầu hồi. "Nhìn cảnh vật này! Cháu trai tôi mà đến đây thì tuyệt phải biết."

Trống ngực Anna đập liên hồi khiến cô có cảm giác ai trong phòng cũng nghe thấy.

"Hơi nữ tính, dĩ nhiên rồi, nhưng nếu quét lại sơn và mua rèm cửa mới..." Bà liền thoáng rồi quay về phía Anna. "Ôi cô thật vô tâm - cháu chưa chuyển đi mà cô đã nghĩ đến việc sửa sang lại nơi đây! Ý cô là..."

"Không sao đâu ạ," Anna quay đi, với tay nghịch món đồ trang trí trên giá sách, cố gắng xua tan hình ảnh Felix nằm trên giường của cô.

"Từ từ nào, em yêu," Joseph nhìn vợ triu mến. "Chúng tôi không chắc nó có đến hay không. Rút cuộc thì mẹ nó muốn gặp mặt khi nó quay trở về."

"Nhưng Joe, năm nào Felix chẳng nghỉ hè cùng chúng ta."

"Đó là," Joseph dịu dàng nói, "khi còn nhỏ. Bây giờ Felix đã là một người đàn ông trưởng thành, một người lính..."

"Và càng cần phải nghỉ ngơi," bà Ruth thần nhiên đáp, sau đó quay sang phía Marina. "Cháu tôi là một chàng trai rất đáng yêu. Chị biết đấy, nó là con của anh trai tôi. Tôi yêu quý nó vô cùng, vì không thể có con nên chúng tôi coi cháu như con đẻ vậy." Bà Ruth thở dài. "Tất nhiên vì chúng tôi phải đi khắp nơi nên hiếm khi gặp cháu, nhưng vẫn liên lạc qua điện thoại và thư điện tử khi có thể - ít nhất là cho đến khi Joe kéo tôi đến vùng Patagonia tắm tối nhất!"

Nụ cười triu mến thấm đượm tình cảm dành cho chồng khiến ai cũng hiểu bà sẵn sàng đi cùng

ông tới chân trời góc bể.

"Một năm trời không gặp lại và bây giờ... "

Nhìn bà Ruth nói không cần ngừng lại để lấy hơi, Anna chợt nhớ đến những gì mà Felix đã nói về cô: khả năng nói liên tu bất tận.

"Felix đã từng phục vụ Hải Quân ở Afghanistan. Chị biết đấy - tôi lo tới mất ăn mất ngủ mỗi khi nghe thấy có ai đó hy sinh và chỉ thở phào nhẹ nhõm khi biết đó không phải là nó."

Anna hiểu cảm giác đó.

"Nhưng chỉ vài tuần nữa thôi, nó sẽ được nghỉ phép," bà Ruth tiếp "Vừa kịp thời gian chúng tôi chuyển đến đây và dọn dẹp."

Anna cảm thấy đầu óc quay cuồng. Felix sắp về. Về chính ngôi nhà này. Và cô thì lại ở tít tận Eastbourne. Đúng lúc đó, Anna nhận thấy là Marina đang nhìn cô bằng ánh mắt xuyên thấu. Cô cố nặn ra một nụ cười tỏ vẻ vô tư và thầm cầu nguyện mẹ đỡ đầu không nhận ra những người nhà Croft thực sự là ai.

"Thật thanh thản!" Ruth nói tiếp. "Và cô bé này -" Bà mỉm cười với Anna.

"Dạ," Anna lắp bắp. "Cháu phải đi rồi. Rất vui được gặp cô."

"Anna?" Marina cất giọng lạnh lùng, tỏ rõ sự khó chịu khi cô vội vàng bước đi.

"Chỉ tại cái mồm của tôi," cô nghe thấy bà Ruth xin lỗi. "Khổ thân cô bé sắp phải đi nên buồn đúng không? Bà biết không, tôi có cảm giác là đã gặp cháu nó ở đâu đó rồi."

Đang xuống cầu thang, Anna dừng phắt lại, nín thở và căng tai nghe ngóng xem họ nói gì.

"Tôi đã gặp rất nhiều người trẻ tuổi khi họ tham gia hội thảo về tranh minh họa của tôi và trong các chuyến đi giảng bài ở nhiều nơi của Joe. Vậy giá thuê là bao nhiêu?"

Anna thở hắt ra. Đã thoát nạn. Bây giờ tất cả những gì cô cần phải làm là trốn đi đâu đó cho đến khi gia đình Croft về. Và cố gắng không nghĩ tới hình ảnh Felix nằm trên giường, đứng dưới vòi hoa sen - tóm lại, không được mảy may nghĩ về Felix.

- Vụ Watergate là một vụ bê bối chính trị trên chính trường Mỹ, từ năm 1972 đến năm 1974, dẫn đến việc Tổng thống Richard Nixon phải từ chức. Vụ việc xảy ra vào thời điểm Chiến tranh Việt Nam, khi chính quyền Nixon đã lạm dụng quyền lực để ngăn cản phong trào phản chiến và lực lượng chính trị đối lập là Đảng Dân chủ.
- Chương trình A-level được đào tạo trong hai năm cuối trung học, chuẩn bị cho học sinh một cách thành công để vào các trường đại học tại Vương quốc Anh.

"Vài tháng nữa thôi, và có lẽ anh ấy sẽ có mặt nơi đây."

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

Khuất cuối góc vườn, ngay sau hàng cây trĩu quả, hướng về phía cánh đồng dẫn ra con sông là một túp lều của người chần cừu màu kem pha xanh. Đây đã từng là chỗ vui chơi của của chị em nhà Elliot khi còn thơ bé, và bây giờ vẫn là nơi họ đến ẩn náu mỗi khi hờn dỗi, la hét hay cô đơn.

Anna đẩy cửa bước vào, bản lề hai bên kêu cọt kẹt. Tia sáng rọi vào lớp bụi mỏng bám trên chiếc đèn gỗ và một cái mạng nhện chẳng ngang trước mặt khi cô gạt tờ tạp chí cũ sang một bên và thả phịch người xuống một trong những cái ghế đan bằng sợi liễu gai. Khẽ liếc nhìn qua cửa sổ để biết chắc không ai nhìn thấy, cô lôi mảnh báo từ trong túi ra.

Cử tri đầy tranh cãi và nhà vô địch đã gây thất bại bao ứng cử viên: phóng viên chuyên mục mới của chúng ta, Nghị sỹ Cassandra Wentworth, đảm bảo sẽ có những bài viết thách thức. Gặp lại cô vào thứ Bảy hàng tuần từ ngày mừng một tháng Bảy trong chuyên mục Cuối Tuần!

Mới chỉ đọc phụ đề thôi đã khiến cô co rúm người lại, nhưng thứ mà cô muốn giấu bố chính là những bức ảnh được ghép lại ở phía dưới.

Bức ảnh chụp chương trình định mệnh ngày hôm đó trong sêri cuối cùng của *Walt at the Weekend*. Walter và Cassandra mặt đối mặt, như thể sẵn sàng ăn tươi nuốt sống nhau. Bức ảnh chú thích, *Vẫn còn đó những vấn đề cần phải đương đầu trực tiếp - Cassandra Wentworth phát hiện ra những việc làm bẩn thỉu của giới thượng lưu trong một loạt sêri mới. Đừng bỏ lỡ!*

Anna nhảy dựng lên khi cánh cửa bật mở và Mallory, nước mắt đầm đìa bước vào.

"Làm sao chị có thể ngồi đây thản nhiên như không có gì xảy ra?" con bé nức nở. "Chị biết gì chưa? Bố đã đồng ý cho những người đó thuê nhà -"

"Thế à? Quyết định rồi à? Cảm ơn Chúa!"

Biết đâu bố cô sẽ không phải tuyên bố phá sản nữa.

"Ý chị là gì? Sao chị lại có thể nói như vậy? Thật không công bằng!" Mallory thả người xuống chiếc ghế đối diện Anna rồi lấy mu bàn tay quệt mũi.

"Chị không ngăn bố à?" Mallory van lơn.

"Thậm chí nếu chị có thể, thì đó không phải là điều nên làm," Anna tỏ ra nhả nhận hết sức, vô tình làm rớt mảnh báo xuống sàn. "Chúng ta không đủ tiền để sống ở đây. Nếu gia đình Croft không thuê thì sẽ có gia đình khác."

"Mẹ sẽ không bao giờ cho phép điều này xảy ra," Mallory sụt sịt. "Không bao giờ để chúng ta rơi vào hoàn cảnh phá sản như thế này."

"Chị biết," Anna thở dài. "Nhưng mẹ không còn và chúng ta phải cố gắng hết sức, còn nước còn tát mà."

"Em sợ lắm," Mallory thì thầm. "Em không biết ai ở Eastbourne và anh Charlie..."

Con bé nghẹn ngào.

"Nếu em không ở đây, Charlie sẽ kiếm người khác và em thực sự yêu anh ấy."

Anna đứng dậy, vòng tay qua ôm em gái. "Đừng ngốc nghếch thế," cô an ủi. "Tuy vậy, nếu anh ta sẵn sàng bỏ rơi chỉ vì em chuyển nhà, thì anh ta không đáng một xu. Nếu em sinh ra để dành cho người nào khác, thì không có gì thay đổi được đâu."

"Chị chẳng biết gì sắt," Mallory bật lại. "Chị không hẹn hò với ai khác từ khi chia tay Felix - chuyện đó cũng lâu lắm rồi."

Anna cắn môi.

"Chị còn nhớ anh ấy không?" Mallory hỏi một cách thiếu tế nhị.

Anna chậm chậm gật đầu. Việc gì phải giả vờ nhỉ? "Có. Ngày nào cũng nhớ. Đáng nhẽ chị không nên nghe lời mọi người xúi bẩy mà chia tay Felix, thật là ngu xuẩn hết sức."

"Chị nói đúng!" Mallory nhảy dựng lên. "Và em sẽ không bao giờ phá hỏng mọi chuyện chỉ vì người khác. Bố muốn chuyển nhà, tốt thôi. Nhưng ông sẽ không bắt em đi cùng được đâu." Con bé lôi chiếc điện thoại từ túi quần bỏ và bắt đầu bấm số.

"Em đang làm gì thế?" Anna gặng hỏi. Cô thừa biết dù con bé có tức giận thế nào đi chăng nữa thì tình hình cũng không thể thay đổi.

"Gọi cho anh Charlie," Mallory đáp. "Thôi nào, thôi nào, nhắc máy đi." Con bé gõ chân liên hồi sốt ruột.

"Anh đang ở đâu, vì Chúa?" Mallory hét vào chiếc điện thoại không ai bắt máy ở đầu bên kia.

Cánh cửa phòng lại bật mở và Charlie Musgrove, nhe nhớn cười, tay lắc lắc chiếc điện thoại đang kêu ầm ĩ.

"Chào, cưng - sao phải gọi gấp thế?"

"Anh Charlie!"

Trong thoáng chốc, từ vẻ sốt ruột lúc nãy Mallory chuyển qua vẻ thống thiết. Con bé lao vào vòng tay của Charlie và bắt đầu nức nở như thể nó đang diễn kịch trên sân khấu West End, chỉ có điều cường điệu quá mức.

"Charlie, đây là điều kinh khủng nhất... và em không thể chịu đựng được... không ai hiểu em ngoại trừ anh... em không thể chấp nhận được..."

"Gượng đã - chuyện gì vậy?" Charlie hướng mắt về phía Anna, nhướn mày vẻ dò hỏi.

Charlie nom trẻ hơn cái tuổi mười chín và sở hữu một nụ cười ranh mãnh như một đứa trẻ con bị bắt quả tang đang ăn trộm bánh quy. Anh chàng mê Mallory như điều đồ và chưa bao giờ nhận ra hoặc quan tâm cái vẻ thống thiết đó của Mallory chỉ là màn kịch ưa thích của nó.

"Cuộc đời của em đang bị hủy hoại," con bé thổn thức. "Cái chết của mẹ đã quá sức chịu đựng của em rồi... em sẽ không bao giờ tha thứ cho bố."

Charlie vỗ về Mallory rồi đưa ánh mắt van lơn về phía Anna.

"Em sẽ để hai người ở lại với nhau," cô vội vàng nói rồi chột ngừng lại. "Tiện đây, tình hình mẹ anh thế nào rồi, Charlie?"

Bà Bea Musgrove vừa bị gãy tay khá nặng, hậu quả của việc khiêu vũ hào hứng quá mức ở Vũ Hội Barn tại nhà thờ.

"Nhà anh đang rối tung," Charlie đáp. "Cô quản lý phòng trà thì xin nghỉ việc, Ellie giúp việc thì lại bị sốt viêm tuyến bạch cầu. Nhắm đúng mùa cao điểm. Mẹ anh thì chỉ còn một tay cử động được và bố thì bận túi bụi với việc thu hoạch, chỗ anh đang gặp khó khăn vô cùng. Không nói quá lời đâu!"

"Cuộc sống của anh cũng đang gặp khó khăn à?" Mallory nắc nghẹn, cố gắng nặn thêm vài ba giọt nước mắt. "Ít nhất là anh vẫn còn nhà mà ở."

"Mallory, đừng to chuyện nữa," Anna nói.

"Em tưởng chị định đi cơ mà," cô em đáp trả. "Thế thì đi đi - đợi đã! Chị vừa làm rơi cái gì này."

Con bé tiến lại nhặt mảnh báo từ dưới sàn lên. Khi đưa cho Anna, nó khẽ liếc bức ảnh.

"Này, đây có phải Cassandra Wentworth không?"

"Cám ơn, đưa chị nào!" Anna giật vội từ tay cô em. "Em định nói gì với Charlie đúng không?"

"Đúng thế, nhưng anh không có nhiều thời gian đâu," Charlie chen ngang. "Anh chỉ tạt qua để lấy cho bố mấy thứ ở chỗ thợ in."

Chẳng có gì phải bất ngờ, nước mắt của Mallory lại tuôn ra. Những lời cuối cùng mà Anna còn nghe thấy trước khi cô quay trở lại nhà là: "Charlie, nếu anh còn yêu em, anh phải làm điều gì đó. Không được chậm trễ."

Vào một buổi chiều muộn ngày thứ Sáu, Anna ngồi ở quán cà phê Nero buồn bã quấy cốc cà phê sữa trong khi cô bạn thân nhất, Shannon Smith, đang đánh chén chiếc bánh rán như thế sắp chết đói.

"... vì thế chẳng còn gì, gia đình mình sẽ đến Eastbourne."

Cô trì hoãn không tiết lộ thông tin này càng lâu càng tốt với hy vọng mỏng manh về một điều kỳ diệu có thể xảy ra, nhưng Shannon đã về nhà sau đợt trị liệu ở bệnh viện Stoke Mandeville, chẳng có cách nào khác đành phải nói ra.

"Nhưng cậu không thể đi!" Shannon lấp bắp, phun bánh khắp nơi. "Thế còn ban nhạc thì sao? Các buổi biểu diễn sắp đến rồi - cậu không thể bỏ bọn mình được!"

"Mình không muốn, nhưng..."

"Còn Felix thì sao? Ý mình là, chỉ có Chúa mới biết được thời gian qua cậu đã nhớ anh ấy nhiều thế nào, đã mong mỗi quay ngược thời gian thế nào, và bây giờ khi có cơ hội làm lại thì cậu lại vứt bỏ!"

"Mình làm gì có sự lựa chọn nào khác?" Anna phân trần.

"Anna Elliot, vì Chúa, hãy quyết định đi!" Shannon bắt bẻ. "Cậu không muốn tới thị trấn

Eastbourne dở hơi đó đúng không? Thế thì đừng đi nữa!"

"Cậu nói cứ như thể mình làm được gì vậy? Mình sẽ không la lối om sòm và nổi cơn tam bành như Mallory đâu. Nhà mình đã có quá đủ căng thẳng rồi."

"Thế cậu sẽ phá hỏng kỳ nghỉ hè của mình chỉ để giữ hòa khí à? Và hơn nữa sẽ làm ban nhạc thất vọng ư? Quyết định đi!"

"Cậu không hiểu đâu," Anna giải thích. "Đầu tháng Bảy, gia đình Croft sẽ chuyển đến đây - cậu còn muốn mình làm gì cơ chứ? Dừng lều sống tạm trong vườn chắc?"

Shannon thở hắt ra, hóp một ngụm cà phê lớn rồi ngược nhìn Anna.

"Được," cô nàng bắt đầu hỏi. "Câu đầu tiên, mình có phải bạn thân nhất của cậu không?"

"Cậu biết rõ mà," Anna gật đầu. Hai người đã làm quen với nhau ngay buổi đầu tiên ở trường Fleckford, và Shannon là người bạn duy nhất biết rõ ngọn ngành toàn bộ câu chuyện tình buồn của Anna.

"Câu hỏi thứ hai, bạn thân thì sẽ cư xử y như thế đúng không?"

"Ồ, dĩ nhiên cậu luôn làm vậy," Anna đùa. "Chỉ thêm mắm thêm muối thôi."

"Câu hỏi cuối cùng: cậu có thực sự muốn gặp lại Felix không? Bởi vì tớ thấy có vẻ như cậu đang suy nghĩ lại."

Trong chốc lát, Anna im lặng. Cả tuần qua cô đã trăn trở mãi về việc này, từ khi bà Ruth Croft thông báo Felix sắp về nhà. Một mặt, nếu cô gặp lại anh mà anh không muốn, thì cô thà chết cho rồi; mặt khác, nếu cô không gặp, và thời gian xa cách đã đóng đầy nỗi nhớ trong anh và anh mong mỗi được hàn gắn...

"Nhiều. Mình muốn gặp lại anh ấy nhiều lắm."

"Được rồi," Shannon liếm nốt chỗ đường dính trên ngón tay. "Hãy một lần làm điều cậu muốn. Cậu đã mười tám tuổi rồi, vì Chúa - cậu có thể làm bất cứ thứ chết tiệt nào cậu thích."

"Không đơn giản như vậy."

"Anna ơi, đó là những lời cậu thốt ra từ lâu rồi, từ khi chuyện đã đổ vỡ, nhớ không? Và sau đó tớ đã nói với cậu rằng đơn giản hay phức tạp là do mình tạo ra. Một ly cà phê nữa nhé?"

"Mình sẽ tự lấy," Anna vội vàng nói khi Shannon điều khiển chiếc xe lăn quay đi.

"Cậu có dám không," Shannon dịu dàng. "Thôi mình làm được. Ngồi yên và lên kế hoạch đi."

Đây không phải lần đầu tiên Anna suy nghĩ về sự đối lập giữa hai người. Shannon đã gặp phải một tai nạn kinh khủng khi mới mười ba tuổi nên phải ngồi xe lăn từ đó. Cô ấy là một người hăng hái, dám nghĩ dám làm nhất mà Anna từng biết, chưa bao giờ để khó khăn cản trở mơ ước. Cô ấy là người chơi đàn organ tuyệt vời của ban nhạc và là ánh sáng dẫn đường của đội bóng rổ xe lăn ở khu vực này. Trong khi đó Anna Elliot, có hết thảy mọi thứ và vẫn còn có cơ hội đưa toàn bộ cuộc sống của mình trở về quỹ đạo, lại là người không đủ can đảm nói với bố mình rằng cô sẽ không đi cùng ông đến Sussex.

Vấn đề là, dù tính khí ông có khó chịu nhưng cô vẫn yêu bố mình và cô biết rằng đằng sau cái

vẻ ba hoa và vênh vang là nỗi nhớ thương người vợ đã chết. Alice Elliot là một hòn đá trong tâm hồn ông, ông đã âu yếm gọi bà là Hòn Đá Nhỏ, bởi ông nói bà quá đẹp để có thể là một tảng đá lớn. Alice luôn là người sắp xếp lại những thứ mà Walter bới tung lên, luôn ở bên ông và thay mặt xin lỗi cho những hành vi quá đáng của chồng. Điều cuối cùng Alice đã nói với Anna trước khi bà mất, "Hãy chăm sóc mọi người, con yêu. Đặc biệt là bố con. Con là cô gái thông minh nhạy cảm - mẹ biết mẹ có thể tin ở con."

Cô đã không làm tròn trách nhiệm. Cô chính là nguyên nhân gây ra các vấn đề rắc rối gần đây của bố. Cô không dám làm bố phiền lòng hơn nữa. Và...

Điện thoại rung lên trong túi, cắt ngang cho dòng suy tưởng của cô.

"Mallory, có chuyện gì thế?"

"Chị không thể đoán được đâu, thật bất ngờ, em sẽ chết ngất vì hạnh phúc mất."

"Sao? Gì thế?" Anna bật cười.

"Em kiếm được việc làm rồi!"

Nếu Mallory thông báo là nó sắp bay lên cung trăng thì Anna cũng không thể ngạc nhiên hơn được. Công việc luôn là thứ mà con bé mong chờ người khác làm hộ.

"Thật tuyệt!," con bé thở thê. "Em sẽ làm việc tại phòng trà của Nông Trang Uppercross. Đây là ý tưởng của em và anh Charlie đã dàn xếp vụ này với mẹ anh ấy, chị đoán xem?"

"Cái gì?"

"Họ nói em có thể sống cùng với họ trong suốt mùa hè cho đến khi em quay trở lại trường. Em sẽ có phòng riêng. Và họ sẽ cho phép em thử mấy công thức mới cho quán cà phê và mọi thứ. Đó không phải là điều tuyệt vời nhất sao?"

"Chắc chắn rồi," Anna ngáp ngừng, cố gắng chế ngự cảm giác ghen tỵ đang trào dâng. "Nhưng em đã hỏi ý kiến bố chưa?"

"Chưa, và em sẽ không hỏi, chỉ cần thông báo thôi," Mallory cương quyết. "Bố không thể phản nản; chúng ta gặp rắc rối là lỗi của bố. Và hơn nữa, sơ yếu lý lịch của em sẽ đẹp hơn khi xin học ở trường nấu ăn. Dù sao đi nữa, em phải đi đây; anh Charlie đang đợi. Gặp chị sau nhé!"

Trong giây lát, Anna đứng như trời trồng, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại. Cô không tưởng tượng nổi dù chỉ một giây cảnh em gái mình cần mẫn với công việc đó ngày này qua ngày khác và cô cũng biết rằng ý định đi học ở trường nấu ăn mới chỉ xuất phát từ hời tham gia chương trình *Ready, Steady, Cook!* khi đó bố cô vẫn là khách mời danh dự. Quả thực cô khâm phục vì nó dám tự quyết định chuyện này. Ngày trước, con bé luôn trông mong Anna làm hết cho mọi việc nhưng bây giờ thì nó đã bắt đầu tự lập.

Đúng vậy. Nếu Mallory làm được thì cô cũng có thể. Hôm nay cô sẽ nói chuyện với bố. Cô cũng sẽ không đến Eastbourne. Hơn nữa, một ý tưởng mới lóe lên trong đầu khiến cho mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn.

"Tớ sẽ không đi đâu hết," cô hung hồn tuyên bố khi Shannon lăn xe về phía bàn với khay cà phê ở trên đùi. "Tớ quyết định rồi."

"Hula - hula!" Shannon cổ vũ nhiệt liệt, tay dấm túi bụi vào không khí văng cả cà phê ra xung

quanh. "Kế hoạch của cậu là gì?"

"Tớ sẽ xin cô Marina ở cùng cho đến lúc đi học đại học," Anna thổ lộ ý tưởng mà cô trăn trở suốt hai ngày qua. "Ý tớ là, tớ vẫn sẽ đến thăm bố và làm mọi thứ nhưng tớ sẽ bám trụ ở đây, và chúng ta vẫn tham gia biểu diễn."

Rạp Barn, nằm ở ngoại ô Fleckford, được xây dựng trên nền chuồng bò bỏ hoang với những nỗ lực khiêm tốn nhằm biến nó thành một công trình vĩ đại nổi danh khắp ba miền. Ở đó, các nhóm nhạc sinh viên được phép chơi trong phòng giải lao trước giờ biểu diễn. Ban nhạc Wild Chicks cũng kiếm được vài sô diễn hàng tuần vào dịp hè, và họ cũng có cơ hội tham gia vào các buổi hội thảo về âm nhạc và sân khấu dành cho trẻ em ở rạp hát này.

"Thật tuyệt, nhưng dĩ nhiên không thể bằng giây phút gặp lại Felix," Shannon trông ghẹo. "Tớ nghĩ là cậu không có ý định nói cho những người còn lại trong gia đình về kế hoạch này."

"Chính xác," Anna nói. "Mình đoán họ sớm muộn cũng biết thôi khi anh ấy trở về - Charlie sẽ nói cho Mallory biết và khi con bé biết thì cả thế giới này sẽ biết. Đến lúc đó, mình chỉ làm những điều tớ thích."

"Chính xác," Shannon đáp. "Tuy nhiên, có kẻ hở trong kế hoạch của cậu."

"Gì vậy?"

"Động não đi nào, Anna! Cậu và Felix cùng cố gắng nối lại tình cảm xưa. Hai người sẽ hẹn hò, gửi tin nhắn, gọi điện thoại, đi đến câu lạc bộ..."

"Cô Marina sẽ nhận ra, nổi điên lên và nói với bố tớ..."

"Đúng thế. OK, mình nghĩ ngày trước cậu đã hoàn toàn sai lầm khi cho cả nhà biết hết mọi chuyện giữa hai người. Vậy đừng tự gây khó khăn nữa - ít nhất là cho đến khi cậu và Felix quay lại với nhau."

"Nhưng mình không còn sự lựa chọn nào khác. Mình vẫn phải tìm nơi nào đó để sống chứ."

"Vậy hãy tới sống với mình."

Anna há hốc miệng nhìn Shannon không chớp mắt.

"Với cậu á? Nhưng..."

"OK, biết là nhà mình không thể nào sánh được với nhà cậu - chắc chỉ bằng cái phòng ăn nhà cậu - nhưng bọn mình có phòng riêng và chắc chắn mẹ mình sẽ rất vui. Mình kể với cậu là mẹ đang hẹn hò với chú Clive chưa?"

Anna gật gù.

"Chú ấy cuối tuần hay rủ mẹ mình đi chơi và đại loại như vậy, và mẹ thì không dám bỏ mình lại một mình mặc dù mình đã nói là mình có thể xoay sở được. Nhưng nếu cậu ở đây... cậu sẽ giúp được cả hai chúng ta đấy."

"Thật tuyệt vời nhưng bố mình..."

"Nghe mình này," Shannon chen ngang. "Cậu xin đến ở cùng với cô Marina, bố cậu lúc đó thì ở xa và cô ấy sẽ không để ý đâu - nhưng ngay khi Felix về và mong mọi gặp lại cậu..."

"Ừ, đúng vậy."

"Yên nào. Khi anh ấy về, cậu hãy nói là mẹ mình nhờ cậu đến sống cùng khi đi vắng. Cô Marina sẽ tin xái cổ, hai người tha hồ mà tình cảm trong khi mọi người đều vui vẻ. Nào, gọi cho mẹ đi."

"Gì? Mẹ cậu á? Mình không thể."

"Không phải mẹ mình, gốc ạ; tớ sẽ lo vụ này khi thời cơ chín muồi. Gọi cho mẹ đỡ đầu đi."

"Ngay bây giờ á?"

"Ừ - để mình biết cậu không thối lui và thay đổi quyết định."

Anna bấm số.

"Chào cô Marina, con đây ạ. Dạ... có điều này con muốn hỏi cô... Con đang phân vân, nếu được, nhưng..."

"Quyết đoán đi!" Shannon rít qua kẽ răng. "Cậu muốn hay không. Hãy làm đi."

Ba phút sau, Anna tắt máy quay sang nhe nhớn cười với Shannon. "Đã xong!"

"Tuyệt!" Shannon xoay chiếc xe lăn quay về phía cửa, nở một nụ cười mãn nguyện.

"Mình hứa sẽ không làm kỳ đà cản mũi khi cậu ở bên Felix!" cô nàng khúc khích cười.

Thốt nhiên, nụ cười tắt lịm trên môi Anna.

"Cứ như lịch sử lặp lại," cô thở dài. "Vẫn biết là chúng mình không có tương lai sau những chuyện vừa rồi, nhưng mình chỉ muốn..."

"Thôi đi!" Shannon ra lệnh. "Hãy nghĩ tích cực lên, hãy tưởng tượng cậu đang trong vòng tay anh ấy, nuốt từng lời yêu thương rằng anh không thể sống thiếu em."

Anna bật cười khanh khách.

"Cậu chẳng bao giờ thay đổi, đúng không? Cậu thực sự tin chỉ cần muốn là được à?"

"Chắc rồi," Shannon tỉnh queo đáp. "Ngày hôm qua mình đã đi được mười bước. Một mình. Chỉ với một cây gậy. So sánh xem, quyến rũ Felix Wentworth đơn giản hơn nhiều."

Cô đưa mắt nhìn Anna tỏ vẻ thích thú.

"Này - cậu đang trăn trở về việc thực hiện kế hoạch à?" Shannon khẽ cười.

Anna lắc đầu. "Không," cô đáp. "Đang nghĩ về ngày đầu tiên bọn tớ gặp nhau. Tớ đã bao giờ bảo với cậu là anh ấy..."

"Nhiều vô kể," Shannon ngắt lời. "Dù không có mặt ở đây, nhưng chuyện gì tớ cũng biết. Có vẻ như cậu sắp tua lại đoạn băng cũ rồi."

"Một chàng trai trẻ, đẹp với trí thông minh, hào khí và sự sáng suốt tuyệt vời."

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

Họ gặp nhau lần đầu tại bữa tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của Charlie Musgrove cách đây mười sáu tháng.

Anna chú ý tới Felix ngay từ lúc mới tới: anh là người da màu duy nhất giữa đám đông trong lều rạp dựng trên nền chuồng ngựa tại nông trang nhà Musgrove; và hơn nữa anh thực sự quyến rũ. Với làn da màu cà phê mô ca và mái tóc ngắn đen gọn sóng, anh làm cô nhớ tới anh chàng cứu hộ mà mình mê đắm suốt thời gian nghỉ ở bãi biển Barbados năm mười bốn tuổi. Anh đứng hơi cách biệt với mọi người, mặc một chiếc quần bò đã ngả màu và một chiếc áo phông, tỏ vẻ buồn chán nhằm che đậy cảm giác ngượng ngịu. Cô lùi lại phía cửa ra vào, nhường cho Gaby và Mallory đi trước. Họ huýt gió và cất lời khen ngợi với bất kỳ ai trong tầm quan sát (mặc dù Anna biết thừa ngày hôm sau thế nào Gaby cũng gọi điện công khai chỉ trích khiêu thẩm mỹ nghèo nàn của đám người đẩy với một kẻ chịu trận nào đó). Cô nhìn trộm anh. Anh nom có vẻ không được thoải mái với viễn cảnh cả một buổi tối phía trước. Cô cũng thế.

Cô chưa bao giờ hứng thú tiệc tùng; uống hai ly cô đã cảm thấy phát ốm và sau đó không thể nào mở miệng được, nhưng đó lại là việc mà Gaby giỏi vô cùng. Cô đã định không tới; sáng hôm đó, mong muốn nhuộm highlight tóc màu đồng (tạp chí Fab! cam đoan đây là màu thời trang của năm) đã biến cô thành một chú gà trống trong phim hoạt hình. Điều đó khiến cô ngượng ngùng và khó chịu. Cô đến đây chỉ vì Charlie và ba chị em là những người bạn thân thiết; gia đình hai bên biết nhau từ khi cô còn nhỏ và nông trang Uppercross của gia đình Musgrove lại ngay sát đất nhà Elliot, đây cũng chính là ngôi nhà thứ hai của Anna. Gia đình Musgrove kiếm tiền từ việc cho thuê nhà, mở phòng trà và tổ chức các buổi "Trải Nghiệm Nông Trang", không phải từ đàn gia súc và đàn cừu thơ thẩn gặm cỏ trên cánh đồng. Trong suốt thời gian mẹ cô ốm liệt giường, chính bà Bea Musgrove đã làm cho các đợt nghỉ giữa kỳ hay nghỉ hè của gia đình Anna trở nên dễ chịu. Bà cho phép ba chị em cô ở cùng và còn để chú ngựa đua của Anna đến trại ngựa và nhà thi đấu. Anna cũng từng hẹn hò với Charlie trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên tất cả mới chỉ dừng lại ở những cái nắm tay trong rạp chiếu phim và nụ hôn môi thuần túy. Ngoài việc đó ra, Anna chưa từng bao giờ hôn môi ai, cô cũng là đứa duy nhất trong nhóm cùng học ở trường nội trú không có giai nào nhắn tin hay gửi thư điện tử suốt cả ngày. Vào đầu mỗi học kỳ, bạn bè luôn thích thú với việc hỏi xem cô đã vật vã thế nào cho hết các ngày nghỉ.

Và một lần nữa, cô đến dự tiệc mà không có chàng nào đi cùng. Gaby thì đã xoắn với Zac Harville, người mà chị ấy cặp kè suốt sáu tháng qua. Mallory cùng cô bạn thân Olivia tay trong tay tiến về phía đám bạn học cũ của Charlie hòng kiếm lấy một chàng cho buổi tối hôm nay. Em gái của Zac - Phoebe - một trong những người bạn lâu năm của Anna, sống ở làng Drayton Magna ngay bên cạnh, mang một bộ mặt buồn chán quen thuộc khi Jamia Benwick nhìn cô nàng bằng đôi mắt màu nâu dễ thương. Hai em gái sinh đôi của Charlie là Louisa và Henrietta mới từ trường nội trú về nghỉ giữa kỳ, đang đứng tán chuyện với một lũ con trai khoe mẽ.

Dường như mọi người đều đang say sưa thể hiện. Tất cả mọi người trừ anh chàng da màu. Có lẽ nếu cô bước tới chỗ anh...

"Anna, chào! Thật tuyệt vì cậu đã tới!" Louise Musgrove chạy lại, nắm lấy tay Anna khi cô vẫn còn lưỡng lự ở cửa ra vào. "Lâu lắm rồi không gặp cậu. Ôi, tóc sao vậy?"

"Đừng hỏi," Anna rên rỉ. "Mình đang định kiện nhà sản xuất đây!"

"Câu đối mặt với việc đó thế nào? Có kinh khủng lắm không?"

"Cái gì kinh khủng?"

"Trường công lập của cậu ấy." Louisa bô bô "Có phải toàn lũ dốt nát không?"

Chị em song sinh nhà Musgrove đang học ở một trường nội trú danh tiếng, nơi mà trước đây Anna và Gabriella đã từng học, và bây giờ thì đến lượt Mallory.

"Đừng vớ vẩn thế chứ," Anna phản bác. "Tuyệt vời. Học sinh ở đây thân thiện lắm và trang thiết bị rất tốt, hơn nữa, mình có thể học nhạc, chính trị và triết học và.."

Cô muốn hét lên rằng cô thực sự vui mừng vì đã thoát khỏi lũ bạn trường cũ với những thói hư tật xấu và cái cách mà chúng chơi nổi bằng những bộ quần áo đẹp và những bữa tiệc cuồng dại, nhưng vì hai chị em cô ta đang đứng giữa đám học sinh trường Swancote Hall, nên cô nghĩ tốt nhất là im lặng.

"Mình thì thà chết đi cho rồi," Louisa đáp lại. "Ý mình là, trong những ngôi trường kiểu đó - học sinh vừa đi vừa vung dao loạn xạ. Mình đọc trên báo thấy nói là..."

"Lou, thôi đi!" Em gái song sinh của Louisa - Henrietta - len lỏi giữa đám đông, mỗi tay cầm một ly rượu sâm-panh, nở một nụ cười hối lỗi với Anna. "Thực ra, chị ấy đã xem quá nhiều chương trình Đường Waterloo ấy mà!"

Henrietta đưa một ly cho Anna, sau đó nhắm nháp phần rượu của mình.

"Thôi đi nào - ở đây có khá nhiều các anh chàng nóng bỏng đúng không?" Henrietta, da sẫm màu và nhỏ bé như cô chị, là người lúc nào cũng phát điên vì lũ con trai, một đặc tính của các cô nàng học trường toàn nữ, ít có cơ hội tiếp xúc.

"Không quyến rũ bằng anh kia," Anna nói nhỏ, đánh mắt về phía anh chàng cao ráo. "Ai thế?"

"Không biết," Henrietta trả lời, húp thêm một ngụm rượu. "Thật là xấu hổ. Zac đi cùng anh ta. Mà Zac là một trong những người bạn thân nhất của anh Charlie, chúng tớ đành phải đồng ý cho anh ta ở đây. Kiểu khách không mời mà đến đúng không?"

"Xuyt!" Anna ra hiệu cho bạn mình nhưng khi cô nhìn thấy mặt anh biến sắc thì đã quá muộn. "Anh đã nghe thấy rồi."

"Đáng đời." Henrietta làu bàu.

"Cậu nên chạy ra nói chuyện và làm lành đi," Louisa nhạo báng. "Rõ ràng là cậu thích anh ta rồi."

"Đừng có ngó ngán."

"Lulu nói đúng đấy." Henrietta chêm vào. "Cậu dán mắt vào hấn suốt khi chúng ta nói chuyện."

"Cậu thì có," Anna ngượng ngịu. "Cậu mới là người thèm rở dãi."

"Không đời nào, không phải loại tớ thích." Cô bạn đáp trả. "Leo Hayter kia rồi - đây mới thực sự là một chàng trai hấp dẫn!"

Leo, mười bảy tuổi, con trai hiệu trưởng mới của trường Kellynch. Với ngoại hình như diễn

viên điện ảnh được di truyền từ người mẹ gốc Ý, Leo đã khiến cho trái tim của bao nhiêu cô gái trong vùng phải thổn thức. Nghe nói đối lập với người bố ngoan đạo, cậu con trai lại là một chàng trai ăn chơi chí tử.

"Tớ nghĩ Leo thực sự thích tớ," Henrietta thì thầm. Nói xong, cô nàng nháy mắt với Anna rồi sải bước về phía chỗ quầy bar tự chế, cô chị lú lú bước theo sau.

Anna phân vân chưa biết phải làm gì thì anh chàng cao ráo ấy đi ra phía cửa. Ngay tức thì, cô chen ngang đám đông đứng chặn trước mặt anh.

"Chào anh," cô nói. "Em là Anna và..."

"Anh là Felix, còn được gọi là khách không mời mà đến" anh đáp tỉnh bơ. "Nhưng.." Anh đặt chiếc ly rỗng lên một cái bàn gần đấy. "...anh chuẩn bị về, không có vấn đề gì chứ?"

"Anh không thể đi được!" Anna thốt lên. "Đó không phải là lỗi của anh khi anh bị Zac lôi đến đây. Có lẽ anh ấy mới nhận ra mọi thứ được sắp xếp từ trước."

"Zac nói đây là bữa tiệc phù hợp với tất cả mọi người." Felix thừa nhận. "Nếu anh biết nó là một kiểu phô trương như thế này..."

"Nó không phô trương." Anna bật cười. "Thịt lợn quay, thịt ngựa và nhảy disco trong chuồng ngựa - khá là dân dã đấy chứ."

"Điều đó còn phụ thuộc vào việc em hay dùng gì, anh cho là vậy." Felix nhún vai. "Dù gì anh cũng phải đi đây. Gia đình này rõ ràng là không thích sự có mặt của anh."

"Ôi, vì Chúa," Anna nói với theo. "Quên Louisa đi - cô ấy đáng yêu nhưng không biết đâu là điểm dừng. Tuy vậy, anh hãy nghĩ cho Zac."

Anh đứng ngây người nhìn cô.

"Zac ư? Tại sao?"

"Rõ là vậy." Anna trả lời. "Anh bỏ đi. Zac sẽ cảm thấy có lỗi và đi về cùng - buổi tối nay cũng sẽ mất vui."

"Anh không tin là Zac nhận ra điều đó." Felix lạnh nhạt đáp lời. "Anh ta đang mê đắm cô nàng kia." Anh hất đầu về phía Gaby. "Cô nàng ăm ỹ có bộ ngực như sắp nhảy ra khỏi váy ấy."

"Chị em đấy" Anna mỉm cười.

"Ôi chúa ơi, đến lượt anh lỡ lời rồi." Anh nhún vai, ngược nhìn Anna. "Trông không giống em - có thật là chị gái em không?"

"Thật đáng tiếc nhưng đúng vậy. Sao thế?"

"Đó chắc hẳn là cô gái mà Zac nhắc suốt ngày." Anh thở dài. "Có phải là Gaby không nhỉ?"

"Ừm."

"Gaby thế này, Gaby thế kia và Zac chưa bao giờ có cảm xúc với cô gái nào như Gaby và anh chàng sợ phải nói với cô ấy..."

Anh chợt ngừng lại, tỏ vẻ ngượng ngùng.

"Nói gì với chị ấy cơ?" Anna tò mò.

"Không có gì," Felix vội đáp. "Lạ gì, Zac thế nào cũng nhut chí."

Anh nhú mày, liếc nhìn thêm họ một lần nữa.

"Anh chỉ - à, không nghĩ cô ấy quyến rũ và sành điệu thế. Những cô gái mà anh ta mê thường không thích chung diện - giống em hơn."

"Anh có định theo học ngành Ngoại Giao không?" Anna hỏi. "Bởi nếu vậy, anh nên quên ý định đó đi."

Felix xị mặt rồi bật cười.

"Không, thật ra, đây là một lời khen - xem này, chúng ta bắt đầu lại nhé. Anh sẽ giả vờ mình là khách quen và em thì vờ là anh không ngu ngốc."

Anna tức cười. "Được." Cô nói. "Với một điều kiện."

"Và đó là gì?"

"Anh lấy đồ uống cho em và chúng ta nói chuyện gì đó hay ho hơn chuyện tình cảm của chị em."

"Nghe có vẻ hấp dẫn." Anh gật gù

Khi anh bước tới bàn đồ uống, Anna thấy rõ sự ngạc nhiên trong ánh mắt dõi theo của bà chị và cô em. Cô chợt nhận ra đây là lần đầu tiên trong đời mình trêu chọc một chàng trai. Tất cả điều cô cần làm bây giờ là không bỏ cuộc.

"Làm sao anh quen Zac?" Anna lên tiếng lúc đứng xếp hàng lấy thịt lợn quay sau khi đã khiêu vũ một nhòai.

"Cậu ta từng là hàng xóm của anh ở Fleckford - trước khi bố mẹ ly dị và cậu ta chuyển đến Kellynch cùng mẹ." Felix trả lời. "Sau đó Zac giành được một suất học bổng thể thao ở cái trường sành điệu mà Charlie đang học đó, nhưng bọn anh vẫn là bạn. Cậu ta tuyệt vời lắm, không như..."

Anh đột nhiên ngừng lại, có vẻ ngượng vì những điều mình sắp sửa nói ra.

"Gã đằng kia kìa, Jamie đúng không?" anh lại tiếp tục. "Anh gặp hắn vài lần khi sống cùng Zac. Có phải hắn đóng một vai trong phim Emmerdale không?"

"Đúng thế." Anna bật cười. "Nếu anh gọi đó là vai - hai tập phim và lời thoại chỉ vền vền có mười tám từ! Nhưng theo em đây là một sự khởi đầu tốt đẹp. Anh có biết là Jamie học ở Học Viện Nghệ Thuật Hoàng Gia không?"

"Thật ư? Giỏi quá!" Felix trầm trồ. "Zac nói cậu ta chỉ thích làm bản sao của người nổi tiếng thôi."

Anna mỉm cười.

"Vậy anh đang làm gì? Đang trong thời gian chuyển tiếp? Hay học đại học? Anh không học trường Nông nghiệp cùng với Charlie à? Hay anh đang đi làm?"

Cô biết mình đã bắt đầu nói lảm nhảm nhưng nếu phải nhìn vào đôi mắt đen tuyệt đẹp kia lưỡi cô sẽ cứng đờ và não cô sẽ tê liệt.

Felix ngoảnh miệng cười.

"Liệu có nhanh hơn nếu anh nộp cho em sơ yếu lý lịch?" anh trêu, sau đó đưa cho cô cái đĩa rồi chỉ về phía bàn chất ú ụ nào là thịt lợn, xà lách cải bắp và khoai tây nướng. "Ăn trước đã sau đó chúng ta sẽ nói về cuộc đời và sự nghiệp, OK? Hơn nữa, nếu anh kể hết ngay, em sẽ chán cho mà xem, mà anh thì không muốn thế tí nào."

"Anh không muốn à? Thật không?" Lần thứ hai trong buổi tối hôm nay cô thấy mình thật ngớ ngẩn.

"Tất nhiên là không rồi." Anh đáp. "Anh còn nói chuyện được với ai khác nữa? Thậm chí Zac đã quên bég anh. Em là niềm hi vọng cuối cùng đấy."

Vài tiếng đồng hồ sau...

"Em có biết là mình cư xử như một con ngốc không?"

Anna đang thoa lại lớp phấn trang điểm trong buồng vệ sinh di động Portakabin khi Gaby xông vào hai má đỏ phừng phừng, khuôn mặt lộ rõ vẻ không hài lòng.

"Ý chị là gì?" Anna hỏi. "Chỉ vì làm rơi món thịt ngựa ba lần liên tiếp à? Em biết chuyện đó thật nực cười và -"

"Không phải chuyện đó!" Gaby gắt lên. "Đó là cái kiểu bấu chặt lấy anh chàng đó. Em hầu như không thềm nói chuyện với ai."

"Không đúng," Anna lên tiếng phản bác trong khi cố mở lọ mascara. "Chúng em nói chuyện với Jamie và Phoebe khá lâu, sau đó là Hen vào Leo - cô nàng thực sự si mê chàng ta! Felix và em sẽ đến Clouds cùng họ vào thứ Bảy tuần tới vì Leo có vé vào cửa miễn phí."

"Ô hay, bây giờ đã thành "Felix và em" cơ đấy?" Gaby mỉa mai. "Trong trường hợp này, hãy bảo anh ta đừng có những mũi vào chuyện của Zac nữa!"

"Gaby, chị đang nói cái gì thế?" Anna nghi ngại. Gaby luôn trở lên hiếu thắng mỗi khi uống rượu vodka.

"Em biết là chị đã rủ Zac đi nghỉ vào dịp lễ Phục Sinh, đúng không?" Gaby cau kính, ném phịch túi đồ trang điểm lên bồn rửa mặt. "Đã lên kế hoạch xong xuôi, bây giờ anh ấy lại bảo không đi được."

"Tại sao?" Anna nhăn mặt

"Em không tin nổi đâu," cô chị cảm cẩu. "Chị không nghĩ là Felix đã kịp buôn chuyện với em về việc sắp gia nhập Hải Quân Hoàng Gia, đúng không?"

"Vâng, anh ấy có vẻ rất hào hứng." Đã có lúc khuôn mặt Felix giãn ra, không còn mang vẻ lo lắng rầu rĩ, khiến cô vừa khó chịu, vừa thích thú. "Anh ấy từng bị đánh trượt nên lần này quyết tâm lắm."

"Ờ, thật ngớ ngẩn, anh ta còn thuyết phục Zac cùng nộp đơn."

Anna nhú mày. "Thuyết phục á? Nhưng theo em được biết bản thân Zac cũng mong mỗi được gia nhập Hải Quân." Cô biện bạch. "Zac chỉ trì hoãn vì bị vỡ mắt cá chân trong chuyến đi bộ đường dài lần trước nên không tham dự được kỳ thi kiểm tra thể lực? Tại bữa tiệc của Phoebe vào dịp năm mới, Zac đã nói là không thể đợi hơn được nữa."

"Chị biết anh ấy đã nói vậy nhưng sau đó chị dọa sẽ không nhìn mặt, không hẹn hò những kẻ luôn xa nhà, và chị sẵn sàng bỏ anh ta ngay nếu như anh ấy dám làm thế."

"Gaby, không phải thế chứ? Chả khác gì kiểu khủng bố tình cảm."

"Gì cơ? Thế mà nó lại có tác dụng đấy. Cách đây vài tuần, Zac nói yêu chị và sẽ nộp đơn vào trường cảnh sát. Có vẻ bây giờ Felix lại khiến anh ấy đổi ý."

"Thế liên quan gì đến chuyện chị và Zac đi nghỉ? " Anna hỏi.

Gaby như chực khóc. "Họ có buổi kiểm tra tuần tới đúng không?"

Anna gật đầu.

"Nếu đồ, Zac nói sẽ bắt đầu sau Lễ Phục Sinh vài tuần và anh ấy muốn dành thời gian chuẩn bị, chứ không muốn đi Ayia Napa."

Anna thở dài. "Ôi, anh ấy có thể lại trượt thôi - khó lắm."

"Anh ấy nói không muốn bị trượt, toàn nói về chuyện luyện tập và giữ gìn sức khỏe." Gaby rên rỉ. "Tuy nhiên chị đã giao hẹn rồi, hoặc là Hải Quân hoặc là chị."

Gaby xô cửa đi ra, chợt dừng lại rồi quay về phía Anna. "Nhân tiện đây, nếu em đủ tỉnh táo thì đừng giao du với Felix nữa. Ý chị là, em có biết gì về anh ta đâu?"

"Ai nói là em sẽ giao du nào? Em mới chỉ gặp anh ấy cách đây ba giờ đồng hồ, vì Chúa!"

Không đời nào cô thừa nhận với Gaby là cả tối nay cô thầm ước anh sẽ mời cô đi chơi.

"Theo em được biết," cô cố tỏ vẻ hờ hững, "anh ấy thực sự là một người tuyệt vời"

"Và cũng có một cuộc sống khá phức tạp" Gaby chốt lại, với tay đẩy cửa và gạt khóa. "Zac nói -."

"Em không muốn biết Zac nói gì," Anna cắt ngang.

"Kệ xác em." Cô chị giận dữ. "Đừng có kêu ca là chị không nhắc nhở đấy."

Nửa giờ sau...

"Em nghĩ thế nào về một buổi hẹn lãng mạn ở một nơi nào đó?" Felix thẳng thắn đề nghị khi khiêu vũ cùng Anna. Anh đứng thật gần, bàn tay xoa nhẹ lưng cô, điều mà chưa từng có chàng trai nào làm vậy. "Tuần này nhé. Vấn đề là, anh thực sự thích em, Anna ạ, - em là người, ôi anh không biết nữa."

"Lộng lẫy? Hóm hỉnh? Tuyệt vời?" Anna trêu chọc, rồi chợt dạ trước sự táo bạo của mình. Cô chưa bao giờ cảm thấy đủ tự tin để có thể bông đùa kiểu này với bất kỳ ai, chứ đừng nói đến

người mới chỉ gặp cách đây ba giờ đồng hồ, đặc biệt là với người mà từng cử chỉ va chạm nhẹ cũng khiến cô run rẩy.

Felix bật cười. "Tất cả những điều đó, dĩ nhiên là vậy," anh đáp. "Nhưng anh đang định nói là em thật là bình dị."

"Ồi. Với thanh điểm từ một cho đến mười thì lời khen đó nằm ở khoảng hai phẩy năm!"

"Tin anh đi, khi em có một gia đình giống như anh thì bình dị có nghĩa là tuyệt vời đấy."

"Anh kể xem nào," Anna liến láu, chợt nhớ đến những lời bóng gió mà Gaby nói lúc nãy.

"Em thực sự không muốn biết đâu." Anh nói, lùi lại đằng sau và đưa mắt nhìn cô. "Từ lúc anh về sau kỳ nghỉ chuyển tiếp, chính xác là sáu tháng - cả nhà anh..." Anh ngập ngừng rồi đột nhiên toét miệng cười. "Ồi, có thể nói ngay rằng nhà anh không phải mẫu hình lý tưởng của một gia đình hạnh phúc."

"Vâng," Anna lúng túng vì chẳng biết nói gì hơn.

"Nhưng thực ra, tối nay anh rất vui vì chỉ có một cuộc cãi nhau nho nhỏ với mẹ anh," anh nói, "anh chỉ định tạt qua nhà Zac để tránh va chạm với mẹ và rồi anh gặp em..."

Anh không nói thêm một lời nào nữa. Anh chạm nhẹ tay vào cằm cô rồi kéo cô lại gần. Nụ hôn ngọt ngào chính là điều mà Anna mừng tịa ra.

Vẻ mặt rất đổi ngạc nhiên của Mallory khi cùng Olivia đi qua khiến giây phút đó thêm phần kỳ diệu.

Cuối bữa tiệc đó, Anna cảm thấy lơ lửng trên chín tầng mây. Không những cô phát hiện ra Felix là người dễ chịu nhất mà còn cảm thấy thích thú trước những cái liếc trộm, những lời thì thầm của anh khi cả hai người dìu nhau theo tiếng nhạc trên sàn nhảy.

"Thật là quyến rũ!" Phoebe Harville há hốc khi cô cùng Jamie khệnh khạng đi phía sau. "Cặp mônng tuyệt đẹp."

"Ờ, rõ ràng là cậu khiến anh ta được chào đón ở đây!" Louisa lầu bầu trong tiếng nhạc của bài "Ôm Em, yêu Em, hôn Em điên dại" do mấy người bạn cũ của Charlie trình bày.

"Cậu hội nhập nhanh nhĩ?" Zac tròng gheo, một mắt nhìn Felix, mắt còn lại liếc Gaby. Cô nàng đang trắng trợn tán tỉnh một trong những người bạn của Zac ở phía bên kia của rạp. "Thấy không - có nhiều thứ thú vị hơn là chạy mười dặm và mất hàng giờ đồng hồ cho những công việc buồn tẻ!"

Zac nở một nụ cười có phần ngượng gạo rồi quay sang phía Anna. "Hai người đi chơi cùng bọn anh thứ Bảy tới nhé?" Anh hỏi.

Anna nhìn Felix sau đó gật đầu.

"Thế, ừm, nghe này, Gaby - cô ấy buồn lắm bởi vì - ừm, vấn đề là anh sắp dự tuyển vào Hải Quân, và bây giờ thì cô ấy không thềm quan tâm."

"Gaby sẽ tới thôi," Anna vội vàng ngắt lời. "Chị ấy thường trở nên thất thường mỗi khi uống rượu vodka nhưng lại chưa bao giờ nhận ra điều đó."

Khuôn mặt Zac tươi tỉnh hơn hẳn khiến cô thấy cần rút lương tâm vì lỡ gieo vào lòng Zac sự hy vọng.

"Đúng vậy," anh tự tin trả lời. "Anh sẽ chờ một ngày và sẽ gọi cho cô ấy. Hai ngườiλοι cô ấy đi cùng nhé, được không? Thật tuyệt vời."

Anna toét miệng cười, không phải vì niềm hi vọng Gaby sẽ thay tâm đổi tính mà vì ý nghĩ sẽ được ở bên Felix.

"Này, đợi anh với!" Lúc tan tiệc, Felix nắm lấy tay Anna khi cô dợm bước về phía Gaby và Mallory. "Anh chưa có số di động của em."

Felix lục lọi trong túi áo, lôi được chiếc điện thoại ra. "Nào, đọc số của em đi."

Cô đứng quan sát trong khi anh bấm số.

"Tuyệt!" anh thốt lên. "Anh sẽ gọi cho em nhé, OK?"

"Chắc chắn rồi," Anna hào hứng ra mặt. Tuần này em đang nghỉ giữa kỳ nên có khá nhiều thời gian rỗi."

"Vấn đề là," Felix hạ giọng khiến tim cô muốn nhảy khỏi lồng ngực. "Zac và anh có bài tập leo núi và buộc cột tàu từ thứ Hai đến thứ Năm." Felix nói tiếp. "Phải dồn hết sức cho hoạt động chạy, cắm trại, chèo thuyền suốt cả ngày."

"Nghe có vẻ vất vả nhỉ." Anna rùng mình.

"Tập luyện cho kỳ thi thể lực tuần tới," anh giải thích. "Có nghĩa là anh không ở đây. Nhưng anh sẽ gọi cho em vào tối thứ Năm và cùng lên kế hoạch cho ngày thứ Sáu, được không?"

"Thật tuyệt," Anna hứng khởi. "Em không thể chờ lâu hơn được nữa."

"Chờ gì cơ?" Gaby tò mò khi Felix bỏ đi tìm Zac.

"Thứ Sáu này - anh ấy rủ em đi chơi - ôi, hay quá!"

Anna không thể kìm nén niềm vui sướng bùng phát.

"Tưởng gì, làm như ghê gớm lắm!" cô chị dè bủ. "Em thật ngớ ngẩn khi tỏ ra hào hứng quá mức với một kẻ mới quen, biết không? Nếu cần lời khuyên của chị..."

"Em không cần," Anna tỉnh bơ đáp. "Thực ra, em không bao giờ nghĩ đến những thứ mà em không thích."

Thật dễ dàng chấp nhận những điều chúng ta thích!

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

Cả tuần sau bữa tiệc sinh nhật của Charlie, Anna không thể nào gạt bỏ hình ảnh Felix ra khỏi đầu. Thực ra cô không hề cố gắng làm điều đó; hàng đêm trước khi ngủ cô nhai đi nhai lại từng lời từng chữ trong cuộc nói chuyện giữa hai người, nhớ lại từng chi tiết dù là nhỏ nhất khi hai người hôn nhau. Thậm chí cô còn vẽ lên bìa nhật ký hàng chữ "A ♥ F". Cô biết điều này thật điên rồ; nhưng vì cô chưa bao giờ có một người bạn trai thực sự. Và cô muốn ngay lập tức phải làm tất cả những thứ mà lũ bạn cô đã và đang làm.

Và cuối cùng ngày thứ Năm đã tới.

Và anh không hề gọi điện.

Suốt cả buổi tối cô lên kế hoạch và biện minh cho sự im lặng của anh.

"Anh ấy có thể rất mệt và đang đi tắm, rồi anh sẽ gọi."

"Nếu mình chơi kèn saxophone khoảng hai mươi phút, có thể anh ấy sẽ gọi mà mình không nghe thấy chuông."

"Mình sẽ đếm đến một trăm bằng tiếng Tây Ban Nha và anh sẽ đến..."

"Sao con cứ nhìn đồng hồ suốt thế?" bố cô hỏi giọng nghệt như bị cúm, lúc chín giờ mười lăm phút.

"Đó là vì một gã trai!" Gaby đang đọc mục Nhà Cho Thuê của tờ *Evening Standard* ngược mắt lên. "Anh ta hứa sẽ gọi và Anna ngốc nghếch đã tin sái cổ."

"Gì cơ? Ý con là Anna có bạn trai à?" Walter ngạc nhiên như thế Gaby vừa tuyên bố Anna vừa nhốt một con voi vào bãi giữ ngựa phía sau.

"Không phải bạn trai," Anna lấp liếm. "Anh ấy chỉ là..."

"*Một anh chàng tuyệt vời...*" Gaby nhại giọng Anna. "Chỉ có điều không phải vậy. Anh ta da màu và giọng đặc sệt vùng Fleckford."

"Sao thế?"

"Anh ta không được mời mà lại mò đến sinh nhật lần thứ mười tám của Charlie," Gaby giấu cợt.

"Này," Walter tuyên bố, "Đâu thể dễ dàng như thế được. Rồi mọi người sẽ biết."

Ông đưa mắt nhìn Anna. "Bố biết mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn khi con cứ nằng nặc đòi ra khỏi trường Swancote Hall."

"Hơn nữa," Gaby xía vào, "hắn đang cố chia rẽ con và anh Zac."

Đối với Anna thế là quá đủ. "Không đúng!" cô nổi đóa. "Chị nói sẽ bỏ Zac nếu anh ấy gia nhập Hải Quân."

"Gì cơ? Bố nghĩ Zac đã từ bỏ ý nghĩa điên rồ đó rồi cơ mà," Walter ngạc nhiên.

"Con cũng nghĩ vậy," Gaby thở hắt ra.

"Ồ, trong trường hợp này, con đã rất sáng suốt đấy, bé yêu ạ," Walter gật gù tỏ vẻ tán đồng. "Con còn trẻ, xinh đẹp và tài năng - tội gì phải gắn bó với một kẻ sắp sửa ra đi hàng tháng trời và còn có thể chết bất cứ lúc nào."

"Bố! Thật kinh khủng," Anna bực bội.

"Đối mặt với sự thật đi." Bố cô nhún vai. "Gaby không phù hợp với một tân binh tầm thường như vậy. Nào, Gaby yêu quý, kể bố nghe chuyện gì đã xảy ra với anh chàng Fanshawe đáng yêu?"

Anna định bụng nói rằng anh chàng Fanshawe đáng yêu đã đá bay Gaby vài tháng trước đây vì anh ta nói không đủ tiền trang trải cho những sở thích tốn kém của cô. Nhưng Anna còn mãi đợi cú điện thoại của Felix nên chẳng buồn bận tâm đến chuyện gì cả.

Lúc mười một giờ, sau khi đã kiểm tra điện thoại di động lần cố định cứ mười phút một lần, cô đành phải đi ngủ. Cô đau khổ thầm nghĩ, mình đúng là đại ngốc như lời chị Gaby nói.

Khi đang lang thang quanh nhà vào buổi sáng muộn ngày thứ Sáu, cô thầm trách bản thân rồi hơi cú mãi nghĩ đến một kẻ đã quên mình, đột nhiên điện thoại reo vang. Trống ngực đập thình thình, cô lôi chiếc điện thoại ra khỏi túi.

"Chào, Shannon đây."

"Ôi. Chào." Tim Anna như ngừng đập.

"Mình cũng rất vui được nói chuyện với cậu," Shannon chế giễu. "Có chuyện gì à?"

"Không có gì - kỳ nghỉ giữa kỳ ở nhà bà thích chứ?"

"Đừng đánh trống lảng," Shannon ra lệnh.

"Chỉ là mình mới gặp một người ở bữa tiệc vào thứ Bảy tuần trước và anh ấy hứa sẽ gọi, nhưng giờ vẫn chưa thấy và khi cậu gọi, mình đã nghĩ là anh ấy..."

"Một anh chàng à? Mình cần thông tin chi tiết. Bữa tiệc nào? Sao mình không được mời? Đẹp trai không?"

"Ba người bạn ở cùng làng và... ôi Chúa ơi! Shannon, xin lỗi, mình phải gác máy đây. Có một cuộc điện thoại - có thể là anh ấy!"

"Nghe đi!" Shannon bật cười. "Gọi lại cho mình. Sớm đấy nhé!"

"OK, tạm biệt!" Anna bấm nút Trả lời.

"Alô!"

"Anna à, chào, Felix đây. Anh thực sự xin lỗi vì đã không gọi cho em tối qua, nhưng..."

"Không sao," cô thờ ơ đáp, như thể quên bém mất việc anh đang nhẽ phải gọi sớm hơn. "Tuần vừa rồi của anh thế nào?"

"Tuyệt - anh đang trên đường về nhà và nhận được điện thoại của..."

"Gượng đã, em nghe không rõ," Anna nôn nóng.

"... điện thoại của Ruth... anh rất yêu cô Ruth... rất mong gặp lại... và... anh đang ở cùng cô ấy và..."

Sau đó đường truyền tự động bị ngắt.

Anna ngồi thụp xuống ghế. Anh ấy đang ở cùng một cô gái. Và nếu anh không buồn che giấu, kể cho bằng hết những điều cô cần biết và...

Điện thoại lại đổ chuông.

"Anna à, xin lỗi! Mất tín hiệu. Nghe này, vẫn như kế hoạch chúng mình gặp nhau khoảng một tiếng nhé? OK? Có điều này anh muốn nói với em. Anna à? Em còn ở đó không? Anna ời?"

"Gì ạ? Gặp anh ấy ạ?" Cô chần chừ. "Hai chúng ta ư?"

Felix bật cười khanh khách. "Đúng vậy, anh nghĩ em cũng có quyết định riêng. Thế đồng ý, phản đối hay lưỡng lự đây?"

"Đồng ý, chắc rồi - tuyệt quá. Ở đâu ạ?" Nhận thấy giọng mình nhạt toẹt nhưng cô đoán được điều anh muốn nói. Chuyện sẽ kết thúc trước khi nó kịp bắt đầu.

"Anh sẽ qua đón em. Anh đang ở Fleckford mà mẹ đi mất xe rồi, vì thế anh sẽ đón xe bus. Đến chỗ em như thế nào nhỉ?"

"Phức tạp lắm," Anna vội vàng đáp, quá sớm để có thể giới thiệu Felix với bố cô. "Em có xe - chúng ta gặp nhau ở Fleckford được không? Quán The Boatman gần sông nhé?"

"OK," anh đáp. "Gặp sau nhé!"

Mười lăm phút sau, khi toàn bộ đồng quần áo trong tủ bị quăng trên giường, trên sàn và cô đang đau khổ tìm cách sửa sang cho mái tóc thì đột nhiên Gaby xộc vào phòng.

"Đi mua sắm cùng chị đi," Gaby nói gần như ra lệnh. "Chị không thể dự tiệc của Sophie với những bộ quần áo cũ rách. Mười phút nữa đi nhé, OK?"

"Xin lỗi, em không thể," Anna điềm tĩnh đáp lời, sau đó xỏ vào chiếc váy và kéo khóa lên. "Em chuẩn bị đi chơi."

"Đi đâu? Ở đâu? Không phải với gã Felix đấy chứ?"

Trước khi Anna kịp trả lời, sự im lặng bao trùm trong giây lát cũng đủ để Gaby phát hiện ra mình đã đoán đúng.

"Em nói với bố chưa?"

"Chưa."

"BỐ! Bố ời!" Gaby nhảy bổ xuống cầu thang trước khi Anna kịp mở lọ mascara. Hóa ra đối với cô, trang điểm mắt không quan trọng bằng việc tẩu thoát càng nhanh càng tốt. Bị Felix bỏ rơi

đã đủ tồi tệ rồi chưa kể tới việc phải trả lời hàng loạt các câu tra hỏi của bố.

Anna luôn coi khinh những quyển sách dành cho chị em phụ nữ trong đó nói về ảnh hưởng của đàn ông tới những người phụ nữ buồn tẻ. Cô luôn cho rằng những cụm từ như "bùn rùn chân tay" hoặc "nàng chìm đắm trong ánh mắt cháy bỏng của chàng" là bằng chứng cho thấy tác giả thiếu nhận thức và yếu kém về mặt năng lực ngôn ngữ tiếng Anh. Nhưng bây giờ cô không còn dám chắc về điều đó nữa. Mùi hương của anh khi anh ôm cô, những cái nắm tay thật chặt khi đứng ở quầy bar, và khi anh kéo cô về phía chiếc bàn trong góc bên đồng lửa đang cháy, chiếc mũi nhả lại mỗi khi cười - tất cả những điều đó đều khiến cô mê dại.

"Anh phải gặp em trước khi chúng mình đi chơi cùng những người khác vào ngày mai," anh nói. "Anh chưa biết gì về em nhưng lại cảm thấy dường như rất quen thân từ lâu lắm rồi. Nào, hãy kể về em đi."

"Em chẳng có gì đặc biệt cả," Anna bối rối, tự nhủ liệu anh có buông lời tán tỉnh cô Ruth nào đó vài giờ trước đây như thế này không. Có vẻ như anh không giống một người đang trêu chọc cô nhưng anh có thể sắp nói rằng ngày mai Ruth cũng sẽ đi cùng hai người.

"Thôi nào, ai cũng có chuyện để kể chứ," Felix giục. "Anh biết là em có chị và em gái, một trong hai người đó đã làm tan nát trái tim người bạn thân của anh - hầu như Zac chẳng thể nói chuyện gì khác khi bọn anh leo lên ngọn núi Pen y Fan."

"Có thể chị ấy sẽ đến," Anna trấn an. "Chị ấy có kiểu - nổi cơn tam bành rồi sau đó biến mất cả tuần hồi tiếc về nó."

Cô chột im lặng, sau đó buông tiếng thở dài.

"Am nghĩ Gaby thật điên khi bỏ một người tuyệt vời như anh ấy. Hy vọng chị ấy sẽ sớm tỉnh ngộ."

"Em có đồng ý hẹn hò với một anh chàng sắp nhập ngũ không? Thậm chí phải ra chiến trường?"

Đôi mắt đen láy đó như đọc được tâm can cô. Anna cảm thấy tim mình như đập mạnh, miệng trở nên khô khốc, cô hít sâu.

"Nếu có ai đó em thực sự quan tâm thì anh ấy làm gì không quan trọng," cô đáp. "Miễn là phải tuân thủ pháp luật!"

"Ồ, tốt," Anh nói. "Anh thấy nhẹ cả người khi thấy em nói vậy." Anh mỉm cười rồi nắm đôi bàn tay cô. Tim đập liên hồi, cô quay ra nhìn đàn thiên nga trên sông với hy vọng anh không nhận thấy hai gò má cô đang ửng đỏ vì ngượng ngùng.

"OK - nếu không ngồi đây với anh, thì em thích làm gì nhất?"

Anna nhú mày. Thật khó mà nghĩ được điều gì mà cô thích làm hơn là ngồi bên cạnh Felix.

"Ừm," cô chậm rãi nói. "Em sẽ chơi kèn saxophone với ban nhạc jazz - thích nhất là ở một vùng nhiệt đới nào đó với bãi biển cát trắng và những ly kem khổng lồ!"

Cô dành tận hai mươi phút sau đó kể với anh tất cả những niềm đam mê của mình (nhạc jazz, sách, ngựa đua và các món tapas^[1]) và những thứ cô căm ghét (toán học, độ cao, mùi bắp rang bơ và tất cả các chương trình truyền hình thực tế)

"Thật kỳ cục," anh nói. "Anh cứ ngỡ trên đời này mình là người duy nhất ghét các chương trình truyền hình thực tế," Anh hớp một ngụm đồ uống. "Và cả chương trình chat với người nổi tiếng - đặc biệt là..."

Anh đột nhiên bỏ lửng câu nói, nhăn mặt.

"Ôi Chúa ơi, anh lại thế rồi. Quên mất bố em dẫn chương trình trên TV và..."

"Anh biết bố em à?" Anna thắng thốt.

Felix gật đầu xác nhận. "Zac có kể."

"Và đó là lý do anh rủ em đi chơi." Cô không thể che đậy sự tức giận trong giọng nói. "Bởi lẽ nếu..."

"Đừng ngốc thế, dĩ nhiên là không rồi." Felix nói. "Anh chưa bao giờ gặp bố em - Anh có nhiều việc thú vị hơn là ngồi ì trước màn hình TV".

Anna mỉm cười. "Nhẹ cả người. Xin lỗi, em hơi nhạy cảm," cô thừa nhận.

"Sao nào? Bởi vì bố em, ừm, thẳng thắn," anh cười vang.

"Em nghĩ là anh không xem chương trình đó cơ mà."

"Zac kể cho anh - ngày trước bố em có vài vụ cãi cọ, và bây giờ vẫn tiếp tục làm điều đó mà chưa bị sa thải."

"Bố em rất trực tính, cái này thì rõ rồi," Anna nói. "Nhưng điều em thấy khó chịu đó là cái kiểu lũ bạn học cũ tìm mọi cách để được đến nhà em, không phải họ muốn chơi với em mà là muốn gặp bố. Khi đó, bố lại trở nên hờn hĩnh và thật xấu hổ."

"Nếu em nói phụ huynh đáng xấu hổ, anh dám cá là mẹ anh còn khủng khiếp hơn nhiều! Cái cách mà bà nói về... Ôi. Anh xin lỗi."

"Vì...?"

"Zac nói mẹ em đã mất," anh ngập ngừng.

"Không sao," cô trấn an. "Thế còn bố anh thì sao?"

"Họ không còn sống với nhau," anh đáp cụt lủn. "Tuy nhiên nên tập trung nói về chúng ta thôi, được chứ?"

"Chúng ta?" Nếu anh có ý định bắt cá hai tay với Anna và Ruth thì hãy coi chừng.

"Đúng vậy." Felix nhoài người về phía trước, ôm trọn khuôn mặt cô trong lòng bàn tay.

Có gì đó trong cô thôi thúc phải đẩy anh ra, phải biết sự thật về nàng Ruth nào đó. Nhưng nụ hôn nồng nàn khiến cô chẳng thể cất lời.

Họ lái xe đến Fleckford xem phim. Anna không thể không liếc nhìn những tấm kính của gian hàng quần áo, thích thú với hình ảnh bản thân đang tay trong tay với một anh chàng cao ráo, cơ bắp, bên anh cô thấy mình thật bé nhỏ và dễ thương. Đột nhiên, mái tóc nhuộm quý tha ma bắt lộ rõ hơn bao giờ hết và cô ngạc nhiên vì mình vẫn là chính mình khi ở bên Felix, không cần

phải cố nặn ra những lời thông minh hóm hỉnh. Điều tuyệt vời nhất khi ở bên anh đó là cô cảm thấy sôi nổi, hoạt bát và được giống như những cô gái cùng lứa tuổi khác.

Nhưng vẫn có một điều khiến cô trăn trở. Đó là khi họ từ bỏ ý định đi xem phim - cô ghét phim kinh dị và anh thì không thể xem thêm một bộ phim về ma-cà-rồng nào nữa - họ tản bộ lên đồi Chinnor để tới Ridgeway. Trên bầu trời xám xịt, một vài bông tuyết đầu mùa bắt đầu rơi khiến Anna không thể nào chịu đựng hơn được nữa.

"Ruth là ai vậy?" Cô đã cố để không tỏ ra đường đột như vậy.

"Ruth á? Cô của anh - em gái của bố - cô ấy đến từ Barbados."

"Cô ruột á? Em lại tưởng..." cô vội chữa thẹn.

"Em nghĩ là một cô gái nào đó à?" anh hỏi.

Anna im lặng.

"Và nếu đúng vậy, em có thấy phiền không?"

"Không, dĩ nhiên là không rồi - à, hơi hơi," Anna đáp, tảng lờ ánh mắt của anh.

"Anh sẽ không rủ em đi chơi nếu đã có bạn gái," anh điềm tĩnh nói. "Em có người yêu chưa?"

Anna lắc đầu.

"Tuyệt," Anh đưa mắt nhìn cô có vẻ lo lắng. "Có thể em sẽ nghĩ anh là một kẻ dở hơi thích ở bên một người phụ nữ sáu ba tuổi, lập dị trong khi đáng nhẽ anh có thể gặp em sớm hơn, nhưng cô Ruth hiếm khi ở Anh và..."

"OK, anh không phải giải thích đâu," Anna cắt lời, không quan tâm đến tiểu tiết vì bây giờ cô đã biết Ruth là ai.

"Anh muốn," Felix sốt sắng. "Nghe này, cô Ruth luôn ủng hộ anh, luôn đối xử với anh như một người đàn ông thật sự. Điều đó không tuyệt ư?"

"Em hiểu ý anh," Anna gật đầu "Hơi giống mẹ đỡ đầu của em; từ khi mẹ em mất, ở bên cô ấy em luôn là chính mình. Không phải giả vờ, không phải lo lắng về những điều đúng sai..."

"Chính xác," Felix siết chặt bàn tay cô. "Cô Roo chưa bao giờ giận dữ hoặc giảng đạo đức suông. Đó là điều mà những người khác không là được."

"Bố mẹ anh thì sao?" Anna đánh bạo hỏi, rồi chợt nhớ đến từng chi tiết của cuộc tranh cãi giữa hai bố con khi cô tuyên bố bỏ trường Swancote Hall và muốn theo học âm nhạc, chính trị ở trường Fleckford, rồi cái cách mà Marina đã ủng hộ cô.

"Mẹ anh khác hẳn," anh thở dài. "Sáng nay khi anh bảo với cô Roo là sẽ gia nhập đội Hải Quân, cô ấy rất vui và ủng hộ. Trái lại, mẹ anh..." Anh đột nhiên im lặng, sau đó lắc đầu.

"Có thể mẹ anh lo lắng cho anh," Anna suy đoán. "Anh biết đấy, có thể anh sẽ phải hi sinh trên chiến trường."

"Anh không biết là mẹ thực sự lo lắng," anh đáp. "Bà là người theo chủ nghĩa hòa bình tuyệt đối - hoặc chí ít đó là cách bà tự gọi mình. Người phô trương hơn là..."

"Ý anh là sao?"

"Nhiều năm qua, bà luôn có mặt trong các cuộc biểu tình. Phải đối cuộc chiến tranh Irắc❓ hoặc gửi đơn kiến nghị tới Phố Downing ^[2] - ôi không! Nếu muốn có ai đó buộc mình vào cành cây hoặc nằm lăn trước xe ủi đất? Hãy nhờ mẹ anh. Đừng hiểu sai - theo cách nào đó, mẹ anh đã đúng khi bảo vệ lý tưởng của mình. Bà có quyền là việc đó - chỉ có điều bà luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên anh." Anh chợt ngừng lại, mắt buồn xa xăm. "Em biết không? Bà từng lôi anh đến những cuộc diễu hành với những tấm panô áp phích cổ động giấu trong xe đẩy của anh. Điều đó diễn ra từ khi anh còn quá nhỏ để nhận định được những gì đang xảy ra xung quanh. Anh nghĩ bà làm vậy chỉ để thu hút báo giới."

Sau giọng nói phẫn uất đó, cô cảm nhận được nỗi đau mà anh phải chịu đựng.

"Có lẽ không hẳn như vậy," anh nói tiếp. "Anh không biết. Có lẽ anh chỉ biết nghĩ cho mình."

"Không, em chắc là..."

"Thấy không, anh đã là sự đã rồi, là lỗi lầm, là đứa trẻ đáng nhẽ không nên có mặt trên đời. Anh trai và chị gái đều đã lớn khi anh ra đời. Khi anh học cấp một thì Oscar và Skye đã đi học đại học và rời xa vòng tay mẹ. Anh là nỗi phiền toái, là vật cản trở con đường thẳng tiến của Casandra Wentworth."

"Casandra Wentworth ư? Đó là mẹ anh sao? Nhưng cô ấy..." Anna đang định nói là "cô ấy da trắng" nhưng đã kịp ngăn lại.

"Thấy không? Thậm chí có thể em nghe nói nhiều về mẹ anh." Felix im lặng, ngả người về phía cành cây sồi. "Vậy em nghe về bà ấy qua tình huống nào? Khi bà ấy ném toàn bộ quần áo chen ra khỏi cửa hàng bách hóa chỉ vì chúng không phải vải cotton Fair Trade ^[3]? Hay khi bà nổi cơn thịnh nộ trong chương trình *Bản Tin Lúc Mười Giờ* để ủng hộ những người bảo vệ quyền động vật?"

"Thực ra," Anna bật cười. "Thực ra, em nghĩ đó là một lời thoại khá thông minh."

"Đó là câu nói ưa thích của bà," Felix đáp. "Nó cũng là khẩu hiệu trong cuộc vận động."

"Vận động cái gì?" Anna gặng hỏi.

"Vận động chính trị - bà muốn tranh cử Nghị Sĩ Quốc Hội." Anh nói. "Bà hy vọng sẽ là ứng viên độc lập của vùng Muckleborough và Bythorn trong cuộc bầu cử bổ sung. Vì lý tưởng của những người không có tiếng nói - thêm một khẩu hiệu nữa. Cứ như thật!"

"Thật tuyệt," Anna thốt lên. "Ủng hộ những người yếm thế - xin lỗi, đừng làm em hứng thú như vậy. Em yêu thích chính trị. Em đang học môn này trong chương trình dự bị đại học."

"Thật á?" Felix nghi ngờ.

"Ừm. Để phục vụ cho tương lai của em. Ê, anh nghĩ xem - nếu mẹ trúng cử, bà sẽ có cơ hội làm những việc tốt."

"Ôi chắc rồi," anh giễu cợt. "Ngoại trừ việc bà luôn hành động trái với những gì đã nói."

Anna bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Bố đôi khi gây phiền toái, nhưng cô không bao giờ nghĩ sẽ kể về ông với một người xa lạ như cái cách mà anh nói về mẹ.

"Anh thật may mắn vì luôn có mẹ ở bên," cô thì thầm.

Anh vòng tay qua ôm lấy bờ vai run run của Anna. "Anh biết, anh biết, cho anh xin lỗi - anh luôn cảm thấy bị tổn thương và những chuyện đã xảy ra, nhưng em nói đúng. Mẹ anh sẽ làm những điều bà muốn, và anh cũng vậy, dù cho bà có nói gì đi chăng nữa. Như cô Roo đã khuyên, chúng ta chỉ sống một lần."

Anh cười buồn. "Em nghiêm túc đấy chứ? Về việc muốn trở thành chính trị gia?"

Anna lắc đầu, cười như nắc nẻ. "Không, không phải chính trị gia. Em muốn trở thành phóng viên mảng chính trị. Em sẽ học về chính trị, sau đó lấy bằng Thạc sỹ, đi thực tập..."

Felix cười phụ họa. "Em đã lên kế hoạch cho cuộc đời sao?"

"Như anh thôi," cô nói. "Em nghĩ là anh cũng phấn đấu để đạt được những điều mong muốn."

"Em nói chí lý," anh khen ngợi. "Chúng mình có nhiều điểm chung đấy."

Cô đỏ mặt thẹn thùng khi bắt gặp ánh mắt đong đầy yêu thương của anh. Nhưng cô không biết những lời nói chiều hôm đó đã gắn chặt vào cuộc đời cô ra sao.

Họ ngồi trong xe của Anna, chuẩn bị nói lời chia tay thì điện thoại của Felix réo rất.

"Chào cô Roo!"

Anna định ra ngoài cho anh khỏi ngại nhưng Felix ra hiệu cho cô ngồi lại.

"Chuyện gì ạ? Tối mai ạ? Không, cháu xin lỗi. Cháu định đi chơi với mấy người bạn. Ôi. Thật sao? Cô nghĩ thế ạ? Đợi cháu chút."

Anh lấy tay che loa nghe điện thoại rồi quay sang phía Anna.

"Em sẽ ghét anh mất thôi," anh cắn môi. "Cô Ruth sẽ quay về Barbados ngày kia. Có vài việc cô đang cố giúp anh và cô muốn gặp anh nữa - đương nhiên, anh sẽ từ chối vì..."

"Không, đừng!" Anna phản đối. "Thực ra, điều đó rất tuyệt. Chúng ta có thể gặp nhau lúc khác mà."

Khuôn mặt anh trở nên nhẹ nhõm khiến cô hiểu rằng mình đã hành động đúng. "Em chắc chứ? Anh không thể, chỉ vì cô và chú Joseph - chồng của cô - họ sắp tiến hành dự án nghiên cứu ở Patagonia trong vòng hai tuần nữa."

"Nào! Đến gặp cô Ruth đi!"

Khi tắt máy, anh quay sang nhìn cô. "Em thật là tuyệt vời," anh kêu lên. "Hầu hết các cô gái sẽ hờn dỗi cho mà xem. Cảm ơn em, Anna - anh sẽ đền bù cho em. Hứa đấy."

"Nói phải giữ lời," cô trêu chọc.

"Thực ra," anh kéo cô lại gần. "Anh có thể bù đắp cho em ngay bây giờ."

- 2. Nhà số 10 phố Downing là nơi ở của Thủ tướng Anh.
- 3. Hoạt động thương mại giúp nhà sản xuất và công nhân ở những nước nghèo.

"Sự nuôi tiếc của nàng... đã che khuất niềm vui thú của tuổi trẻ."

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Vào một ngày hè nóng nực nhất, gia đình Elliot chuyển ra khỏi Biệt Thự Hampton. Gia đình Croft vẫn vui mừng trả tiền thuê nhà giá cắt cổ mà Walter yêu cầu với điều kiện họ có thể chuyển đến ngay lập tức và phải được sở hữu căn nhà ít nhất ba năm. Bà Marina đã khéo léo nhờ gia đình Dalrymple mời ông Walter tham dự cuộc đua thuyền buồm ở Eastbourne chỉ vài ngày sau khi ông tới Cảng Sovereign. Thế nên, ông không có lý do gì mà nặng nề về chuyến đi này nữa.

Căn phòng áp mái nằm gần Cảng Sovereign rất phong cách và cực kỳ rộng rãi. Ông Walter phải thừa nhận nó được trang trí với tính thẩm mỹ cao. Sau khi Hampton thay vì trả tiền lưu kho, ông thấy nhẹ nhõm vì không còn phải sống, theo như lời ông nói, "với những món đồ Ikea ^[1] rẻ tiền. Hơn nữa, tòa nhà chung cư nằm ngay bên bến cảng Martello nổi tiếng, nơi mà ông đã từng đọc được trong quyển *Cuộc Sống Ở Sussex: nơi thanh lịch nhất và có vị trí chiến lược trong sự phát triển, nơi được coi là ngôi nhà thứ hai của những nghệ sỹ sân khấu nổi tiếng.*

Walter không hề phản đối quyết định đến sống cùng Marina của Anna. Cô đã nói với bố khi cả gia đình đến xem ngôi nhà mới, thềm hy vọng sẽ không có thêm cuộc cãi vã nào nữa vì bố cô không muốn mất mặt trước những người hàng xóm mới. Lúc đó, ông có vẻ yên tâm khi biết rằng cô vẫn ở bên những lúc "Mallory đáng yêu" cần cô, và sau đó càng yên tâm hơn khi Marina hứa sẽ chăm sóc Anna chừng nào cô còn lưu lại nhà tranh Magpie.

"Và," ông cất lời với niềm hoan hỉ lộ liễu," căn phòng đáng nhẽ dành cho con sẽ làm phòng nghỉ cho khách. Bố sẽ lên kế hoạch cho các hoạt động giải trí," ông đồng dục tuyên bố.

Tất cả mọi người đều biết chính xác ai là người ông mời đến nhà - và cô ta sẽ chẳng cần dùng đến căn phòng đó. Thực ra, người đại diện của ông, Aramita Clay, đang ở Sussex, đã chuyển đến sông gần biển chóng vánh hơn mọi người tưởng. Aramita trở thành người đại diện của ông ngay từ buổi phát sóng đầu tiên của chương trình mạn đàm, và cô gắn bó với ông từ đó đến nay. Cô ta ngưỡng mộ Walter và ông khá thích thú việc này. Cả Anna và Mallory đều không thể chịu đựng được người phụ nữ đó, nhưng Gaby, với con mắt của kẻ cơ hội luôn giả vờ thân thiện với cô ta, bởi vì cháu gái của Arimita, Honeysuckle, là siêu mẫu nổi tiếng của một trong những hãng thời trang hàng đầu ở Luân Đôn và hứa hẹn sẽ giới thiệu Gaby với một vài nhiếp ảnh gia có tên tuổi.

Khi biết được Walter sẽ chuyển đến cách nhà mình ở Lewes nửa giờ chạy xe, Aramita không buồn che giấu sự phấn khích. Cô ta hứa cho ông toàn quyền sử dụng vé xem opera định kỳ tại Glyndebourne, rồi cả căn nhà bên bờ biển ở Hove, và một vài thứ khác nữa - tuy không cần nói thẳng ra nhưng ai cũng ngầm hiểu rồi. Ngoài ra, cô ta còn sắp xếp cho ông dẫn chương trình trên kênh *Coast TV* và thậm chí còn gợi ý ông tự viết truyện ("Anh yêu, sách của anh sẽ bán chạy như tôm tươi, anh đúng là một viên ngọc quý"). Ngay khi chiếc xe tải chuyển đồ tới Biệt Thự Hampton, Walter đã tự đắc toàn bộ ý tưởng và việc cắt giảm chỉ tiêu đúng là một giải pháp tuyệt vời.

Anna là người cuối cùng ra khỏi nhà ngày hôm đó. Cô đã mất cả buổi sáng để chở Mallory và đồ đạc của con bé tới Nông Trang Uppercross rồi đứng ra hòa giải mỗi khi bố quá lời cần nhân về các nhân viên chuyển đồ. Anna không còn thời gian trôi theo cảm xúc của riêng mình nữa. Bây giờ, khi chiếc xe tải đã đi khuất phía cuối con đường, theo sau là chiếc MG màu đỏ tươi của Gaby, hiện thực trở về khiến ngực cô nhói đau. Anna chuẩn bị đến chỗ Marrina nhưng thấy thần kinh căng thẳng không thể tiếp tục tập trung lái xe được, cô quyết định ngắm ngôi nhà và

mảnh vườn lần cuối cùng trước khi ra đi.

Khi đang ngồi thẩn thờ trên xích đu treo trên nhành cây táo khẳng khiu và nghĩ về mẹ, cô nghe thấy tiếng lốp xe miết trên sỏi và tiếng sập cửa. Ngỡ bà chị quên đồ, cô băng qua bãi cỏ và đi về phía ngôi nhà.

Và cô đứng chết trân.

Không phải Gaby.

Đó là Ruth Croft. Bà đang nghe điện thoại, khuôn mặt hoảng hốt lo sợ, chắc hẳn vừa được thông báo tin chẳng lành.

Trong giây lát, Anna định trốn vào bụi cây bên hông của mảnh vườn, nhưng khi mới đi được vài bước chân, điều nghe thấy khiến cô lạnh cả sống lưng, bủn rủn hết chân tay.

"Bẫy mìn ư? Ôi Chúa ơi!"

Anna hoảng sợ vô cùng. Đó là Felix - chắc hẳn là vậy. Anh đã hy sinh.

"Thằng bé làm gì cơ? Vết thương nặng không?" những lời tiếp theo của Ruth khiến Anna thở phào được một lúc, nhưng hình ảnh Felix thương tích đầy mình, máu chảy đầm đìa nằm bên vệ đường làm cô muốn ói. Lấy tay che miệng, cô men dần ra phía đường chính.

"Thằng bé đã làm vậy ư? Làm ơn nói to lên, tôi không nghe thấy gì... khi nào?" Ruth hạ giọng và Anna phải nín thở, căng tai nghe xam bà ấy nói gì. "Có phải... ? Ôi cảm ơn Chúa."

Tiếng còi lạnh lạnh của xe cảnh sát vừa chạy qua làm cô không nghe thấy gì nữa, và khi Anna băng qua đường đi về phía chiếc xe, Ruth đã ngưng nói chuyện điện thoại.

"Cô Croft?"

Ruth quay lại khi nghe thấy tiếng của Anna.

"Ôi Chúa ơi, cháu làm cô giật cả mình!" bà khóc, đôi bờ vai run run. "Cô nghĩ gia đình cháu đi hết rồi - bố cháu nói mọi việc đều OK."

"Những người khác đã đi hết rồi ạ" Anna hoảng hốt khi nhìn thấy hàng lệ lăn dài trên má của bà. "Cháu đang chuẩn bị đi đây." Cô chỉ tay về phía chiếc xe Smart vẫn đang gần biển "P" vì cô vừa mới đỗ kỳ thi lấy bằng lái xe.

"Ôi, tất cả đều ổn - Joseph cùng với nhân viên chuyển đồ đang trên đường đến. Cô đi trước mở cửa và sau đó có điện thoại..."

Anna không thể chịu đựng hơn được nữa. "Có phải chuyện về Felix - cháu trai cô không?" cô nôn nóng hỏi, không dám thở mạnh. "Cháu chỉ vô tình nghe được - anh ấy ổn cả chứ?"

"Cảm ơn Chúa, đúng là thần kỳ. Nó đã khinh suất nhưng..."

"Cô nói chuyện với anh ấy ạ?" Anna khấn khoản.

Ruth gật đầu. "Ừ, nhưng chỉ trong khoảng một tới hai phút gì thôi, đường truyền tệ quá. Lúc nhắc máy một người tự xưng là chỉ huy của Felix nói chuyện với cô - cháu biết cô đã lo như thế nào đấy. Nhưng ơn Chúa, cuối cùng ông ta cũng chuyển máy cho Felix."

Giọng bà vỡ vụn và Anna nhận thấy đôi bàn tay bà đang run rẩy. "Cô không rõ lắm - hình như khi đang đi tuần tra thì một quả lựu đạn phát nổ. Thằng bé lao vào cứu đồng đội."

"Ôi trời." Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến cô chần chợn.

"Và cháu biết gì không?" bà Ruth nở nụ cười méo mó. "Túi quân trang bị sức ép mạnh nhất. Một bên tai của thằng bé bị điếc - họ nói chỉ tạm thời thôi; dây chằng bị đứt, nhiều vết rách và thâm tím, ngón tay bị gãy, nhưng thật may mắn, tất cả chỉ có vậy."

Giọng nhát gừng, bà quay mặt đi, xấu hổ vì những cảm xúc dâng trào. "Thần hộ mệnh của thằng bé chắc hẳn đã phải rất vất vả," bà nói. "Theo lời người sĩ quan đó, câu đầu tiên thằng bé hỏi khi nhân viên y tế tới là Zac có làm sao không."

"Zac à? " Anna thấy cổ họng đắng nghét. "Zac Harville đúng không à?"

"Đúng rồi - chúng nó chơi với nhau từ lâu lắm rồi, bạn thật sự thân. Cô gặp Zac một đôi lần khi còn ở Anh. Một chàng trai đáng yêu và hòa nhã. Cháu có quen không?"

"Chị gái cháu cũng chơi với anh Zac," cô lí nhí. "Anh ấy ổn chứ à?"

"Cô nghĩ là ổn," Ruth nói. "Người sĩ quan cũng nói là nhờ sự nhanh trí của Felix mà không ai bị thương nặng."

Mặc dù rất sợ bị phát hiện bất cứ lúc nào, Anna thấy cần phải giúp đỡ khi toàn thân bà run lẩy bẩy. "Cháu lấy cho cô một cốc nước hay cà phê nhé?" cô đánh liều hỏi. "Chúng cháu có để lại một ít đồ ăn và sữa ở trong tủ lạnh."

"Cháu thật tốt," Ruth nói khẽ. "Nhưng - cô không sao. Chú Joseph sắp về rồi và cô phải liên lạc với mẹ của Felix. Không hiểu sao anh trai cô lại có thể cưới người phụ nữ đó, không phải vì cô phân biệt chủng tộc hay phản đối những cuộc hôn nhân pha tạp nhiều dòng máu hay đại loại như vậy. Ôi cháu phải nghe những điều nhảm nhí này. Mỗi khi phiền muộn, cô nói không ngừng nghỉ khiến chú Joseph phát điên." Bà cười một cách thiếu nảo. "Cô ta không phải là tuýp người phụ nữ của gia đình, từ nhỏ Felix đã được bố nuông chiều. Khi bố ốm, thằng bé đau lòng lắm. Nó lúc nào cũng cảm thấy cô đơn."

"Anh ấy có bạn gái chưa à?" Anna buột miệng thốt lên ngay trước khi kịp định thần. "Ý cháu là liệu bạn gái anh ấy có biết chuyện không."

"Ồ. Nó cũng thích một cô gái. Cũng gửi ảnh qua email cho cô xem - một cô gái bé nhỏ trông ngộ nghĩnh với mái tóc dẹt nhất mà cô từng thấy."

Anna vuốt tóc một cách vô thức, sau đó vội vàng bỏ thả tay xuống.

"Thế chuyện gì đã xảy ra?" Giọng cô run run.

"Chuyện chưa đi đến đâu. Cô cũng không biết nguyên nhân. Cô chú ở Patagonia cả năm trời, cháu biết đấy, một nửa thời gian ở những nơi đèo heo hút gió, xa lắc xa lơ - thỉnh thoảng làm vài cú điện thoại. Cô dò hỏi vài câu, có vẻ tọc mạch nhưng thằng bé cảm như hến, không còn nhắc đến cô gái đó nữa. Nó nói cô ta không đáng để phí lời."

"Cháu xin lỗi, cô Croft, cháu phải đi rồi." Anna cảm thấy mặt đã nóng bừng bừng.

"Dĩ nhiên rồi," Ruth gật đầu. "Cô xin lỗi vì cái tật dông dài, cứ như đó là việc của cháu vậy."

Anna cười gượng rồi đi về phía ô tô.

"Cháu bảo với bố là không phải lo," Ruth gọi với theo. "Chúng ta sẽ chăm nom ngôi nhà như nhà của mình vậy. Cháu hãy đến đây chơi, và gặp gỡ Felix - một cô gái đáng yêu như cháu chính là thứ mà Felix cần để có thể vượt qua những cú sốc."

"Tam biệt, cô Croft." Anna giật mạnh cánh cửa, quay lại vẫy tay hờ hững. Sau khi khởi động máy, cô phóng nhanh, làm sỏi bắn tung tóe khắp nơi. Cô đúng là con ngốc khi nghĩ rằng có thể sửa chữa lỗi lầm và khiến Felix yêu cô thêm lần nữa. Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Nếu Felix biết cô mình đang sống trong ngôi nhà cũ của Anna, anh sẽ tránh nó như tránh hủi. Và thậm chí, nếu không phải như vậy, khi cô Ruth phát hiện ra sự thật thì cũng cấm cửa Anna, không cho cô đến gần anh trong phạm vi mười dặm, chứ đừng nói đến chuyện mời cô tới Biệt Thự Hampton.

Nó nói cô ta không đáng để phí lời. Từng lời cô Ruth dội âm thầm đau đớn khi Anna tăng tốc hướng về phía ngôi làng của Marina. Từng góc cua của con đường đều gợi nhớ về những thứ họ đã cùng làm, những nơi họ qua. Nước mắt lã chã rơi khiến cô không thể tiếp tục lái xe nữa; cô tạt vào lề đường, gục đầu xuống vô lăng, và cứ thẫn thức mãi cho đến khi cảm thấy bị ồm thật sự.

Mười phút sau, ngẩng nhìn mình trong gương, lau mascara nhòe nhoẹt trên má, Anna tự nhủ với bản thân. Chuyện gì đang diễn ra vậy, sao phải khơi lại những chuyện đã qua? Cô chỉ đang làm lớn chuyện mà thôi. Anna hỉ mũi, chuẩn bị rẽ đường tắt đi về phía Magpie thì chuông điện thoại đổ dồn dập.

Shannon.

"Chào Shannon, cậu khỏe không?"

"Khỏe hơn cậu là cái chắc," Shannon đáp. "Cậu vừa khóc à?"

"Không, không - chỉ bị cảm sốt thôi."

"Đừng chối nữa," Shannon nhẹ nhàng nói. "Thế đã có chuyện gì?"

Biết rằng không thể nào giấu bạn lâu hơn được, Anna tường thuật ngắn gọn những việc gì đã xảy ra sáng nay.

"Chuyện là thế," cô kết luận, "Khi phát hiện ra tó là cô gái đã ruồng bỏ Felix, cô Ruth sẽ yêu cầu..."

"Gượng đã, gượng đã," Shannon chen ngang. "Cô ấy có quyền gì ở đây? Cứ như thể là vú em của anh ấy?"

"Không nhưng..."

"Anna này, cậu không thể để người khác điều khiển cuộc đời mình," Shannon giảng giải. "Chỉ có hai người trong mối quan hệ này - cậu và Felix. Cậu không biết anh ý sẽ nghĩ gì - nhưng bây giờ khi vừa thoát khỏi cái chết, biết đâu anh ấy lại mong mỗi gặp lại cậu hơn bất cứ điều gì."

Anna cười lớn. "Cậu lúc nào cũng lảng mạn," cô trêu chọc.

"Còn hơn kẻ bi quan," cô bạn trả đũa. "Mình có ý này."

"Mình không muốn thêm một kế hoạch nào của cậu nữa đâu," Anna cầu nhàu.

"Vừa mới nghĩ ra thôi, một ý tưởng tuyệt hay," Shannon đáp không nao núng. "Felix sẽ về và ở cùng với Ruth, đúng không?"

"Chúng mình sẽ sắp xếp để ban nhạc Wild Chicks được chơi ở Lễ Hội Kellynch. Bữa tiệc trà dùng với bánh ngọt luôn được tổ chức ở nhà cậu. à quên, bây giờ là nhà họ, và thế nào Felix cũng sẽ thấy cậu."

"Ôi không, Lễ Hội!" Anna thở gấp. "Mình quên bég đi mất."

Lễ Hội Kyllynch và Frayre diễn ra trong hai ngày là một hoạt động truyền thống từ hàng thế kỷ nay và mọi người ở khắp nơi cũng đến chung vui. Có nhiều hoạt động cho tất cả mọi người: những trận mã cầu gây quỹ từ thiện, những buổi trình diễn và đua ngựa ngay trên sân của trường đại học nông nghiệp thu hút nhiều dân đại phương; Rạp Hát Barn là nơi biểu diễn âm nhạc và nghệ thuật. Các mảnh vườn trong khu vực bao gồm cả Biệt Thự Hampton, là nơi tổ chức các bữa tiệc trà, các gian hàng bán đồ thủ công, phòng Punch và Judy và trò sơn mặt dành cho lũ trẻ con. Điểm nhấn của buổi lễ hội là cuộc đua ngựa và thi chạy nhằm quyên góp tiền vì mục đích từ thiện.

"Bố cậu sẽ giao việc này cho nhà Croft đúng không?"

"Không chắc," Anna rầu rĩ. "Bố mình luôn có nhiều ý tưởng. Dám cá là gia đình nhà Croft không hay biết gì."

"Nói với họ đi," Shannon gợi ý. "Mình vừa gọi cho Mia và Lauren, mọi người đều nhất trí."

Đầu óc Anna bấn loạn. "Nghe này, Marina thế nào cũng biết - cô ấy trực tiếp làm việc với người thuê nhà. Mình sẽ kiểm tra xem, OK?"

"Sáng suốt," Shannon kêu lên. "Nếu kế hoạch này không tác dụng thì mình sẽ tiến hành kế hoạch khác. Nhất định Felix Wentworth sẽ lại yêu cậu thiết tha trước khi hết hè."

"Chào cô Marina, con đến rồi đây!"

Anna lão đảo bước qua cửa chính được chèn bởi một thanh đệm bằng sắt rèn hình đầu ngựa. Cô ném túi đồ cuối cùng lên sàn đá. Hai con mèo xanh Miến Điện của cô Marina: Delightful và Delicious ngạo nghễ bước ra khỏi bếp tiến về phía cô, kêu meo meo, chớp mắt tỏ vẻ khing miệt.

"Cô Marina ời!"

Anna mở toang cánh cửa, bước vào phòng khách trần thấp với những tấm xà cũ kỹ và lò sưởi có chỗ ngồi hai bên.

Phía tường đối diện treo một chiếc TV plasma mới cóng. Mẹ đỡ đầu của cô đang dán chặt mắt vào TV với hình ảnh: những chiếc xe bọc sắt quấy đảo bụi tung mù, lính thủy đánh bộ ở sa mạc mệt mỏi vác vũ khí trên vai, và tiếng đều đều của người phát thanh viên khuất mặt.

Lính thủy đánh bộ ở tiểu đoàn Commando 45 đang bay tới căn cứ Lyneham của Không Lực Hoàng Gia... sĩ quan chỉ huy hết lời ca ngợi hành động nhanh trí và hy sinh quên mình của thiếu úy Felix Wentworth... đã ngăn cản được một thảm họa. Thiếu úy Wentworth xả thân...

Đúng lúc đó Marina nghe thấy tiếng bước chân của Anna khua trên sàn đá. Bà quay ngoắt lại, thở gấp, chộp vội cái điều khiển.

"Cô không phải lo, con biết hết rồi." Giọng Anna đầy vẻ tức giận. Tại sao mọi người lại để tâm thái quá đến chuyện của cô và Felix? Đối với họ, nhắc lại quá khứ như việc bới móc một thứ gì đó tăm tối và nhớp nhúa chẳng?

"Con biết rồi à? Làm thế nào... ?" Marina có vẻ vừa xấu hổ vừa lo lắng.

"Con nghe trên đài," Anna nói dối. "Nếu con không đến đúng lúc, chắc hẳn cô sẽ không nói một lời?"

Marina tiến lại gần, đặt bàn tay lên vai Anna, cất giọng mềm mỏng. "Không con yêu ạ, thành thật mà nói, cô sẽ không làm vậy. Vấn đề chẳng có gì? Những chuyện không hay trở thành dĩ vãng rồi. Bởi vì con đã qua cơn say nắng..."

"Sao cô nói vậy?" Bao nhiêu cảm xúc chất chứa trong lòng của đứa con đỡ đầu ngoan ngoãn vâng lời giờ lại tuôn ra bằng hết. "Con yêu anh ấy - bây giờ vẫn yêu. Con nhớ anh ấy quay quắt, và con biết rằng không nên nghe lời cô và bố nữa. Cô cứ lấy mẹ ra để thuyết phục con - nhưng sự thật là mẹ sẽ không bao giờ muốn con phải khổ sở thế này!"

Anna ngạc nhiên trước sự dũng cảm của bản thân. Bình thường cô luôn tìm mọi cách né tránh những cuộc đối đầu.

"Thôi nào, con yêu, điều đó không đúng." Marina quả quyết, giả vờ sắp xếp lại chồng báo vốn đã gọn ghề trên mặt bàn uống cà phê. "Bà ấy luôn mong những điều tốt đẹp nhất dành cho con và Felix nhưng mẹ của cậu ấy lại không muốn vậy."

"Con không hẹn hò với mẹ anh ấy," Anna cãi.

"Đừng khơi lại chuyện cũ nữa," Marina nài nỉ. "Sự đã rồi."

"Cố nghĩ là con sẽ không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra à? Vậy mà con lại biết rồi."

Marina thở dài và gật đầu xác nhận. "Con biết đúng lúc đấy - cô chỉ muốn bảo vệ con. Thôi nào, hôm nay đã là một ngày vất vả, nào là chuyển nhà, nào là..."

"Bảo vệ con ư? Đó là điều cô nghĩ mình đã làm vào giờ này năm ngoái sao?"

Marina gật đầu. "Nếu phải làm lại, cô sẽ vẫn làm như vậy. Trong khi tranh luận..." Bà ra hiệu cho Anna ngồi xuống chiếc ghế sofa rộng rãi nhìn ra mảnh vườn, rồi bà ngồi xuống cạnh cô. "Những người thuê Biệt Thự Hampton," bà thì thầm. "Ta biết họ là ai."

"Cô nói rồi," Anna vội đáp, trống ngực đập thành thịch. "Vợ là họa sỹ, và chồng viết sách."

"Anna tin cô đi. Cô đã dò hỏi sau khi con bỏ đi. Bà ấy là cô của Felix Wentworth."

"Vậy là cô đã phải nói ngay với bố rồi chứ?"

"Cô chưa nói. Chuyện giấy tờ phải xong xuôi để bố con không phá hợp đồng," Marina trấn an.

"Cảm ơn cô," Anna nói.

"Ta làm thế là vì gia đình này," mẹ đỡ đầu lại nói tiếp. "Bố con cần kiếm được tiền từ ngôi nhà

càng nhanh càng tốt nếu không, ông ấy sẽ phá sản. Con thậm chí không biết được tình hình tài chính của ông ấy bẽ bết thế nào đâu." Bà nắm tay Anna. "Nghe này, con yêu, con đã khôn lớn và chín chắn, và con hiểu bố và cô đã đứng đắn như thế nào khi thuyết phục con từ bỏ mối quan hệ không có tương lai ấy."

"Không có tương lai với ai?" Anna nén giận.

"Với con," Marina đáp. "Con còn trẻ, mà anh ta lại có nguồn gốc phức tạp, một phong cách sống khác - và, dĩ nhiên, cách mà mẹ anh ta cư xử... "

"Đó không phải lỗi của anh ấy."

"Bố con cũng không có lỗi khi chỉ muốn dành cho con những điều tốt đẹp," giọng Marina trở nên quyết liệt. "Nếu Felix đến thăm cô nó - chắc không phải lúc này, ta dám chắc chỉ tat qua chốc lát vì không cậu thanh niên nào muốn dành cả đợt nghỉ phép quanh quẩn bên mấy cụ già khốt-ta-bít, con đừng có suy nghĩ vớ vẩn."

"Vâng," Anna khẽ mỉm cười. Trong từ điển của cô, quay trở lại với Felix không được gọi là suy nghĩ vớ vẩn.

"Con yêu - đừng bao giờ nhìn lại, đó chính là khẩu hiệu của ta," Marina khích lệ. "nghĩ về tương lai - một mùa hè tuyệt vời đang chờ đợi phía trước, và con sẽ đến trường đại học ở Exeter. Con sẽ gặp gỡ nhiều chàng trai ở đó, một ngày con sẽ tìm thấy người yêu con bởi vì con xứng đáng được yêu. Một ai đó phù hợp về lối sống. Hãy tươi tỉnh lên nào."

Anna cười nửa miệng. Dĩ nhiên, cô Marina làm sao biết được cô đã chọn trường Exeter đơn giản bởi đó là nơi gần chỗ anh có thể đóng quân. Nhưng có một điều mẹ đỡ đầu cô nói đúng: tương lai mới là điều quan trọng. Felix sắp trở về và cô chỉ còn một cơ hội cuối cùng để làm lại. Giấu cô Marina mọi chuyện như dự định quan trọng hơn việc giành phần thắng trong cuộc tranh cãi này.,

"Vâng, chính xác ạ," cô thở dài, cố tỏ ra hối lỗi. "Sự đã rồi. Cảm ơn cô vì đã cho con ở đây. Cô biết đấy, ban nhạc và tất cả mọi thứ..."

Sự ngoan ngoãn ấy đã có hiệu quả như mong muốn.

"Con luôn được chào đón," mẹ đỡ đầu ôm chầm lấy cô. "Cô biết con cũng suy nghĩ giống cô mà. Mặc dù ngay từ đầu cô chưa dám chắc nhưng ban nhạc đó tuyệt lắm. Hãy làm cho đầu óc con luôn bận rộn."

Bà tựa vào gối, vẽ mặt ánh lên sự hài lòng. "Nào, chúng ta hãy nói chuyện thú vị hơn nhé?"

"Thực ra," Anna cắn môi. "Con muốn hỏi cô về Lễ Hội của làng. Liệu gia đình Croft có được tham gia tổ chức tiệc trà ở trong vườn không?"

"Mọi việc đã được giải quyết," Marina nói. "Họ lấy làm thích thú lắm. Đây là một cơ hội giúp họ làm quen với mọi người. Ruth là người vui tươi và cởi mở. Ta nghĩ dân Ấn Độ đều vậy..."

"Đó chỉ là một kiểu định kiến..." Anna chen ngang nhưng Marina đang trong mạch tâm sự.

"Đáng tiếc là cô phải đến Madeira, chuyển đi hàng năm của hiệp hội làm vườn - nhưng dĩ nhiên bà Bea Musgrove nằm trong ủy ban sẽ bảo trợ cho họ, đảm bảo họ biết phải làm gì."

Anna chán ngán lại khi nghe giọng kể cả trịnh thượng của Marina nhưng cô vẫn nở nụ cười

nhũn nhận.

"Cô biết đến đó con càng thêm đau khổ," Marina nói về thông cảm, "nhưng ta đã nói với bố con rồi, ông ấy sẽ rất vui nếu con tạt qua khoảng một giờ đồng hồ treo cờ của gia đình lên, chỉ thế thôi." Bà ngừng lại. "Cô dám chắc là anh cháu trai của họ sẽ không đến đâu," bà thì thầm.

"Chắc rồi," Anna nhoẻn cười. "Không vấn đề gì. Thực ra, cháu rất mong chờ dịp này."

Một tiếng sau, Anna ngồi dõ dề một mình trong buồng ngủ áp mái rộng thênh thang mà bà Marina đã dành riêng cho cô. Cả một ngày dài với biết bao sự kiện khiến lòng cô trĩu nặng. Cô thấy mệt mỏi - kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần. Nhà cô bây giờ đã thuộc về người khác; không có gì là mãi mãi. Bà chị và cô em đã tự lừa phỉnh bản thân khi họ nghĩ rằng vài năm nữa có thể quay về Hampton, nhưng Anna biết thừa chỉ có phép màu mới giúp bố cô thu lại được mọi tài sản trước đây.

Vậy nhà cô là đâu? Chắc chắn không phải là căn hộ chung cư ở Eastbourne - dù sao đi nữa vẫn chưa phải nhà cô - và ngôi nhà lộng lẫy của Marina càng không phải. Đột nhiên cô nhớ đến phiến đá nhỏ mẹ vẫn treo trong bếp.

Trên đó khắc hàng chữ, *Nhà là nơi cất giữ trái tim ta.*

Trái tim cô đã thuộc về anh ngay từ lần đầu gặp gỡ. Cô yêu gia đình mình, dù họ có làm cô giận dữ - nhưng cũng phải thừa nhận, ở bên họ, cô luôn đóng vai một người tốt bụng, một con một sách, có phần hơi rụt rè, luôn ghét đối đầu và rất giỏi trong việc giải quyết khó khăn của người khác. Sao phải làm vậy? Cô bực tức. Sao cô dễ bị lợi dụng, sẵn sàng để người khác quyết định điều gì là tốt cho mình?

Nhét đồng áo phong vào ngăn tủ, cô thần thờ đi về phía cửa sổ. Ngắm nhìn những cánh đồng thấp thoáng qua khung cửa, bao niềm trăn trở bấy lâu lại ùa về.

Felix có thực sự yêu cô như cô đã từng yêu anh không? Nếu thế, sao anh không trả lời email hay tin nhắn những tuần sau khi hai người chia tay? Cô đã cầu xin cơ hội thứ hai -  nhưng rõ ràng anh không hào hứng. Tại sao?

Cô cảm tưởng như thể anh đang đứng trong phòng sát bên cô, từng lời anh nói văng vẳng đâu đây.

"Chuyện rồi sẽ chẳng đi tới đâu, Anna ạ. Em không bao giờ tự quyết định cả - sao em cứ để người khác bắt mình phải làm gì."

Có một điều anh nói không đúng. Không phải lúc nào cô cũng vậy. Sẽ không bao giờ vậy. Với một chút cơ may, có thể Felix sẽ ở cùng cô Ruth một hai tuần gì đó - nhưng bao lâu? Lần này cô sẽ phải quyết tâm nếu muốn sửa chữa sai lầm.

Anna thở dài và quay vào phòng. Đầu óc cô tràn ngập kỷ niệm. Chính xác là khi nào chuyện của hai người bắt đầu xấu đi? Có phải là khi với chương trình truyền hình định mệnh đó không? Hay là trước đó, khi Anna vô tình tiếp tay cho người mẹ độc đoán của Felix? Thốt nhiên, cô cảm thấy có niềm thôi thúc phải làm rõ mọi chuyện; bởi lẽ lần này cô sẽ xử trí theo một cách hoàn toàn khác.

Bỏ dở việc dõ dề, cô cầm lấy túi thảm thêu đã sờn cũ của mẹ trong đó toàn đựng sổ nhật ký. Cô đã bắt đầu viết nhật ký từ những ngày đen tối trong suốt đợt ốm cuối cùng của mẹ. Trút bày nỗi lòng trong những trang giấy được ngụy trang bằng bì sách là thói quen cô duy trì từ đó đến nay.

Quăng dép xăng đan sang một bên, cô thả người xuống giường và bắt đầu xếp từng quyển nhật ký lên chiếc chăn lông vịt. Cô nhấc quyển màu hồng mà cô bắt đầu viết khi gặp Felix rồi lật từng trang. Cô đọc lướt câu chuyện về buổi trượt băng trên mảnh sân nhỏ của Lâu Đài Fleckford, rồi về bộ phim họ cùng nhau xem (có lẽ cũng không xem được mấy vì họ còn mãi hôn nhau), và những ngày họ lái xe đến Norfolk rồi đi dạo hàng dặm trên bãi biển Holkham. Lát sau, cô ngừng lại ở trang viết vào ngày đầu tiên của tháng Tư. Hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu đọc.

1. Một hãng chuyên đồ nội thất lắp ráp.

Lúc nhỏ cô bị buộc phải khôn khéo, khi lớn lên cô học được tính lãng mạn: một trình tự tự nhiên từ một khởi đầu bất thường.

Mọi việc diễn ra quá nhanh. Cả Felix và Zac đều được tham dự khóa huấn luyện của tiểu đoàn Commando thuộc Hải Quân Hoàng Gia. Khởi phải nói họ đã sung sướng thế nào. Anna cố gắng tỏ ra vui lây, nhưng khi biết anh sẽ đi khoảng ba mươi hai tuần chỉ với vài lần nghỉ phép, cô cảm thấy đau buốt như bị đâm một nhát chí mạng vào ngực.

"Em đừng buồn," Felix dỗ dành. "Chúng mình có thể gửi email và đầu sao ba tuần sau khi bắt đầu, người thân trong gia đình được phép đến thăm và xem bọn anh tập luyện như thế nào - còn có thể ở lại cả ngày nữa. Em sẽ đến chứ?"

"Nhưng em không phải người thân."

Anh muốn em tới. Họ cho phép cả bạn gái nữa - anh kiểm tra rồi!"

Anh ấy muốn mình tới đó. Mình là bạn gái của anh. Anna bấu chặt lấy từng lời từng chữ đó, nhắm đi nhắm lại như một câu thần chú.

"Bố nghĩ đã đến lúc phải gặp anh bạn da màu con đang hẹn hò."

Walter đặt vấn đề khi ông cùng ba cô con gái, bà Marina và Aramite ("tình cò tạt qua" - điều mà cô ta làm thường xuyên một cách đáng ngạc nhiên mặc dù sống ở cách đây chín mươi dặm) đang ăn tối.

"Sao bố phải om sòm về chuyện màu da của anh ấy?" Anna cất vấn, lấy tay phủi vụn bánh quy ra khỏi chiếc váy cô mới mua dành cho bữa tiệc của Leo Hayter. "Bố có gọi anh Zac là "gã da trắng" không?"

"Đó là chuyện khác, cậu ta..."

"Mẹ của anh ấy da trắng," Anna nói tiếp. "Bà luôn đấu tranh vì những mục tiêu cao cả. Bà đã ứng cử một vị trí trong quốc hội."

Khi nói ra những điều đó, Anna tự thấy khinh rẻ bản thân vì đã vội vàng bao biện. Màu da và việc mẹ anh ấy làm thì có nghĩa lý gì? Ngoại trừ việc bố luôn chào đón những người thuộc giới thượng lưu.

"Thật sao?" Aramita quan tâm. "Bà ấy tên gì?"

"Cassandra Wentworth," Anna nói. "Bố đã có lần mời bà ấy tham dự chương trình truyền hình."

"Bà Wentworth à?" Walter thốt lên ngỡ ngàng, sau đó rót thêm cho mình một ly Pinot Noir. "Bà ta đã từ chối thẳng thừng. Đúng là một kẻ bảo thủ."

"Trời ơi!" Aramita nói gấp. "Vấn đề là bà ấy đại diện cho vùng nào?"

"Muckleborough và Bythorn," Anna đáp. "Sao ạ?"

"Anh nên báo cho nhà sản xuất bắt tay vào vụ này đi," Aramita quay về phía Walter. "Bà ta

muốn được công chúng biết đến và anh có thể làm một chương trình đối thoại trực tiếp."

"Gì cơ? Ghi hình kẻ dám từ chối anh ư? Em nghĩ anh là ai?"

"Anh yêu," Aramita thủ thỉ, ánh mắt sắc lẹm của cô ta hoàn toàn đối nghịch với cái giọng đó. "Em nghĩ anh là người đã bị đài BBC bỏ rơi, là người không còn những chương trình phát sóng vào giờ cao điểm và có tỉ lệ bầu chọn rớt thê thảm. Anh chẳng còn gì, anh yêu à, những người xây dựng chương trình như anh cần phải tăng tốc lên... Và tiện thể, ta nên mời Cassandra Wentworth lên tọa đàm... Điều này sẽ rất thú vị và biết đâu ta lại có một buổi nói chuyện chấn động báo giới."

"Cũng đáng để thử đấy," Walter gật gù. "Anh thì đã quá giỏi trong việc xử lý những cuộc đối đầu trực tiếp."

Ông mỉm cười với tất cả mọi người như thể chờ đợi tràng vỗ tay tán thưởng.

"Tuy vậy," ông nói tiếp, "chuyện ấy sẽ để sau. Bây giờ, bố muốn gặp Felix, Anna à. Gaby không dám chắc là cậu ta có phù hợp với gia đình mình hay không - rõ ràng mẹ cậu ta giống như một viên kim cương chưa được mài giũa - chất giọng và khiếu thẩm mỹ của bà ta đáng xếp hạng bát... Chết tiệt, chuyện gì vậy?" Walter bỏ lửng khi tiếng còi ô tô inh ỏi phá tan bầu không khí.

"Ôi, à, bạn của con - họ qua rủ đi dự tiệc," Anna lí nhí, liếc thấy Gaby có vẻ bối rối.

"Felix ở ngoài kia à?" Walter chen ngang. "Vì Chúa, gọi nó vào đây để bố xem mặt."

"Không phải bây giờ, bố ơi, mọi người đang ở đây."

"Mọi người là ai? Họ đều là bạn thân của con," Walter nói oang oang, đúng điệu bộ mỗi khi ông xuất hiện trên TV. Ông nở một nụ cười hào hiệp với cả Marina và Aramita. "Đi nào, chúng ta hãy ra phòng khách - không thể để bạn của Anna ngồi ở chỗ bừa bộn này!" Ông lừa mọi người ra khỏi bếp ăn, tiện thể đưa tay xoa nhẹ lưng Aramita. "Vì Chúa, dẫn cậu ta vào đây và hãy bảo nó tắt ngay tiếng còi chết tiệt đó đi!"

Đây không phải điều mà Anna dự tính cho buổi gặp gỡ đầu tiên giữa bố cô và Felix. Thực ra, cô chưa hề chuẩn bị tinh thần, trái lại luôn tìm cách trì hoãn càng lâu càng tốt. Cảm giác yêu đương thật là mới mẻ và cô không muốn bất kỳ thứ gì, bất kỳ một ai hủy hoại nó. Cái kiểu hiếu chiến thích đối đầu khiến bố nổi danh như cồn trên màn ảnh nhưng ở cuộc sống thực thì chẳng hay hóm gì. Cô biết rằng, trong sâu thẳm, bố mình là một kẻ hợm hĩnh và chỉ những kẻ ông thích mới được đặt chân vào gia đình này.

Mặc dù ghét phải thừa nhận với chính mình một sự thật phũ phàng là Felix không giống những chàng trai vô ve tán tỉnh mấy chị em mà bố cô từng biết. Anh không học ở trường công, không biết bắn súng, lái thuyền buồm hay cưỡi ngựa.

Cô chỉ dám bầu víu vào niềm hy vọng mong manh rằng nếu bố muốn mời Cassandra tham dự chương trình thì ông sẽ tìm cách lấy lòng Felix. Hiển nhiên là người đại diện của ông cũng chung ý tưởng.

"Em rất thích gặp gỡ bọn trẻ, anh thì sao, Walt?" Aramiata thủ thỉ. "Dĩ nhiên, em có thể đồng cảm với chúng, và em chắc là anh chàng Felix cũng sẽ có cảm tình với em nếu anh cho phép em nói chuyện với cậu ta..."

Thay vì ỏi ngay tại chỗ, Anna để mặc cô ta tiếp tục huyền thoại, và chấp nhận tình huống không mấy thú vị này. Rút cuộc, chuyện sẽ tồi tệ đến đâu được chứ? Chào hỏi dăm ba câu, uống

vài ly nước và cả bọn rút êm. Tất cả sẽ chỉ có thế.

Nhưng chuyện đã không được như thế. Khi Anna mở cửa bước ra, cô thấy không chỉ một chiếc xe đậu ở ngoài mà là hai. Jamie Benwick ngồi trước vô lăng chiếc VW Polo được bố mẹ tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám, bên cạnh là Phoebe, em gái của Zac.

"Lực lượng tiếp viện đây," Felix cười toe toét rồi tặng cho Anna một nụ hôn. "Phoebe đang nuôi tiếc thay cho ông anh trai."

"Mình đã quá mệt mỏi bởi bộ mặt u sầu của anh ấy," Phoebe cười lớn. Cô nàng trèo ra khỏi xe và vén lọn tóc duy nhất màu hồng nhạt ra sau tai. (Phoebe đang thử nghiệm một diện mạo mới những cá nhân Anna thấy không được hiệu quả cho lắm.)

"Cho em năm phút, đảm bảo chút nữa thôi Gaby sẽ tay trong tay với Zac."

Rồi cậu sẽ thất vọng thôi, Anna thầm nghĩ, nhưng quyết định không nói gì.

"Cô ấy đâu?" Zac nôn nóng. Có đôi lúc Zac xử sự như một gã chíp hôi đang bị thất tình khiến Anna không thể tưởng tượng nổi nếu anh ấy đối mặt với kẻ thù sẽ như thế nào. Mặc dù vậy, đối diện với Gaby lúc này chính là một bài tập thực hành tốt nhất trước khi ra chiến trường.

"Ở trong phòng khách nhưng anh biết đấy..."

"OK, đi nào!" Phoebe rối rít. "Kéo chị ấy đến bữa tiệc và sau đó anh tự mà lo liệu! Em chỉ hy vọng chị ấy xứng đáng với những gì anh đang cố gắng." Nói đoạn, cô nàng cùng Jamie lao phăm phăm vào nhà, Zac hớn hở theo sau.

"Đợi chút!" Anna chộp lấy cánh tay Felix. "Bố em muốn gặp anh."

"Thật tuyệt," Felix đáp. "Chuyện gì vậy?"

"Chỉ là - ừm anh biết đấy - bố em hơi, ừm anh biết đấy... ý em làm, anh sẽ phải... ý em là, anh đừng bận tâm nếu..."

"Anna, em nói anh chẳng hiểu gì," Felix cười. "Anh sẽ đi gặp bố em và tự biết phải làm gì."

Những gì Phoebe nói với Gaby hóa ra lại có tác dụng. Trong lúc Anna và Felix còn đứng ở ngưỡng cửa, cô chị đã lao vút lên gác thay quần áo, theo sau là Phoebe ra dấu đã thành công với Zac - người mà lúc đó đỏ mặt tía tai nhưng có vẻ rất hân hoan.

"Phoebe đã 'tình cờ' nói là Zac kiếm được vé đi xem hòa nhạc *Hi5* ở MK Bowl tuần tới," Felix thì thầm vào tai Anna khi hai người nấn ná đứng lại hành lang. "Đó là lý do khiến chị em thay đổi quyết định - chẳng liên quan gì đến chàng Zac tội nghiệp cả."

Anna đang định buôn chuyện tiếp thì bố cô từ phòng khách bước tới, giả vờ thân thiện.

"Thế ra đây là cậu Felix bí ẩn?" Bố cô soi anh từ đỉnh đầu xuống đôi giày thể thao cũ nát, rồi ngược lại. "Rất vui được gặp cháu. Cháu muốn uống bia chai hay bia hơi?"

"Không, cảm ơn ạ, cháu phải lái xe," Felix đáp. "Nhưng nếu chú có nước chanh thì hay quá!"

"Một chàng trai thông minh và ngoan ngoãn!" Anna ước anh không nhận ra bố cô khẽ cau mày khi anh cất giọng địa phương. "Anna, lấy nước cho bạn. Đi nào, chúng ta ra gặp đại diện của chú, Aramiata Clay và người bạn thân thiết của gia đình, Marina Russel."

Walter vẫn đang tiếp tục tỏ ra lịch sự trong vòng năm phút đầu tiên bằng cách vận dụng kỹ thuật đã được tôi luyện đó là ban đầu tạo cảm giác thoải mái cho người được phỏng vấn, rồi đột nhiên chuyển phắt sang kiểu thẩm vấn dồn dập với hàng loạt câu hỏi về việc học hành của Felix ("Tốt nghiệp trường công rồi chứ? À, ta cho là ai cũng vậy - Ha! Ha!"), sở thích ("Leo núi và khám phá hang động á? Có vẻ không được thời thường lắm nhỉ?") hay nơi ở của anh ("Fleckfolk ư? Thị trấn đẹp đấy... Sao, phía Tây Fleckfolk. Thế ư?")

"Còn bố mẹ cháu thì sao? Dĩ nhiên là ta có biết chút ít về mẹ cháu mặc dù không đủ nhiều để có thể mời bà ấy tham dự chương trình."

Anna nhận thấy Felix bỗng trở nên dè chừng.

"Chúng con phải đi rồi," cô thở gấp, giả vờ liếc đồng hồ. "Bữa tiệc của Leo thường bắt đầu rất sớm và..."

"Một người phụ nữ hăng hái, đúng như những gì báo chí viết. Anna nói là mẹ cháu có những khát vọng chính trị à?" Walter thao thao, phớt lờ Anna. "Thật thú vị - đảng Lao Động, đúng không nhỉ?"

Cánh mũi phập phồng đã cho thấy quan điểm của ông về những người thuộc đảng Xã Hội nói chung và tình hình chính phủ hiện thời nói riêng.

"Thực ra là ứng viên tự do thôi ạ," Felix lên tiếng. "Mẹ cháu nghĩ đảng phái chính trị là nguyên nhân dẫn đến sự suy vi của đất nước."

"Thế sao? Thật phi thường. Còn bố cháu? Wentworth có vẻ không giống tên của người Châu Phi."

Anna đau khổ nhủ nhăm, nếu có giải thưởng nào cho những bậc phụ huynh đáng xấu hổ nhất thì bố cô sẽ giành chiến thắng tuyệt đối.

"Bố cháu là người Jamaica," Felix hít một hơi thật sâu. Anna nhận thấy anh đang cố gắng hết sức để tỏ ra lịch sự. "Từ xa xưa, cụ kỵ cháu - ôi, cháu không nhớ nổi là từ khi nào nữa, đã từng là nô lệ ở đồn điền Wentworth, nên bố cháu mới mang họ này."

"Thật hấp dẫn," Aramiata trầm trồ. "Những người nô lệ. Một gia đình thú vị. Còn cháu thì sao? Gabriella nói cháu xin gia nhập Hải Quân."

Felix gật đầu. "Dạ, Zac và cháu sắp lên đường đi tập huấn rồi ạ."

"Gia đình chắc hẳn rất tự hào về cháu," Marina thốt lên. "Một chàng trai sẵn sàng bảo vệ đất nước."

"Động não đi Marina," Walter xía vào. "Tôi không nghĩ là mẹ nó vui mừng đâu - bà ấy cực lực phản đối chiến tranh."

"Chúng con phải đi thật rồi," Anna nhấn mạnh. Cô nắm lấy cổ tay Felix.

"Nhưng bố cháu nghĩ gì?" Aramita thắc mắc.

"Anna, chúng ta phải đi thôi." Felix quay sang nhìn Anna bằng ánh mắt van lơn.

Walter vỗ vai Felix, nói rằng ông rất vui mừng vì gặp anh và anh có thể gọi điện đến đây bất cứ

lúc nào - và ngay lập tức Anna đã tha thứ cho thói huyênh hoang trịnh thượng của bố mình. Bố đã chấp thuận, đây mới là điều quan trọng và từ nay trở đi mọi việc sẽ xuôi chèo mát mái. Nhưng rồi cô thấy tối nay không thể vui được nổi nữa khi nghe thấy những điều Aramita thậm thụt với Walter lúc cô và Felix đi tìm những người khác.

"Ừm, Anna nhà anh phải lòng cậu con trai của Cassandra Wentworth. Ôi Walter, anh nên tận dụng ngay cơ hội này."

"Gì cơ? Anna và gã da màu đến từ phía Tây Fleckfolk ư? Em điên à?"

"Chịu đựng trong chốc lát thôi. Tin em đi, đáng công đáng sức đấy," Aramita nói chắc như đinh đóng cột. "Em nhớ có một tin đồn... à, tuy nhiên, sẽ có chuyện hay ho để kể đấy, tin lời em đi. Loạt chương trình *Walt at the Weekend* sẽ gây chấn động cho mà xem."

Đã vài ngày trôi qua kể từ cuộc cãi vã lần đầu tiên giữa hai người. Lúc đến rạp phim, Anna đã hỏi bố Felix làm nghề gì.

"Không làm gì cả," anh trả lời nhát gừng.

"Bố sống ở đâu? Anh có hay gặp không? cô thắc mắc. "Em gặp bố vào Ngày Lễ Gia Đình được không?"

"Anna vì Chúa, thôi đi được không?" Felix cấm cẫu. Anh buông tay rồi nhìn vào mắt cô. "Tất cả chuyện này là thế nào? Điều tra lý lịch à? Muốn xem bố con anh có thích hợp gia đình em không à?"

Anna cảm thấy nôn nao. Nếu như những lần khác cô sẽ bỏ qua nhưng hôm nay cô cảm thấy khó chịu, bức mình và sẵn sàng nổi cáu bất cứ lúc nào. Chuyện gì xảy ra nếu đây là cái cách mà anh muốn rũ bỏ cô? Chuyện gì xảy ra nếu anh muốn chấm dứt, toàn tâm toàn ý với những buổi tập luyện và lãng quên cô?

"Chẳng qua là em quan tâm thôi," cô nói nhỏ. "Anh gặp gia đình em rồi và em chỉ nghĩ sẽ thật tuyệt nếu..."

"Anh nói rồi," Felix gắt gỏng, buông tay cô ra. "Em biết gì không? Quên buổi tối hôm nay đi. Rõ ràng là em lo lắng đến chuyện gia đình anh bị coi khinh hơn là mong muốn ở bên anh."

"Không đúng..."

"Thế chuyện gia đình đoàn tụ là sao? Anh nghe rất cả tai rồi."

"OK - em sẽ không nói thêm một lời nào nữa..."

"Muốn nói bao nhiêu tùy thích, bởi vì anh sẽ không ở đây mà nghe đâu!"

Anh ngoảnh mặt bước đi. Sau đó, đột nhiên dừng lại và tiến về phía cô.

"Này." Anh ném vào tay cô tờ mười Bảng.

"Gì vậy?" Giọng Anna ghen ghen.

"Tiền taxi về nhà," anh gằn giọng. "Chả nhẽ bỏ em lại Fleckfolk vào tối thứ Bảy à?"

Nói xong, anh quay ngoắt đi không một lần nhìn lại.

Bốn tám giờ sau đó đúng là địa ngục trần gian. Anh không gọi điện, nhắn tin cũng như gửi email. Đêm đêm cô mơ thấy anh mắng mỏ và xua đuổi cô; mỗi ngày cô gõ hàng trăm tin nhắn rồi lại xóa đi. Cô không hiểu mình đã làm sai điều gì. Rõ ràng là cô làm anh bức mình - nhưng tại sao?

Cuối cùng anh cũng gửi một tin nhắn gọn lỏn.

Có việc chúng ta cần giải quyết. Gặp nhau ở Rừng Kellynch sáu giờ chiều nhé? F x

Căng thẳng đã lên tới đỉnh điểm. Khi hai người men theo con đường đi sâu vào trong khu rừng, cuộc nói chuyện gần như chỉ là những câu đơn âm tiết.

"Ổn cả chứ?"

"Vâng."

"Học tốt không?"

"Ừm."

"Đi đường này nhé?"

"Nếu anh muốn."

"Ngồi đây nhé?"

"Được."

Và khi họ ngồi sát bên nhau trên một khúc gỗ mới bị đốn, họ đột nhiên cất lời cùng lúc.

"Này, hôm thứ Bảy vừa rồi, đáng nhẽ em không nên đề nghị..."

"Anh sai rồi..."

"Em hứa sẽ không bao giờ..."

"Anh sai hoàn toàn," Felix thừa nhận, khẽ đưa tay chạm môi cô, ra hiệu giữ im lặng. "Anh muốn kể hết với em mọi chuyện. Nhưng thật ra toàn bộ sự việc rất khó giải thích."

Anh im lặng cắn môi và né tránh ánh mắt cô.

"Khi mẹ em ốm, bố em có chăm sóc bà không?" anh hỏi.

Anna gật đầu. "À vâng - ban đầu những cô y tá Macmillan^[1] tới hằng ngày, sau đó mẹ được chuyển đến bệnh viện dành cho những người sắp qua đời. Nhưng mẹ em vẫn muốn ở nhà càng lâu càng tốt và..."

"Chính xác!" Felix đắm xuống khúc gỗ. "Mẹ em muốn ở nhà và bố em giúp bà làm việc đó. Thế - em có muốn biết tại sao anh lại tỏ ra khó chịu thế không? Bởi những gì mẹ đã làm với bố."

"Anh nói tiếp đi."

"Bố già hơn mẹ rất nhiều - chính xác là mười sáu tuổi. Và ông đã rất tôn thờ bà."

Anna nhận thấy anh dùng thì quá khứ cho câu nói đó, nhưng tốt nhất là không bao giờ nên mở miệng bình phẩm.

"Bố anh làm tất cả mọi việc để mẹ vui. Ở nhà trông con để mẹ có thể đi làm, mua cho mẹ tất cả những gì mẹ muốn, đứng ra giao đầu chịu bần mỗi khi mẹ mắc lỗi. Và bà dành cho ông rất nhiều tình cảm vì nó có lợi cho bà. Nhưng rồi vài năm trước bố anh đã ngã bệnh."

Anna không biết phải nói gì nữa. Cô thấu cảm được những nỗi đau đớn khi mẹ ốm liệt giường.

"Anh không muốn đi đâu trong giai đoạn chuyển tiếp chỉ vì lẽ đó, nhưng mẹ nói anh không nên bỏ lỡ và lúc đó bệnh tình của bố không đến nỗi nghiêm trọng lắm. Bố còn nói đùa và nói rằng muốn anh đến Châu Mỹ. Bố động viên anh rất nhiều. và rồi anh đã đi. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì đã rời ông vào lúc đó."

"Tại sao?"

"Bởi vì khi anh quay về, mẹ đã đưa bố vào trại dưỡng lão."

Giọng Felix vỡ vụn vì những xúc động, anh quay mặt đi. Felix nhặt một cành cây khô từ dưới đất rồi quăng nó về phía bụi rậm.

"Trại dưỡng lão ư? Nhưng em không hiểu."

Felix hít một hơi khó nhọc rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

"Bố anh sáu tám tuổi rồi," anh chậm rãi nói. "Ông mắc bệnh Alzheimer. Sáu tháng anh đi vắng, sức khỏe của ông trượt dốc không phanh và khi anh về đến nhà thì ông không còn nhận ra anh là ai nữa."

Anna ngồi lặng yên, lắng nghe tất cả những tâm sự - anh đã oán trách mẹ khi bà không chăm sóc cho ông, anh nghĩ với mẹ chính trị có ý nghĩa hơn chính ông chồng mình.

"Anh đã vô cùng tức giận. Bố xứng đáng được hơn thế; bố là người duy nhất lo lắng cho anh khi anh trưởng thành, em biết đấy. Chị gái anh đã lập nghiệp tại Mỹ, và anh Oscar thì rất hiếm khi ở nhà, nhưng bố luôn ở bên anh. Ngược lại, mẹ hay đi vắng, lúc thì đến các buổi biểu tình lúc thì đi công tác. Nay Greenham, mai Faslane. Bố và anh giống như cùng một trận tuyến vậy."

Anh lột sạch lớp vỏ đã gần bung ra trên khúc gỗ. "Anh xin lỗi vì đã tức giận với em hôm thứ Bảy tuần trước," anh tỏ ra hối lỗi, rồi đứng dậy kéo Anna lên.

"Em rất lo lắng vì không thấy anh trả lời tin nhắn," Anna thú nhận.

"Anh đã định gọi thì em biết gì không? Hôm Chủ Nhật, mẹ nói không thể cùng anh đến thăm bố được vì còn có một buổi họp mặt của tất cả các nhà thờ ở Fleckfolk và vì danh tiếng, bà phải đến đó. Tin nổi không? Diễu hành ở nhà thờ, tỏ ra mộ đạo hơn mọi người... " Anh giận dữ đá chân vào một thân cây gần đó. "... chỉ vì muốn giữ gìn danh tiếng - thật là đạo đức giả phải không? Vì thế anh đi một mình."

"Rồi sao?"

Felix lắc đầu. "Hình hài vẫn là bố nhưng ông không còn là mình của ngày xưa nữa. Ông không thể theo kịp được câu chuyện. Còn nếu có ai nhắc tới những người quen, ông chỉ nhìn người đối diện trống rỗng, Bệnh tình ông còn nặng hơn từ khi vào trại dưỡng lão. Nếu được ở cùng

gia đình có lẽ ông không tới nổi yếu như vậy."

Anna cảm thấy tốt nhất mình nên giữ im lặng.

"Nhưng thôi," Felix nói tiếp, "không nói chuyện đó nữa, OK? Chúng mình chỉ còn ít thời gian trước khi anh đi. Hãy tận dụng triệt để nhé! Chỉ hai chúng ta thôi."

Rồi mặc dù Anna đang vắt chân lên cổ chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới, họ vẫn dành thời gian bên nhau. Khi kỳ nghỉ kết thúc, hàng ngày cô dậy vào lúc năm giờ sáng ôn bài để khi tan học có thể gặp Felix; và thậm chí đang trên lớp cô còn bỏ về - điều cấm kị với học sinh cuối cấp, trừ khi "phải xin phép trước mới được giảm nhẹ hình phạt" theo như lời Hiệu Trưởng. Tất nhiên, cô có lý do bào chữa cho việc đó; quỹ thời gian của Felix sắp hết. Cô ghét ý nghĩ anh sắp ra đi - nhưng phải thừa nhận cô thích thú với sự nổi tiếng, đặc biệt là từ khi không còn ai để ý đến bố cô. Hàng ngày Felix đứng đợi cô trước cổng trường, gửi hàng chuỗi thư điện tử và tin nhắn hàm chứa nhiều ẩn ý, làm cho dưới con mắt của bạn học cô thực sự nổi tiếng và quyến rũ.

"Anh chàng đó thật hấp dẫn," Shannon xuýt xoa. "Nếu cậu không phải là bạn thân của mình, mình quyết sẽ giành anh ấy bằng được!"

"Khi nào người yêu cậu đi?" Lauren trêu chọc. "Mình rất muốn xem cậu khóc lóc sụt sùi nước mắt thế nào, cậu nên tích trữ giấy ăn là vừa!"

Ngày đó đến thật nhanh. Họ gặp nhau lần cuối lúc bình minh vừa ló rạng, ngay bên Hồ Kellynch, trước khi Felix và Zac đi tới Lympstone và trước khi Anna đến lớp.

"Anh yêu em, Anna," anh thì thầm, đôi môi mơn trớn cổ và lướt nhẹ lên má cô. "Anh chưa bao giờ cảm thấy như thế này với một cô gái."

"Em cũng yêu anh," cô thì thầm, toàn thân khẽ run rẩy khi anh kéo sát cô lại gần.

"Đừng khóc nhé," anh nói rồi thắt lại chiếc khăn khi thấy cô rung mình trước cơn gió lạnh. "Em nhớ chỉ còn ba tuần nữa là đến Ngày Lễ Gia Đình. Em đến nhé? Hứa đi?"

"Anh thử ngăn cản em xem," cô hóm hỉnh. "Em sẽ đếm từng ngày."

Và rồi anh đỡ cô ngồi xuống bãi cỏ ngay dưới tán cây tần bì và cây sồi đang đâm chồi nảy lộc. Anh hôn cô như điên dại. Cô cảm tưởng như có một luồng điện chạy dọc sống lưng mình.

"Đừng quên anh nhé," giọng anh đầy xúc cảm.

"Sẽ không bao giờ em quên, không bao giờ," cô đáp.

Và rồi, cô tự nhủ, đó là lời hứa mình không bao giờ bội ước.

1. Y tá chuyên giúp đỡ bệnh nhân ung thư.

"Không gì buồn bã hơn sự chia ly..."

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Ba tuần sau khi Felix đi và trước khi Anna đến thăm anh là khoảng thời gian kinh khủng nhất. Anna lao đầu vào bài vở và âm nhạc, nhưng làm bất cứ thứ gì, đi bất cứ nơi đâu, cô đều nghĩ đến Felix. Mỗi ngày đầu, anh gửi rất nhiều tin nhắn, tâm sự rất nhiều chuyện như là anh đã hít đất được bao nhiêu lần, và tập đánh giáp lá cà như thế nào. Sau đó tin nhắn cứ thưa dần và đến ngày cuối cùng của tuần thứ hai cô nhận được *Hôm nay phải hành quân - quá mệt không thể nói chuyện*, rồi thậm chí có hôm, cô chẳng nhận được tin nhắn nào cả.

"Đừng lo," Phoebe an ủi khi Anna đau khổ nghĩ rằng Felix đã quên cô mất rồi. "Anh Zac cũng thế - mẹ mình đã gửi bao nhiêu tin nhắn nhưng chỉ nhận được đúng một câu, *Mọi thứ đều ổn cả*."

"Mình nghĩ Gaby sẽ không đến thăm Zac vào Ngày Lễ Gia Đình," Phoebe đoán.

Anna lắc đầu. Cô đã cố thuyết phục bà chị tham dự, bởi vì theo lời Felix thì Zac rất nhớ chị ấy. Chỉ một lần, Gaby đã thành thật với em gái.

"Chị không thể," Gaby thừa nhận. "Ý chị là, nghe có vẻ buồn cười, hẹn hò với Zac cũng thú vị - cả hai đều thích hòa nhạc và tiệc tùng; nhưng chị không thể chỉ cần có vậy. Chị không thể mơn mõi đợi chờ và phát ốm vì lo lắng. Và hơn nữa, em biết gì không? Chị mới gặp một anh chàng ở bữa tiệc của Sophie - anh ấy làm việc cho tạp chí Zing! Anh ta quan tâm đến chị hơn là mấy cuộc chiến."

Cuối cùng, chỉ mỗi Anna đến Lympstone cùng bà Harville và Phoebe. Felix đã nói là gia đình anh sẽ không ai tham dự ngày lễ này - bố thì rõ rồi, anh trai và chị gái có cuộc sống riêng, và mẹ anh thì không hào hứng. Bà Harville rất ghét lái xe đường dài vì thế họ đi tàu hỏa. Trong suốt hành trình, Phoebe lải nhải về chuyện có nên chấm dứt tình cảm với Jamie không ("Anh ấy quá tốt và quá chân thành") hoặc sẽ cố yêu cho đến cuối mùa hè vì gia đình anh ta có ý định mời cô nàng đến ngôi nhà ở Umbria tháng Tám tới đây. Khi chấm dứt câu chuyện về Jamie, cô nàng quay sang tranh cãi khi bà Harville khuyên Phoebe nên mặc váy giống Anna. Cô nàng phản kháng rằng mặc quần bò vào Ngày Lễ Gia Đình cũng rất hay và không đời nào cô ăn vận như một chiếc bánh ngọt phết đầy kem. Phoebe khiến Anna cảm thấy liệu có phải mình đã quá căng thẳng với chuyện đi thăm Felix nhưng đến khi chuyển sang nhánh đường sắt khác ở Exeter, họ thấy mình đang đứng giữa những bậc phụ huynh có vẻ rất bồn chồn, những đứa trẻ nói chuyện líu lo và những cô gái khoác lên người những chiếc váy lịch sự, cố gắng tỏ ra thờ ơ và thoải mái - nhưng rõ ràng là đang phấn khích và hào hứng như Anna vậy.

Và cuối cùng họ cũng đến nơi. Felix đã đứng sẵn chờ cô. Hai người hôn nhau khát khao cháy bỏng và giây phút đó như kéo dài bất tận. Anna nhắm nghiền mắt lại, hít hà mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh và thích thú khi anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra đằng sau, và bắt đầu hôn lên mắt, má và bờ môi...

"Gặp lại em thật tuyệt," anh cất lời khi thấy Zac đưa mẹ và em gái đi ra chỗ khác. "Xem này, ở đây có nhiều mẫu vật trưng bày, tí nữa sẽ có một buổi nói chuyện về việc họ đã chăm sóc bọn anh thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra khi bọn anh dần trện - nhưng nếu em không thích..."

"Em rất muốn đi," Anna cương quyết. "Em muốn biết rõ cuộc sống của anh ở đây."

Bắt gặp ánh nhìn biết ơn thoáng hiện trên khuôn mặt anh, cô hít một hơi thật sâu. "Anh có cảm

thấy khó khăn - ý em là, những gì diễn ra xung quanh?" Cô chỉ tay về phía những bậc phụ huynh đang ôm con. "Mẹ anh không ở đây đúng không?"

Anh buồn bã lắc đầu. "Bà đã không đến," anh chua chát nói. "Em đã ở đây, đó mới là điều quan trọng."

"À, em có bất ngờ này dành cho anh." Anna nói, chìa hai vé xem hòa nhạc Sugar Lumps vào dịp năm mới ở rạp O2 mà cô mất cả tháng tiền tiêu vật mới mua được. "Anh có muốn lấy luôn hay...?"

"Lát nữa," Felix nhoẻn cười. "Đi nào, anh sẽ dẫn em đi xung quanh để biết thế nào là tập luyện thực sự!"

Nửa giờ sau, dưới ánh nắng chói chang, Anna đứng xem Felix và những tân binh khác đang cố gắng vượt chướng ngại vật trên bãi tập. Người hướng dẫn chỉ cho họ thấy những chướng ngại vật trong khi những người khác hò hét cổ vũ - hay đôi khi bình luận - trước màn trình diễn của các tân binh. Khi Felix vượt qua được cầu dây và cửa vòm và chạy về phía bức tường cao mười mét thì bị vấp ngã.

"Cố lên, Felix, đi, đi, đi nào!" Một phụ nữ nét mặt sắc sảo, tóc sáng màu, mặc chiếc áo khoác đồ tươi đi đôi boots màu đen đến gối, thúc khuỷu tay chen lên phía trước Anna, ngھn cổ hò hét khi Felix thở hổn hển, lê bước tới chỗ bức tường và bắt đầu trèo lên.

"Đúng rồi!" Người phụ nữ đó giơ cả hai tay đấm túi bụi vào không khí và Anna nhận thấy đèn flash lóe lên từ phía sau. Người phụ nữ đó bất chợt quay lại nhìn Anna tỏ vẻ hối lỗi. "Xin lỗi cháu, ta không định chen ngang đâu - chỉ là, ta nhìn thấy con trai mình..."

"Con trai cô á? Ôi! Cô là Cassandra Wentworth!" Anna thở gấp. "Nhưng anh Felix nói là cô không tới cơ mà?" Cô lờ miệng nói ra trước khi kịp suy nghĩ.

"Ý cháu là gì, Felix nói... ôi Chúa ơi! Đừng nói cháu là bạn gái mới mà nó kể lể suốt ngày nhé?" Người phụ nữ nhìn Anna chăm chú bằng đôi mắt chuốt mascara dày cộp, như cái cách mọi người vẫn nhìn vật trưng bày trong bảo tàng. "Vậy ra cháu chính là chuẩn mực của người phụ nữ hoàn hảo!" Bà chế giễu và cười nhả nhỏ. "Người yêu là tất cả, còn mẹ chả là gì."

"Ch... á... u - cháu chắc là anh ấy sẽ rất vui nếu biết cô cũng đến," Anna ngập ngừng vì chẳng biết nên nói gì.

"Ta nghi ngờ điều đó," mẹ Felix điềm tĩnh đáp, đánh mắt về phía bãi tập, lúc đó anh đang tiến gần đến chướng ngại vật cuối cùng. "Bây giờ, ta làm gì cũng không vừa ý nó. Ta đã sai khi nói không muốn đến và bây giờ đến đây rồi, ta dám cá là mình lại tiếp tục sai." Mặt bà buồn thiu. "Ta nghĩ đây là cái giá mà người ta phải trả cho bốn phen làm mẹ." Bà lẩm bẩm.

Anna thầm nghĩ, cô ấy coi việc làm mẹ như một trận cúm khó chịu vậy.

"Anh Felix kể với cháu là cô đang ứng cử vào Quốc Hội," Anna cố gắng tìm chủ đề nào an toàn hơn. Cô đã nghĩ mình sẽ vui mừng khi Cassandra tới đây nhưng trái lại bây giờ cô thấy bức bối. Cô không thể ôm hôn Felix thoải mái khi mà mẹ anh cứ quần quanh ở bên. Phải mất vài tuần nữa may ra mới gặp lại anh.

"Chính xác!" Cassandra trở nên sôi nổi. "Ứng viên tự do cho Muckleborough và Bythor."

"Vậy cô nghĩ mình sẽ hạ gục cả nhà Lib Derms?" Anna nói. "Nhưng những người thuộc đảng bảo thủ có vẻ công bằng khi..."

"Không phải từ khi ửng cử viên của họ tự bôi tro trát trấu lên mặt với bộ dạng nhóp nhúa ở Corfu," Cassandra thốt lên. "Đây là chưa kể đến những chuyến bay hạng nhất và xe limousine có tài xế riêng bằng tiền đóng thuế của người dân. Nhưng này, cháu quan tâm đến chính trị đúng không? Vậy mà Felix chưa bao giờ kể cho cô cả. Đạo này, Felix có vẻ kín miệng. Thế - cháu nghĩ thế nào về ý tưởng điên rồ của nó?"

"Ý tưởng nào ạ? Gia nhập Hải Quân ấy ạ?"

Cassandra gật đầu. "Cháu có nghĩ nó điên rồ không?" bà hỏi.

"Không ạ, ý cháu là... ừm, dĩ nhiên là, nếu ích kỷ, cháu ước anh ấy sẽ chọn nghề khác... nhưng mặt khác..."

"Dĩ nhiên rồi," Cassandra gật gù. "Cháu không thể ngăn nó à?"

"Cháu chưa thử," Anna nói. "Nếu điều này khiến anh hào hứng, khiến anh vui..."

"Thế còn mối quan hệ giữa hai đứa thì sao? Cháu có nhìn thấy tương lai không?"

Càng nói chuyện, Anna càng cảm thấy bức bối. Nếu nói có thì lại tỏ ra hăng hái quá, còn nói không, tức là nói dối.

"Cháu không biết - ý cháu là, chỉ mới quen nhau vài tháng, và chúng cháu còn trẻ. Ai mà biết được? Điều đó còn phụ thuộc vào những gì diễn ra..."

"Điều sắp diễn ra là nó sẽ đến một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó để chém giết kẻ thù," Cassandra dần từng tiếng. "Cháu có thấy buồn không?"

"À, có ạ, dĩ nhiên là thế - chiến tranh thật kinh khủng và cháu biết mình không thể nào bắn chết người, nhưng mặt khác, nếu những người như anh Felix không được chuẩn bị để..."

"Ôi nhìn này - thằng bé đang tới đây," Cassandra chen ngang. "Ta nghĩ đã đến lúc đổi chủ đề."

Khi bước lại gần và tìm cách tránh những người cổ vũ, Felix nhìn thấy mẹ. Anh đứng như trời trồng và há hốc miệng.

"Ngạc nhiên vì gặp mẹ à, con yêu?" Bà chạy ra hôn vào má anh. "Mẹ nhớ lại lúc con sắp sửa ngã. Con thật cừ..."

"Con bị trượt chân, thế thôi," anh đáp lời rồi đưa mắt dò xét nhìn mẹ, sau đó quay ra phía Anna. "Thế đây là ngạc nhiên em dành cho anh à?"

"Không ạ," Anna trả lời không cần nghĩ. "Nếu em làm vậy..." cô kịp thời chữa lời. "Em vừa gặp mẹ anh mấy phút trước..."

"Ôi. Xin lỗi. Sao mẹ lại đến đây?"

"Hôm nay là Ngày Lễ Gia Đình, Felix ạ," Cassandra đáp. "Và mẹ là gia đình của con."

"Mẹ đã thề là không đến cơ mà. Điều gì đã khiến mẹ thay đổi?"

"Con yêu, mẹ không đồng ý với những điều con làm nhưng mẹ lo lắng cho sức khỏe của con. Mẹ muốn đến nơi con đóng quân, xem ở đây có gì, đại loại thế. Và mẹ rất vui vì gặp cả Anna nữa,"

bà nở một nụ cười rạng rỡ và vỗ nhẹ vào cánh tay cô.

"Vâng, à... mẹ nên đến xem doanh trại của con," anh miễn cưỡng đáp lời, rồi nắm chặt đôi bàn tay Anna.

Trong giây lát, họ chậm rãi đi về phía khi nhà ở. Không ai nói một lời.

"Tuần vừa rồi bố thế nào?" Đột nhiên Felix quay sang phía mẹ cất tiếng hỏi.

"À, mẹ không gặp bố..."

"Đừng nói với con," Felix ngắt lời. "là mẹ không đến nhé? Mẹ thật không thể tin nổi!"

"Cuối tuần trước mẹ không đến thăm bố bởi vì mẹ bị ốm. Dĩ nhiên, bố con sẽ không mong mẹ tới trong tình trạng như vậy," Cassandra trả lời chắc nịch.

Felix cảm thấy sượng sùng.

"Nhưng Oscar có đến và bảo bố con vẫn thế. Một người phụ tá chăm sóc y tế cho biết ông ấy vẫn hay đi lang thang."

"Có thể bố muốn về nhà chăng?" Felix đáp lại

"Felix, chúng ta đã nói chuyện này hàng trăm lần rồi," Cassandra nói. "Mẹ cũng cảm thấy đau đớn như con thôi, nhưng đưa bố về nhà không phải là giải pháp tốt. Bố con cần được chăm sóc đặc biệt."

Bà khẽ chạm vào tay Felix. "Nhưng bố có vẻ rất thích cái đàn mẹ mới mua." Bà quay sang phía Anna. "Ông ấy là - một - nhạc sỹ - tài hoa. Bây giờ ông vẫn có thể chơi được một ít nhưng nếu chơi piano ở phòng khách sẽ làm phiền mọi người, vì thế mẹ mua cho bố con cái đàn organ nhỏ này. Bây giờ ông ấy có thể chơi đi chơi lại một bản nhạc bởi lẽ ông không thể nhớ được."

Anna nhận thấy đằng sau vẻ thờ ơ của Cassandra ẩn giấu một nỗi buồn khôn tả. Bà rõ ràng là người chu đáo và hào hiệp. Cô không hiểu tại sao Felix lại khó khăn với mẹ đến vậy. Cô cảm thấy phần nào nhẹ nhõm khi anh đi thay quần áo sau đó dẫn cô và mẹ tới hội trường nơi mà sự quan chỉ huy của anh sẽ có buổi nói chuyện. Khi họ đang chuẩn bị ngồi xuống thì đột nhiên Cassandra quay sang phía Anna với một vẻ lo lắng.

"Ta xin lỗi vì chuyện lúc nãy," bà thì thầm. "Có thể cháu sẽ nghĩ giống Felix: coi ta là người ích kỷ và tham công tiếc việc..."

"Không ạ, cháu..."

"Có lẽ là vậy," bà nói tiếp. Hình như một khi bà bắt đầu trút hết nỗi lòng thì không thể ngừng lại được. Có vẻ như bà đang không đối thoại với cô; mà là với chính bản thân mình.

"Cháu biết không? Có điều mà Felix không hiểu là ta nên thúc ép Chính Phủ phải thay đổi, yêu cầu trợ giúp những người phụ tá chăm sóc y tế, cung cấp nhiều thuốc men chữa trị căn bệnh quái ác này hơn là nhốt mình ở nhà cố gắng - rồi lại thất bại - trong việc chăm sóc chồng."

Bà cười thảm nảo. "Ta là người quyết đoán, một khi đã tin vào điều gì, ta sẽ tìm mọi cách làm cho càng nhiều người biết càng tốt..."

"Cháu biết ạ," Anna mỉm cười. "Bố cháu rất muốn mời cô tham gia chương trình sau khi cô đã

ném đồng áo chèn ra khỏi..."

"Ôi Chúa ơi," Cassandra nhìn Anna chăm chăm. "Anna Elliot," bà ngỡ ngàng. "Walter Elliot là bố cháu à?"

Anna gật đầu. "Bố cháu thực sự muốn mời cô - ý cháu là, những điều cô nói đều đúng cả. Đó mới là điều quan trọng và nếu các đảng chủ chốt không thay đổi thì người dân sẽ nhận ra rằng đến lúc phải bầu cho cá nhân, chứ không phải cho một đảng nào."

"Cháu thông minh thật đấy," Cassandra nhận xét. "Ta sẽ suy nghĩ về việc đó. Mặc dù đã nó với nhà sản xuất lúc đó, ta thích..."

"Làm hơn là nói," Anna nói. "Nhưng đôi khi cô cần phải nói để họ tức giận mà làm chứ, đúng không ạ?"

Cassandra tư lự nhìn cô. "Ta thích câu đó," bà nói. "Rất thích. Nói để yêu cầu người khác làm - ta sẽ dùng câu này." Bà gật gù. "Cháu có thể kể với bố những chuyện chúng ta nói, và ta sẽ làm phần việc của mình. Ô nhìn kìa, Felix ra rồi - vừa đúng lúc. Nào nghe xem những người lính có gì để nói về họ."

Gần cuối buổi nói chuyện, tim Anna đập nhanh hơn với cảm giác không thoải mái. Tưởng tượng cảnh Felix giữa chiến trận và những bức ảnh chạy trên màn hình đó là những thứ anh sẽ phải đối mặt. Nhưng rồi cô cảm thấy nhẹ nhõm phần nào khi buổi nói chuyện đến hồi kết, và mọi người rục rịch đi ăn trưa.

Cassandra đã đứng lên và ra khỏi chỗ ngồi nhanh chóng mà không đợi ai.

"Ôi Chúa ơi, mẹ anh đang làm gì thế?" Felix nắm lấy cổ tay Anna, chỉ ngang qua phòng. Cassandra đang tiến về phía người sỹ quan chỉ huy, ai cũng có thể nghe thấy giọng của bà oang oang át cả tiếng rì rào của đám khách đang bu lại.

"Ca tụng chiến tranh, đó chính xác là điều các ngài đang làm... một thói đạo đức giả... biến nó thành trò chơi trên xương máu người lính..."

Người sỹ quan chỉ huy đỏ mặt tía tai. Và rồi cả khán phòng chợt im lặng.

"Ngài nói về khả năng hạt nhân..."

Felix len lỏi giữa đám đông, đi về phía mẹ. Anna không nghe thấy gì trong lúc anh chộp lấy cánh tay Cassandra. Người sỹ quan khẽ gật đầu trước khi bỏ đi.

"Tất cả chỉ là tuyên truyền..." Cassandra bỏ lửng câu nói, liếc nhìn theo bóng người sỹ quan.

"Ồ, thật là một sự quấy động phá vỡ mọi lẽ thói thông thường" Một người đàn ông thấp đậm liếc Anna khi cô băng qua, sau đó anh ta nhét vào túi quần một quyển sổ. "Làm cho cuộc sống thú vị và sôi động hơn."

"Họ nói có bữa trưa!" Cassandra vẫy tay hiệu cho Anna cứ như thể chưa có gì xảy ra. "Ta cần đi vệ sinh - gặp lại cháu ở cái hội trường hỗn loạn này mười phút nữa nhé?"

Bà vẫy tay rồi rít rồi tiến về phía cửa, có vẻ như không biết những bậc phụ huynh khác đang nhìn với ánh mắt khó chịu. Anna đảo mắt tìm Felix và cô thấy anh đang đứng nói chuyện với viên sỹ quan. Anh đưa tay gãi đầu gãi cổ liên tục, Felix thường làm như vậy mỗi khi căng thẳng lo lắng.

"Anh không sao chứ?" cô hỏi ngay khi anh quay lại sau vài phút.

"Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ, không bao giờ." Giọng anh run rẩy. "Người sỹ quan chỉ huy thật tuyệt vời; anh ta không bắt anh phải chịu trách nhiệm."

"Ông ấy không thể làm thế, đúng không?" cô nói.

"Anh sẽ thành trò cười cho mọi người mất thôi," Felix lẩm bẩm. "Ơn Chúa, mẹ anh đi rồi."

"Thực ra, mẹ anh đang đứng đợi chúng ta ở đây - họ nói bữa trưa sẵn sàng," Anna buột miệng.

"Mẹ anh làm sao cơ? Ý em là bà ý muốn chúng ta ngồi ăn cùng nhau sau những việc này ư? Bà đùa chắc."

Khi Anna cùng Felix đi tìm Cassandra thì thấy bà đang ngồi trầm tư xem thực đơn.

"Trước khi con bắt đầu nói thì cho mẹ xin lỗi," bà cất lời ngay lúc Felix tiến lại gần.

"Quá muộn rồi mẹ ạ," Felix đáp. "Mẹ đã nghĩ gì thế?"

"Mẹ biết, mẹ biết là mình nên im lặng." Cassandra thừa nhận. "Mẹ đã rất tức giận khi ông ta thao thao bất tuyệt về... Ôi chết tiệt thật!"

Bà chợt ngừng lại khi điện thoại vang lên trong túi xách.

"Mẹ nên tắt máy đi," Felix khó chịu.

"Xin lỗi, mẹ phải nghe cuộc điện thoại này..." bà mở nắp và ấn điện thoại vào tai.

"Gì? Không! Thật không? Họ nói là - sao những người nhà Tory lại phản ứng như thế được? Họ biết không?" bà lôi quyển sổ và chiếc bút chì bạc ra khỏi túi, vội vàng viết. "Hiểu rồi! Tôi cá là anh sẽ thắng! Đó là điều tôi cần. Ok, chào - ừm, cảm ơn!" bà cất điện thoại vào túi, quay sang phía Felix.

"Con yêu, mẹ thực sự xin lỗi," Bà nói. "Vừa có chuyện - mẹ phải đi rồi."

"Thật đúng ý con. Mẹ cứ việc đi và làm những chuyện đáng xấu hổ ở nơi khác."

"Felix, đừng thế chứ. Mẹ đã nói xin lỗi rồi. Mẹ biết là mình đã sai."

"Mẹ cứ đi đi, OK?" Felix nói. "Mọi thứ vẫn ổn. Anna ở lại đây. Và mẹ biết gì không? Cô ấy muốn ở đây và ngạc nhiên, ngạc nhiên lắm - vì cô ấy biết cách cư xử."

"OK, được rồi, mẹ đi đây," bà ngoài người về phía trước hôn Felix nhưng anh đã khéo léo né ra, sau đó bà quay sang nắm lấy tay Anna. "Ta rất vui vì gặp cháu," bà nói tiếp. "Ta tin chắc sẽ còn gặp lại, cách này hay cách khác. Tạm biệt cháu!"

Anna còn mãi bận tâm đến Felix nên không nhận ra người đàn ông thấp đậm đang ngồi ở bàn bên vội đứng dậy bám theo Cassandra. Cô cũng không nhận ra trên vai ông ta treo một chiếc túi máy ảnh có vẻ đắt tiền.

Anna thở phào nhẹ nhõm khi các tân binh được nghỉ cả buổi tối ở bên người thân và vì thế cô và Felix lại được ở bên nhau. Felix vẫn chưa thể bình tĩnh lại được nhưng Zac, Phoebe và bà

Harville những người chứng kiến toàn bộ sự việc ở hội trường, đều an ủi anh rằng mọi người sẽ quên ngay thôi. Bà Harville rất lịch sự khi nói chẳng qua mẹ anh yêu thương và lo cho sức khỏe của anh nên mới cư xử như vậy.

Trong khi cả nhà Harville đến Exeter tối hôm đó, Felix và Anna lại đi Exmouth mua cá và khoai tây chiên, tâm tình trên đập. Ban đầu Felix chỉ nói về nỗi tức giận của mình với mẹ, nhưng khi Anna kể với anh là bà ấy đang vận động cho việc đưa thuốc tới những bệnh nhân Alzheimer thì anh bình tĩnh được một lúc. Sau đó, Felix miễn cưỡng nói rồi thời gian sẽ trả lời, và ít nhất nếu bà quan tâm đến chuyện gì đó thì hãy để anh được sống theo ý mình và làm một điều gì, dù là gián tiếp, giúp đỡ bố.

"Và bây giờ là sự ngạc nhiên dành cho anh," vội vàng chuyển chủ đề, cô đưa cho anh tấm vé xem hòa nhạc. "Sắp tới rồi, anh đã nói đây là ban nhạc yêu thích và em phải mua ngay - chỉ trong vài giờ vé bán trên mạng đã hết sạch."

Anh thực sự ngạc nhiên và nói với cô là không ai có ý nghĩa với anh hơn cô. Ngừng nói chuyện, cả hai đi xuống phía sát mép nước. Mặc dù thời tiết ngoài trời rất lạnh, họ vẫn hôn nhau điên cuồng, nằm xuống bờ cát và ngược nhìn lên bầu trời tối đen, cố gắng không nghĩ về những chuỗi ngày tiếp theo phải xa nhau. Anh đi bộ cùng cô tới nhà ga, đợi cho đến khi tàu chuyển bánh. Đột nhiên Anna hiểu tại sao mọi người ai cũng khóc khi xem bộ phim Cuộc Gặp Gỡ Ngắn Ngủi. Cô cố tỏ ra lạc quan khi bà Harville nom có vẻ xúc động và Phoebe trầm tư hơn mọi ngày. Nhưng sau khi về đến nhà, đóng cửa phòng ngủ, và mở nhật ký đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa mới gặp được Felix, cô không thể kìm nén những giọt nước mắt lâu hơn được nữa.

Lựa chọn riêng của mỗi người có thể xấu có thể tốt, nhưng tất cả chúng ta đều hài lòng với lựa chọn đó

"Anna à? Ra đây mau lên?"

Sáng ngày thứ Hai, khi Anna đang chuẩn bị đến trường thì bố cô mở toang cánh cửa gọi ầm.

"Con lên báo này!" ông rú lên rồi khua khua tờ báo trước mặt cô. "Không phải một bức ảnh đẹp."

Anna thả cặp sách xuống sàn, chộp lấy tờ báo. Bố cô đã mở sẵn mục nhật ký In The Know có bức ảnh ngay giữa trang là Cassandra vẫy tay rối rít, Felix nom ử rữ và giận dữ. Và bên góc là Anna mặt lo lắng thất thần, lưỡi hơi đẩy ra chút xíu, mỗi khi bồn chồn cô đều làm vậy.

NẦY LỬA - NGHỊ SỸ QUỐC HỘI TƯƠNG LAI TỔ CÁO HẢI QUÂN ANH

Anna quét mắt nhìn một lượt.

Bà Cassandra Wentworth, ứng viên độc lập của Muckleborough và Bythorn trong cuộc bầu cử phụ sắp tới, chưa bao giờ che dấu quan điểm theo chủ nghĩa hòa bình. Là một nhân vật thường xuyên xuất hiện ở Trại Hòa Bình Phụ Nữ Greenham đầu những năm tám mươi, đồng thời là một trong những nhân tố thúc đẩy vô số các cuộc công kích những phòng thí nghiệm trên khắp đất nước, Cassandra Wentworth là người tiên phong của các cuộc vận động vì hòa bình. Bởi vậy, quyết định gia nhập Hải Quân Hoàng Gia của cậu con trai Felix đã không được sự đồng ý của bà. Ngay buổi đầu tiên của Ngày Lễ Gia Đình dành cho các tân binh được tổ chức ở Trung Tâm Huấn Luyện Commando ở Lympstone vào ngày thứ Bảy, bà đã lớn chỉ trích... "

"Không thấy con nói năng gì," bố Anna thắc mắc. "Một chuyện hệ trọng như thế này."

Anna khẽ cau mày khi đọc sang trang tiếp theo.

Tác giả đã hỏi bà cảm thấy như thế nào khi cậu con trai mười chín tuổi quyết định gia nhập Hải Quân.

"Felix là người đàn ông trưởng thành," bà nói. "Có thể Felix không cùng chung quan điểm với tôi về các giá trị đạo đức và mặc dù tôi rất ghét những sự phô trương quân sự nhưng tôi vẫn là mẹ của Felix. Tôi cảm thấy đau khổ trước những gì Felix đang làm nhưng đồng thời cũng hy vọng rằng nó sẽ sớm nhận ra sự sai lầm ấy để tập trung làm những việc có ích hơn."

"Đây mới là vấn đề," bố cô nói và chỉ vào một đoạn đã được ông đánh dấu bằng bút nhớ dòng.

Bà Wentworth, một ứng viên độc lập đang đấu tranh chống lại cái mà bà gọi là "sự thiếu hiệu quả của các đảng phái chính trị," cho biết bạn gái của Felix - Anna Elliot (ảnh bên trái cùng với bà Wentworth và con trai Felix) - có cùng quan điểm với bà, vô cùng đau khổ trước sự lựa chọn của Felix và mong anh sớm lựa chọn một con đường khác. Anna Elliot là con gái của một nhân vật có tiếng tại đài truyền hình. Cha của Anna là người dẫn chương trình Walt on Wednesday và Walt at the Weekend.

"Con không hề nói vậy," Anna kinh ngạc.

"Một cách quảng cáo cho chương trình truyền hình thật thú vị," Walter ra chiều tán tụng, phớt

lờ cô con gái. "Quảng cáo cho cả bố nữa." Ông chỉ vào bức ảnh của mình ở góc trái bài viết.

"Bố phải mời bà ta tham dự chương trình càng sớm càng tốt mới được. Điều này sẽ thu hút được khối lượng người xem đông đảo." Ông mỉm cười với cô. "Mặc dù bố không thích con hẹn hò với gã Felix này, nhưng ít nhất nó cũng đem lại lợi ích, mặc dù chuyện cũng sẽ chẳng đi đến đâu."

"Ý bố là sao?"

"Anna, thông minh lên nào. Một gã da màu thuộc tầng lớp lao động và một bà mẹ điên rồ... không có điểm tương đồng giữa con và nó. Và về phần mẹ nó..."

"Thực ra, cô ấy rất tốt. Và con thấy thương cô ấy."

"Tại sao?"

"Cô ấy đang trong giai đoạn khó khăn, chồng phải ở trại dưỡng lão và..."

"Trại dưỡng lão ư? Nói tiếp đi."

Việc kể tường tận mọi chuyện với bố khiến Anna phần nào được thoải mái khi cô nhận thấy sự thay đổi trong thái độ của cha mình. Trước đó, ông vẫn giữ thái độ gay gắt muốn tranh cãi với Cassandra trong chương trình truyền hình nhưng sau khi nghe con gái kể chuyện, ngài Walter đã trở nên cảm thông hơn và muốn đưa việc Cassandra vận động chính phủ thay đổi chính sách lên chương trình. Vài phút sau đó, ông say sưa nói chuyện với nhà sản xuất.

"Vì rằng," bố cất lời khi cô đi lấy đồ và bước ra cửa, "một thứ đáng để theo đuổi. Bệnh Alzheimer... chính xác! Yêu cầu các nhà nghiên cứu quan tâm đến nó!"

Tuyệt, cô thầm nghĩ. Bố sẽ mềm mỏng với cô Cassandra hơn. Felix sẽ nhận thấy cô thực sự quan tâm đến bố anh và căn bệnh Alzheimer, và bố cô sẽ thấy Felix không xấu như ông nghĩ.

Chỉ vài ngày sau, cô mới nhận ra điều mà thực sự bố cô quan tâm. Những suy đoán trước đó của cô thật ngớ ngẩn.

"Thôi nào, kể nghe coi - chính xác là đã có chuyện gì? Mình muốn biết rõ từng chân tơ kẽ tóc." Shannon nắm lấy tay Anna khi cả hai bước vào hội trường dành cho học sinh cuối cấp hôm thứ Hai.

"Ôi không," Anna rên rỉ. "Còn những ai biết nữa đây?"

"Biết gì?" Shannon khẽ cau mày. "Hôm thứ Bảy là ngày tình yêu của cậu đúng không? Mia, Lauren và những người khác thấy cậu lú lo háo hức suốt cả tuần trước đó."

"Thế cậu không đọc báo à?"

Shannon nhăn nhó. "Báo nào?"

"Đừng bận tâm," Anna vội vàng đáp khi liếc thấy Mia và Lauren đang tiến lại gần.

"Tình yêu của đời cậu thế nào rồi?" Lauren hỏi. "Buổi chia tay có lãng mạn không?"

"Đừng có khơi mào," Mia xen vào. "Chúng ta có nhiều việc quan trọng cần giải quyết ngay bây"

giờ - quyết định chọn bản nhạc nào đây?"

Anna thấy nhẹ cả người. Chỉ có âm nhạc mới khiến cô không còn nhớ tới Felix. Wild Chicks là sản phẩm trí tuệ của cô ngay từ học kỳ đầu tiên ở trường Fleckford và nó đã gắn kết tình bạn giữa cô, Shannon, Mia - người chơi trống và Lauren - người chơi bass cừ nhất mà cô từng biết. Họ chơi nhạc rất ăn ý. Thầy Longhurst, chủ nhiệm khoa âm nhạc, đã khuyến khích họ tham gia Lễ Hội Âm Nhạc Fleckford. Và khi họ giành vị trí thứ hai bằng bản nhạc mới biên soạn của Anna và Shannon - "Điều Nhảy Rắn Chuông" - thầy Longhurst đã mời họ biểu diễn tại gia, một bất ngờ thú vị vì thầy đang định tổ chức Lễ Cưới Kim Cương cho bố mẹ mình vào tháng Sáu tới.

"Bố tôi là người đam mê nhạc Jazz," thầy nói. "Phong cách Chicago, Bebop, hoặc sự kết hợp nhiều phong cách khiến ông ấy chết mê chết mệt."

Ý nghĩ một cụ già tóc bạc vẫn chết mê chết mệt âm nhạc như bố thầy Longhurst khiến Lauren cười lớn, nhưng khi thầy đề nghị sẽ trả một khoản tiền hậu hĩnh nếu họ đồng ý biểu diễn, cả ban nhạc trở nên phấn khích vô cùng.

"Mia nói đúng. Nếu chơi không hay, sẽ không nhận được tiền," Anna nhắc nhở cả bọn. "Chúng ta sẽ gặp nhau sau giờ học và cùng luyện tập được không?"

"Ngày nào cũng vậy á?" Lauren rên rỉ.

Anna khẽ cười. Cô biết rằng điều duy nhất có thể khiến cô tạm quên Felix và những chuỗi ngày vô tận phải xa anh đó là tập trung chơi nhạc.

Nhờ sự kiên trì của Aramita và mong muốn cháy bỏng được công chúng biết đến của Cassandra, Walter đã sắp xếp cho bà lên truyền hình vào ngày thứ Bảy tuần kế tiếp. Marina rót hai ly rượu rồi đưa cho Anna một ly. "Đó sẽ là một chương trình hay," bà hào hứng, "Bố con là một người dẫn chương trình chuyên nghiệp."

Cách hành xử khá đặc biệt của bà đã khiến báo giới tốn nhiều giấy mực tuần vừa qua," Walter bắt đầu lên tiếng. Ông vắt chéo hai chân, nở một nụ cười thân thiện và Anna thừa biết đấy là cách mà bố cô tạo cảm giác an toàn giả tạo cho khách mời. *"Quan điểm của bà về quân sự được nhiều người biết đến... bà là người phản đối chiến tranh, tôi nói đúng không nhỉ?"*

"Tôi phản đối bạo lực và các loại xung đột," Cassandra từ tốn đáp.

Walter gật đầu ra vẻ hiểu biết, rồi đột ngột thay đổi phương thức, yêu cầu bà nói về cuộc vận động nhằm giúp đỡ những phụ tá y tế và việc đưa thuốc đến với những bệnh nhân Alzheimer dễ dàng hơn. Cassandra tỏ ra càng lúc càng hào hứng, nhìn thẳng vào ống kính máy quay nói không biết mệt mỏi về nỗi đau khổ của mình trước sự yếu dần của chồng. Bà nói về sự cần thiết phải tiến hành nghiên cứu căn bệnh này và mong muốn Chính Phủ làm hết sức để tăng ngân quỹ. Khán giả trong trường quay reo hò cổ vũ, và vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt trước những luận điểm của bà.

Và sau đó đột nhiên Walter đổi giọng.

"Vì lợi ích của những khán giả đang hoang mang, hãy cho phép tôi đi thẳng vào vấn đề. Tôi xin nhắc lại, bà là người - "

"Phản đối bạo lực và các loại xung đột... "

"... và trong quá khứ đã bao giờ bà sử dụng bạo lực để chống lại các hoạt động nghiên cứu mà bây giờ, đột nhiên, bà lại ủng hộ không? Hãy đính chính nếu tôi nói gì sai."

Cassandra há hốc miệng và trong chốc lát không nói nên lời.

"Để tôi nói một cách đơn giản," Walter hạ giọng như kiểu đang nói với một đứa trẻ đang bối rối và quần trí. "Cách đây không lâu, bà đã khởi xướng phong trào đấu tranh chống lại việc thử nghiệm trên động vật - hơn nữa bà đã từng phải ra tòa vì tội phá hoại phòng thí nghiệm. Tôi nói đúng không?"

Những tiếng thở gấp gấp từ phía khán giả.

"Tôi không thấy có sự liên quan nào..." Cassandra lắp bắp.

"Những phòng thí nghiệm mà bà và cộng sự đã từng tấn công lại chính là nơi tiến hành thử nghiệm các loại thuốc mà bây giờ bà muốn đem đến cho mọi người. Một sự thay đổi đột ngột chẳng?"

"Ha - ha," Marina bật cười. "Cô yêu TV Phân Giải Cao ^[1] - chúng ta có thể tưởng tượng khuôn mặt đỏ gay của những người trên truyền hình!"

"Gấp lại các bạn sau giờ giải lao," Walter mỉm cười vào ống kính máy quay, "tôi sẽ hỏi liệu bà Wentworth có còn giữ vững lập trường của mình nữa không. Hãy cùng chờ xem!"

Chuông điện thoại reo liên hồi. Anna mắt nhắm mắt mở dò dẫm tìm chiếc đồng hồ.

Sáu giờ ba mươi phút sáng. Felix! Chắc chỉ có thể là Felix. Cô trườn ra khỏi giường, lao xuống dưới tầng và chớp ngay lấy chiếc điện thoại bàn. Cô thầm nghĩ chắc hẳn mình đã quên sạc pin điện thoại di động.

"Xin chào!"

Tôi có thể nói chuyện với Walter Elliot được không?" Một giọng nữ Scot-len khó nghe.

Anna tiu ngửi. "Bố cháu đang ngủ," cô nói. "Ông vừa có buổi phát sóng tối qua và..."

"Tôi biết," bà ta đáp. "Đó là lý do tôi gọi vào giờ này. Tôi là Valerie, nhà sản xuất. Chuyện này rất quan trọng, cho tôi nói chuyện với Walter?"

"Bố cháu không thích bị dựng dậy sớm thế này đâu," Anna đánh bạo.

"Biết là vậy nhưng gấp lắm rồi," Valerie đáp trả. "Hãy nối máy cho tôi ngay trước khi tôi còn cứu vãn được danh dự cho ông ấy."

"Thật là lỗ bịch! Thật là lão toét - sao cô ta dám... ? Gọi tôi đến trường quay cứ như thể tôi là tay sai vậy..."

Hai mươi phút sau không khí trong căn bếp ngọt ngào với những tiếng chửi thề khi Anna vào ăn sáng. Marina ở lại đây qua đêm không muốn lái xe về nhà sau khi uống một cốc rượu lớn. Bà đứng dựa vào bàn, hóp một ngụm cà phê nom có vẻ không hài lòng khi phải dậy lúc tám rưỡi sáng.

"Chuyện gì thế ạ?" Anna lo lắng.

"Chuyện gì thế? Có người - rõ ràng là con mụ Wentworth đáng ghét - đã phàn nàn về bố," Walter bức dọc. "Valerie nói đây là chuyện nhạy cảm không thể nói qua điện thoại. Toàn thứ

rác rưởi!"

"Bố, bình tĩnh nào, chẳng có gì to tát lắm đâu," Anna vỗ về. "Mọi người vẫn phàn nàn và bố vẫn giải quyết êm thấm mà."

"Giải quyết vụ Wentworth sẽ đem lại niềm vui lớn nhất," bố cô tuyên bố. "Bố biết bà ta là một mớ rắc rối ngay từ ban đầu. Ở, bà ta sẽ sớm nhận ra không thể nào vớ vẩn được với Walter Elliot này."

1. High-definition television (HDTV) là định dạng kỹ thuật phát truyền hình kỹ thuật số với độ phân giải tốt hơn so với bình thường (như màn hình TV thường, hay SDTV).

"Kiêu căng tự phụ trước sau gì cũng là... đặc tính của Walter Elliot"

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

"Chào, Shannon đây! Tớ xem chương trình tối qua rồi - ôi Chúa ơi"

"Cậu mới chỉ biết được một nửa thôi," Anna thở dài. "Thật là địa ngục. Hình như... đợi một phút!"

Cô ngáp ngừng khi nghe thấy có tiếng sập cửa. Cánh cửa phòng bếp bật mở. Bố cô đứng án ngữ ngay lối vào. Mặt ông trắng bệch như một xác chết.

"Xin lỗi - bố tớ về - thôi nhé," Anna thì thào. "Tớ sẽ gọi lại sau."

Cô quăng điện thoại sang bên khi bố cô ngồi thụp xuống chiếc ghế gần nhất, hai tay vất lên trán.

"Bố? Bố có sao không?" Anna lo lắng.

"Không." Giọng ông nghẹn ngào. "Thực ra, bố không ốm một chút nào."

Từng thớ thịt trong cơ thể Anna đều lên mức báo động đỏ. Cô thừa hiểu bố mình - và bình thường nếu có điều gì hoặc có ai làm ông buồn, ông sẽ chửi loạn xạ, giật cửa ầm ầm và nói những điều vô nghĩa. Còn bây giờ, nom ông có vẻ khô héo và yếu đuối.

"Bố ốm à?" cô hoang mang. Ký ức về những ngày mẹ ốm lại tràn về nhức nhối.

"Không, bố không ốm," ông nhẹ nhàng đáp. "Bố mới bị buộc tội. Họ đã vu oan - bố không làm việc đó. Bố thề trước linh hồn mẹ con, bố không hề làm việc đó."

Từ giây phút đó, ngày như dài ra và vô cùng ảm đạm. Ông Walter buồn rầu, không nói, không ăn, chỉ uống rượu whisky.

Vài giờ sau, Aramita đã lao tới (bất chấp sự khó chịu của Marina). Anna phải trả lời điện thoại, hầu hết từ cánh nhà báo.

"OK, bây giờ phải làm rõ chuyện này," Aramita cất lời, giật lấy chai Glenmorangie và ngồi sát bên Walter trên chiếc sofa da trắng. "Sau buổi phát sóng, anh vào phòng nghỉ nói chuyện với Valerie, nhà sản xuất và một vị khách tên Jack, phải không?"

"Jack Flanders," ông gật đầu.

"Cả Cassandra cũng ở đó?" Aramita nắm lấy tay Walter trong khi Marina mặt mũi đờ đờ sát khí.

"Một lát thôi - bà ta phải đón tiếp ai đó."

"Còn ai nữa không?"

"Dĩ nhiên," Walter buồn bã đáp lời, khuôn mặt ông ửng đỏ vì rượu. "Căn phòng đông nhưng nhúc - ♡ nguyên một đĩa bánh canapé miễn phí được để trên bàn, một lát sau đã bốc hơi hết."

"Theo Valerie, Cassandra khẳng định nói rằng anh không những sỉ nhục bà ta trên truyền hình," Aramita gằn giọng, "mà còn phân biệt chủng tộc một cách trắng trợn khi sỉ nhục con trai bà ta - Felix và cho rằng Anna đang giao du với một thằng con lai vô giáo dục - đó là những gì Jack nói, không phải em!"

"Bố, bố không..." Anna há hốc miệng kinh ngạc.

"Dĩ nhiên là không!" Walter quay lại. "Có thể bố không thích việc hai đứa hẹn hò nhưng bố không ngu ngốc để hủy hoại công việc vốn đã không mấy suôn sẻ bằng những phát ngôn tục tĩu như vậy."

Anna thấy chuyện đã trở nên tồi tệ. Bố cô sẽ chẳng bao giờ thừa nhận bất cứ điều gì khác ngoài việc tự coi mình là ngôi sao số một.

"Chuyện vẫn chưa hết, đúng không?" Marina lên tiếng. "Ông còn đưa ra một vài gợi ý lố bịch cho Cassandra nếu ông là chồng bà ta, ông thà phát điên còn hơn là sống cùng bà ấy?"

Tay Walter mân mê chiếc nơ con bướm. "Tôi - à, tôi nghĩ đó chỉ là trò đùa - rõ ràng không có ý ám chỉ ai ngoài Valerie. Không phải lỗi của tôi khi tên Jack Flanders chết dẫm đã xuyên tạc như vậy."

Ông đưa mắt nhìn những khuôn mặt đang rất kinh ngạc.

"Ôi, thôi nào, mọi người vẫn nói những điều đó vào bữa tối cơ mà," ông bao biện. "Tôi chẳng có ý gì."

"Anh có ý hay không thì đâu còn quan trọng nữa," Aramita thở dài. "Chúng ta có thể lấp liếm chuyện này - nhưng nhận xét về Felix..." Cô ta nghiêm nghị nhìn Walter. "Anh có thể là không nói gì thể hiện sự phân biệt chủng tộc?"

"Không, thực ra - anh nghĩ, có một câu..."

"Sao?"

"Có một câu mà mọi người nghe thấy," ông lăm lét nhìn Anna, "khi anh nói với Val là anh hy vọng câu 'xa mặt cách lòng' sẽ đúng trong trường hợp..."

"Gì?"

"Khi Anna đang qua lại với dòng giống nhà bà ta."

"Bố, không thể tin nổi!" Anna nổi giận đùng đùng, một phần vì thói định kiến của bố, một phần lo sợ Felix sẽ đổ lỗi cho cô. "Bố biết không? Bố thật không thể chịu nổi!"

"Bố xin lỗi, con yêu."

"Tôi e là quá muộn để nói lời xin lỗi," Marina chen ngang. "Chúng ta chỉ hy vọng và cầu nguyện đêm nay sẽ có tin nào giật gân hơn. Nếu không cánh nhà báo sẽ làm ồn ào chuyện này cho mà xem."

Bốn ngày sau chương trình trực tiếp thảm họa đó, ông Walter đã ở trong tình trạng bị shock nặng. Ông dành hết thời gian trao đổi qua điện thoại, tổ chức họp báo cùng Araminta, rồi dán mắt vào máy tính giám sát phản hồi của công chúng sau chương trình. Thỉnh thoảng, ông hét lên "Chính xác!" khi ai đó nói rằng nhà sản xuất không nên đưa những lời nhận xét lên truyền

hình, chỉ toàn chuyện bé xé ra to. Có đôi lúc, ông ôm đầu, lầu bầu chửi rửa những kẻ cho rằng lời nhận xét đó không ai dám nghĩ chứ đừng nói đến việc thốt ra như vậy, và rằng Elliot là một anh hề đại dốt đáng bị sa thải ngay lập tức.

"Đã nói với họ bao nhiêu lần rồi, là tôi không hề nói vậy," ông lẩm bẩm một mình.

Anna cảm tưởng như mình đang sống ở khu vực chiến sự. Bố cô tìm kiếm sự khuây khỏa trong rượu whisky, nó khiến ông tự tin hơn nhưng lại rầu rĩ hơn. Bạn học ở trường, ngoại trừ từ Shannon, liên tục đưa ra những câu hỏi và có vẻ thích thú với mấy câu chuyện buồn đưa lên trên báo lá cải. Tối nào Mallory cũng gọi điện từ trường Swancote Hall về nói rằng con bé đang phải chịu áp lực. Cuối tuần Gabriella về nhà, buộc tội Anna chính là nguyên nhân của mọi rắc rối vì đã giao du với Felix.

"Con đã cố gắng khuyên can nó, bố ạ," cô chị ngọt nhạt mỗi khi muốn củng cố vị trí số một trong lòng Walter. "Con bảo gia đình đó là mớ rắc rối nhưng nó không nghe."

"Bố thấy mình như Hamlet, đáng thương hơn là đáng trách," Walter mở ngăn kéo lôi ông nhòm ra.

"Vua Lear mới đúng." Anna lẩm bẩm.

"Gì?"

"Vua Lear, không phải Hamlet," cô đáp, "Bố đi đâu thế?"

"Công viên Kempton," ông trả lời. "Con nhớ không? Con Hampton Heroine sẽ đưa vào lúc bốn rưỡi. Gaby cũng đến. Con đi cùng nhé?"

Anna lắc đầu. "Không ạ, ban nhạc của con sắp chơi ở bữa tiệc mà con kể rồi đấy," cô nói. "Con còn có nhiều việc phải làm." Việc quan trọng nhất bây giờ là gửi thư điện tử cho Felix.

Cô gửi cho anh một bức thư ngay sau buổi phát sóng đó.

Gửi tới: fxw@talktalk.net

Từ: saxygirl@tiscali.net

Chào! Em xin lỗi - em không biết chuyện lại diễn ra như vậy. Ý em là chương trình đó. Anh có xem không? Những bậc phụ huynh - đúng là nợ đời! Sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta, đúng không? Yêu anh nhiều, Anna xxx

Bức thư hồi âm khiến cô an lòng.

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

Từ: fxw@talktalk.net

Anh không xem nhưng một người bạn ở đây nói rằng mẹ anh thật tuyệt! Phải đi rồi nhưng sẽ gọi lại cho em sau. OK? Nhớ em nhiều. F x

Ngày hôm sau khi lời nói hớ của Walter đã ngập tràn trang nhất của các báo, anh lại gửi thư

cho cô.

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

Từ: fxw@talktalk.net

Mẹ anh đã viết thư cho anh. Thật ngạc nhiên bởi chẳng hề hoa mỹ như mọi khi. Bà rất bức bối bởi những lời nhận xét của bố em - Anh không biết ông ấy nghĩ gì, làm sao mà có thể yên ổn khi phát ngôn ra những lời như thế. Ôi các bậc phụ huynh! F x

Anna viết thư trả lời ngay, kể với Felix là bố cô đã thề không nói những câu đó, và cô tránh nhắc lại những điều ông thực sự nói. Cô khẳng định tình yêu của mình giành cho anh và nhấn mạnh rằng đó mới là điều quan trọng nhất.

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

Từ: fxw@talktalk.net

Chúng mình cần nói chuyện. Sẽ liên lạc với em khi anh có thể. F

"Thế nghĩa là sao?" Anna thắc mắc với Shannon khi đang chuẩn bị cho bữa tiệc nhà thầy Longhurst. "Không nụ hôn nào cuối thư. Câu "khi anh có thể" nghĩa là gì? Cậu có nghĩ anh ấy sẽ chia tay tớ chỉ vì bố tớ không?"

"Cậu chỉ giỏi suy diễn," Shannon đáp. "Tớ nghĩ bao nhiêu đồng đội ngồi xung quanh - cậu biết bọn con trai thế nào rồi đấy, họ không muốn tỏ ra ủy mị suốt suốt."

"Cậu nghĩ thế à?"

"Chắc rồi," Shannon dịu dàng đáp. "Cậu có nhìn thấy đồ ăn của buổi tiệc đứng không? Tớ nghĩ chúng ta cần đánh chén trước khi chơi nhạc. Có bánh pudding sôcôla ngon tuyệt."

Mặc dù Aramita liên tục trấn an Walter rằng mọi chuyện rồi cũng sẽ qua nhưng sự thật thì không phải vậy. Walter bị đình chỉ không được tham gia một chương trình nào nữa và đến giữa tháng Bảy, hợp đồng lao động không được gia hạn thêm.

Trong vài tuần tiếp theo, Walter tỏ ra buồn khổ, rồi đến chán nản và cuối cùng là tức giận. Sau khi thuê những luật sư có tiếng với giá cắt cổ để giải quyết sự việc, ông đã thiết đãi bạn bè và người quen hậu hĩnh hơn bao giờ hết. Ông không những mời mười người bạn tới ngôi nhà thuê ở đảo Wight cho cuộc đua thuyền buồm Cowes Week mà còn đặt chỗ cho các kỳ đua ngựa và bỏ rất nhiều tiền cá cược cho con ngựa nào mà ông thích. Ông còn tổ chức dạ tiệc với món ăn do đầu bếp ở Luân Đôn chế biến và rượu sâm panh nho thì chảy như thác. Trong tất cả những sự kiện đó, trước sự bức bối của Marina và sự cảnh báo của Anna, Aramita vẫn tỏ ra vui vẻ khi đóng vai bà chủ nhà.

"Walter này, ông không nghĩ là mình nên kiềm chế hơn một chút à?" Marina phàn nàn nhiều hơn một lần. "Ông không biết tương lai sẽ ra sao, nếu còn tiếp tục tiêu pha với tốc độ thế này, không chóng thì chầy ông sẽ cạn túi."

"Tôi giỏi xoay xở lắm," ông trấn an Marina. "Bà đợi xem - tháng Chín tới hàng tá kênh truyền hình mời chào tôi làm việc cho họ. Để tôi tận hưởng khoảng thời gian rảnh rỗi khi còn có thể."

Rõ ràng là bố cô có vẻ thoải mái hơn và Anna quá phấn khích khi biết Felix sắp về nên không

còn tâm trí nghĩ đến chuyện nào khác. Cô cho rằng đám luật sư đang thực hiện trọng trách của họ và mọi thứ sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Chuyện sẽ xảy ra đúng như vậy nếu không vì cái đám công chúng tính khí thay đổi thất thường và vì kết quả cuộc bầu cử phụ của Muckleborough và Bythorn. Cassandra Wentworth giành được đa số phiếu là 242. Báo chí trong cả nước tranh nhau đưa tin trên trang nhất, khiến cho độc giả lại càng quan tâm hơn đến cái gọi là "Vụ Walter-gate".

Và rồi Felix nảy ra một ý tưởng tuyệt vời.

Người ta thường bị cuốn vào những tưởng tượng hoang đường

"Em định làm gì vào tuần thứ hai của tháng Tám?"

Felix gọi điện cho Anna trước ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, chỉ vì phút trước khi ban nhạc đến lượt biểu diễn ở Summer Spectacular, một buổi hòa nhạc tổng kết những thành tựu trong năm qua của trường.

"Không có gì đặc biệt. Sao anh hỏi vậy?"

"Anna ơi!" Lauren gọi lớn, lấy khuỷu tay huých Anna. "Bỏ điện thoại xuống đi - năm phút nữa đến giờ biểu diễn rồi."

Anna xua cô bạn ra chỗ khác rồi căng tai nghe xem Felix nói gì nữa giữa những tiếng ồn ã của đám bạn học đang buôn chuyện.

"Bà của Zac có một ngôi nhà ở đảo Wight. Bà sắp đi Úc thăm em gái nên cho phép Zac và Phoebe đến đó." Anh nói. "Phoebe dẫn theo Jamie, Zac có bạn gái mới, Ursula, và ừm - cậu ta đề nghị cả anh và em cùng đi. Em thấy thế nào?"

Tim Anna đập rộn ràng. Một tuần ở bên Felix và dĩ nhiên chỉ có một câu trả lời duy nhất. Những khuôn mặt giận dữ của cô Marina và bố vụt hiện trong đầu nhưng cô đã kịp xua đi và hít một hơi thật sâu.

"Thật ngạc nhiên!" cô hào hứng. "Hôm đó là tiệc chia tay cuối khóa - em phải đi nhưng..."

"Chúng mình cần thời gian bên nhau," Felix van lơn.

"Nhưng có một điều, chúng mình sẽ đi sau mọi người một ngày, bởi vì hôm anh về, mẹ anh muốn chúng ta cùng tham gia. Vấn đề là..."

"Anna!" Shannon cù lét mạn sườn cô. "Đi nào!"

"Xuyt - một phút nữa!" Anna dẫu môi.

"... đó là một việc quan trọng. Em không đồng ý à?"

Khi chưa biết anh định nói gì, cô chần chừ trong giây lát. Ý nghĩ sẽ ngồi ăn trưa với Cassandra không thể đem lại niềm vui thú, nhưng nếu Felix nói đó là việc quan trọng...

"Hay là việc này vượt quá giới hạn cho phép? Anh sẽ không buồn đâu nếu bố em..." Felix nói

"Không, không - dĩ nhiên là chuyện này rất tuyệt. Không thể đợi lâu hơn nữa. Anh nói cụ thể sau nhé, OK? Em phải đi rồi. Yêu anh nhiều."

Cô gửi một nụ hôn qua điện thoại cho anh rồi quay về phía Shannon và Mia đang mắt tròn mắt dẹt và giả vờ phẫn khích.

"Tớ hiểu rồi." Shannon cười khúc khích khi Anna đặt chế độ im lặng cho điện thoại và nhét nó vào túi, "tình yêu của cuộc đời cậu đang tiến triển tốt đẹp đúng không?"

"Như trong giấc mơ!" Anna thở dồn. "Không thể tốt hơn. Tớ cảm tưởng như mình đã chết và được lên thiên đàng."

Niềm vui ngẩn chảng tày gang. Lúc bố cô huyền hoang đi lại xung quanh những gian trưng bày của trường, ngực ông phập phồng khi có ai nhận ra và mặt đỏ lựng khi có ai dám hỏi về chuyện mà mọi người vẫn còn nhớ, một câu chuyện xuất hiện trong đầu cô. Làm thế nào để rào trước câu chuyện cô sắp đi nghỉ một tuần cùng Felix? Cô đã tránh nhắc đến tên anh, và bố cô cũng vậy. Như thế có một luật bất thành văn ở nhà mà Marina gọi là "chuyện bực mình" không bao giờ được nhắc lại.

"Tớ không biết nói thế nào để bố không tức giận." Anna giải bày với Shannon chiều hôm đó khi đang trên đường tới hiệu bánh ngọt theo truyền thống mỗi khi kết thúc học kỳ.

"Đừng nhắc tới Felix, ngốc ạ." Shannon tỉnh queo đáp. "Không biết thì không làm sao cả."

"Theo cậu chỉ nói đi nghỉ cùng Zac và Phoebe à?"

"Sao không? Không phải cậu nói dối - chỉ là những lời nói thật có lựa chọn."

"Tớ nghĩ cậu đúng - và nếu bố tớ phát hiện ra Felix cũng ở đó, ừm - Zac có quyền mời ai anh ấy muốn cơ mà nhỉ?"

"Chính xác!" Shannon trả lời. "Chỉ ít là cậu có vẻ biết cách đối phó với phụ huynh rồi đấy. Đáng nhẽ phải từ lâu rồi chứ, đừng tự ái nhé!"

Anna kiên quyết không kể toàn bộ kế hoạch về chuyến đi nghỉ sắp tới và cô cũng quyết định không nhắc đến Felix cũng tham gia với bất kỳ ai trong gia đình. Gia đình cô không biết là anh được nghỉ phép trong đợt hè này và cô vui mừng vì điều đó. Thật may cho Anna, bố cô còn mãi bận việc riêng nên khi cô nói rằng sắp đến đảo Wight cùng Phoebe và những người bạn khác (nhắc tới Zac chỉ khiến cô nghĩ về Felix), bố cô chỉ làu bàu kêu là ở đó chẳng có gì thú vị so với Cowes Week.

"Tuy vậy, chúc con vui vẻ - bố sẽ bận túi bụi cả tuần." Ông nói tiếp. "Aramita phải thu xếp hàng tá cuộc gặp gỡ - cô ấy dám chắc chúng xứng tầm với tài năng của bố, và dĩ nhiên bố còn có nhiều cuộc hẹn phỏng vấn với báo giới." (Walter được mấy tờ báo lá cải sẵn đón để viết bài với những tí giật gân như: *Cuộc Chiến Minh Tôi Vô Tội và Thứ Tư Phiền Muộn Của Walter*. Chẳng những không né tránh giới săn tin, ông lại còn thích thú đóng vai một nạn nhân bị hiểu nhầm.)

"Đảo Wight á? Đến đó làm gì? Xưa như trái đất," Gabriella nhạo báng. Cô chị mới từ trường đại học về đang phấn khích khi được bố mẹ bạn trai mời đến Tenerife hai tuần. "Chị á, chị biết làm thế nào để vui vẻ - sau Tenerife, chị và Shopie sẽ đi nghỉ cuối tuần ở Paris và sau đó gặp gỡ mọi người ở Burgundy."

"Thế thì tốn kém lắm," Anna nhận xét. "Em không nghĩ bố có đủ tiền chi trả đâu."

"Chỉ là hạt muối bỏ biển," Gaby nhẹ nhàng đáp. "Vả lại chị biết cách moi tiền người khác." Cô chị vênh vang như thể đây là năng khiếu bẩm sinh của mình vậy, nhưng Anna đang vui mừng khôn xiết nên không có ý định đứng đây tranh cãi.

"Thế là chị Gaby đi du lịch, chị sẽ đến đảo Wight, và em thì chết dí một mình ở đây, chỉ có mỗi cô Marina ở lại - thật không công bằng," Mallory rên rỉ.

"Đừng ngốc nghếch thế," Anna vỗ về. "Henrietta và Lou ở nhà mà. Em có thể đi chơi cùng bọn nó."

"Bọn này láo lẫm," Mallory càu nhàu. "Hôm rồi chúng nó trêu chọc em - thậm chí Charlie phải cảnh cáo không được làm vậy. Anh ấy rất tốt với em - còn mời em tham gia Vũ Hội Nông Dân Trẻ."

"Charlie á? Mời em á?" Vũ hội mùa hè là một trong những hoạt động xã hội không thể thiếu được của gia đình Elliot-Musgrove và đây là lần đầu tiên Mallory đi cùng với bạn trai.

"Có gì mà ngạc nhiên," Mallory đáp. "Nếu chỉ vì chị lúc nào cũng đi một mình thì đó không phải là vấn đề của em. Ôi, em mượn đôi xăng đan vàng của chị được chứ?"

Đêm hôm trước khi Felix về, Anna thao thức mãi, tưởng tượng cảnh cô gặp anh sẽ lãng mạn như thế nào. Hẹn nhau tối thứ Sáu tại khu rừng Kellynch nơi họ nói lời chia tay hồi tháng Tư, cô hình dung mình sẽ mặc một chiếc váy ngắn màu đen trắng với đôi giày đế mềm màu đỏ tươi lao vào vòng tay anh. Sau đó cảnh sẽ diễn ra chậm chậm, bởi vì họ mãi hôn nhau đắm đuối và ngồi thụp xuống đất ngất ngây trong vòng tay và ghì chặt.

Rồi tối hôm đó, Anna đã nhìn thấy Felix trước. Cô lao nhanh về phía người yêu rồi vấp phải rễ cây. Túi sách của Anna văng sang một bên và đầu gối rớm máu. Thế là chẳng còn những khoảnh khắc mộng tưởng với chiếc ôm dịu dàng và nụ hôn bất tận vì cô còn phải ngồi gỡ những nhánh cây bám vào tóc và lau vết máu trên đầu gối bằng ống tay áo của anh. Giấc mơ lãng mạn tan tành mây khói còn Felix thì cứ ôm bụng mà cười.

"Anh xin lỗi," anh cố nín. "Trông em buồn cười quá - và đáng yêu nữa!"

"Chỉ đáng yêu thôi!" cô van vãn, nghiêng răng vì đầu gối nhói đau. Lúc này cô cảm thấy thật xấu hổ - có vẻ như anh đã thay đổi. Nom anh cao lớn và tự tin hơn.

"Lại đây," anh thì thầm. Anh vòng tay qua ôm ghì lấy cô. Khi hít hà mùi hương đặc trưng của anh, mắt cô nhòa lệ.

"Đau không em?" anh ân cần hỏi.

"Không phải chuyện đó," cô thốt thức. "Em nhớ anh da diết. Bố em mất việc rồi, bây giờ ông uống rượu như điên."

"Nhưng em đang ở đây, đó mới là điều quan trọng." Felix đáp. "Mẹ anh thực sự nghiêm túc về tất cả chuyện này, thực ra - bà đang cân nhắc những điều bố em nói."

Anna lên tiếng bào chữa cho bố.

"Xuyt," Felix ra hiệu. "Nói thế đủ rồi."

Và anh hôn cô. Điều này thật tuyệt diệu, không cần phải bàn cãi chuyện của các bậc phụ huynh nữa.

Lát sau, ngồi bên ngoài quán Anchor, uống soda chanh, Felix mới bắt đầu kể cho cô nghe về ngôi nhà, về kế hoạch du lịch và tất cả những điều anh muốn hai người làm cùng nhau.

"Nhưng bây giờ, chúng ta cần bàn vụ ngày mai," anh nói. "Em vẫn muốn chứ?"

"Muốn gì ạ?" Anna nhú mào.

"Anh nói trên điện thoại rồi mà - ăn trưa cùng mẹ anh," anh đáp. "Em biết đấy, dường như anh

hơi khắt khe với bà. Dù vậy, mẹ anh rất muốn mời em ăn trưa.""

"Ăn trưa á?" Anna ngớ ngàng. "Ôi em cứ nghĩ..."

"Không, anh đã nói với em mà," Felix tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn. "Đó là Bữa Trưa Ký Ức ^[1] - một hoạt động giúp đỡ bệnh nhân Alzheimer, tổ chức khắp cả nước và mẹ anh nằm trong ban tổ chức - bà muốn chúng mình đến đấy. À, ban đầu là giúp phục vụ và rồi cùng ăn cùng luôn!"

"Anh có chắc là mẹ muốn em đến không? Em nghĩ chúng mình đã không có một sự khởi đầu tốt."

"Đó chính là vấn đề," Felix nói. "Mẹ anh nói không muốn chuyện giữa bà và bố em phá hoại mối quan hệ của chúng mình."

Anh uống một ngụm nước lớn rồi nắm lấy tay cô. "Em biết gì không? Anh nghĩ hai mẹ con anh đang dần hòa hợp - vài tuần trước đây hai mẹ còn cãi nhau kịch liệt, gửi thư với lời lẽ giận dữ nhưng anh nghĩ từ bây giờ trở đi mình biết mẹ sẽ làm gì. Bà luôn thích tranh luận, nói những điều kỳ cục và không bao giờ chấp thuận công việc của anh - nhưng bà đã đồng ý không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa. Ít nhất là bà làm nhiều việc cho bố hơn và không nhảy dựng lên mỗi khi lên truyền hình."

Anna biết rằng Chính Phủ đang trong thời gian ngừng họp nên Cassandra không có nhiều cơ hội thể hiện, tuy vậy cô vẫn cố gắng không nói gì. Thật là mừng khi mọi chuyện đã trở lại bình thường.

Tất cả những điều cô cần làm bây giờ là tận hưởng giây phút bên Felix.

"Cô rất vui vì cháu tới!" Cassandra trông rất thanh lịch trong chiếc quần lanh trắng và chiếc áo lụa xanh cốm, chạy tới hôn cả hai má của Anna. "Trước hết, chúng ta bỏ qua tất cả những chuyện cũ và bắt đầu lại từ đầu nhé? Không phải lỗi của cháu khi bố cháu là kẻ phân biệt chủng tộc ngu ngốc và..."

"Mẹ!"

Felix lườm mẹ đầy vẻ cảnh báo.

"Vấn đề quan trọng là cháu có ý nghĩa với Felix và nó có ý nghĩa với ta. Làm bạn nhé?" Bà nhìn Anna bằng ánh mắt van lơn.

"Dĩ nhiên ạ," Anna mỉm cười.

"Tuyệt vời!" Cassandra vỗ tay đen đét. "Bây giờ hai con hãy đi phân phát những đĩa bánh canape này trong khi mẹ đi gặp gỡ chào hỏi mọi người nhé! Thật là tuyệt vời"

Anna thấy ngạc nhiên khi chính cô cũng rất thích sự kiện này. Nó không phải là một buổi lễ đông nghẹt lũ lấm tiền nhiều của như cô nghĩ; trái lại những gia đình trẻ đi lại trong vườn, hòa mình vào trò chơi sơn mặt, làm điệu và múa rối bằng tay Punch và Judy. Có một trận bóng vô diễn ra trên bãi cỏ, khu cây cảnh được đặt tại vườn cây ăn quả và trò tongbola ^[2] được tổ chức ngay tại hành lang. Bữa trưa là tiệc đứng với đồ ăn đặt trên chiếc bàn niềng phủ vải bông sọc. Bốn nhạc công chơi đàn dây ngay bên cạnh. Anna thấy rất hài lòng mặc dù họ chơi không thực sự tốt như Wild Chicks mặc dù tuổi tác gấp đôi các cô.

"Mọi người tiêu tiền như rác," Cassandra thì thầm vào tai Anna lúc cuối bữa trưa, "và cháu biết không? Felix đang làm một việc rất tốt - nó đang nói chuyện với phóng viên của kênh South

Today về bố và về cảm giác khi thấy người thân yêu của mình chết dần chết mòn - ôi cháu yêu quý! Ta xin lỗi, ta thật là vô tâm! Felix có kể về mẹ cháu..."

"Không sao ạ," Anna trấn an bà. Cô cảm thấy ngạc nhiên trước sự thay đổi của một người mẹ mà cô đã định căm ghét. "Cháu rất vui khi anh ấy nói về chuyện đó. Nếu đưa lên bản tin địa phương thì sẽ rất thú vị."

"Ta biết, nhưng ta nghĩ họ sẽ cắt xén đoạn phim chỉ còn mười giây," Cassandra bật cười. "Bây giờ sẽ là tiết mục cuối cùng - cuộc đua bóng bay!"

Tất cả mọi người đều mua bóng bay có thể phân hủy với giá năm Bảng, và ai thối xa nhất sẽ giành chiến thắng.

"Mọi người ơi, lại đây! Cassandra nói bằng loa khi một thành viên trong ban tổ chức khệ nệ mang tới những chùm bóng lớn đủ màu sắc. "Cám ơn các bạn rất nhiều."

"Hy vọng là mẹ anh không nói qua nhiều." Felix bẽn lễn tiến về phía Anna và vòng tay qua ôm bờ vai cô. "Bà đang thay đổi một cách đáng ngạc nhiên khi không còn có cố gắng thu hút sự chú ý của công chúng."

"Và có lẽ các em bé sẽ thích đứng quanh thùng bóng này khi tôi mời cô gái xinh đẹp - Anna Elliot và chàng trai đáng yêu của mình - Felix - lên đây cắt dây thả bóng."

Bà quay sang phía Anna và đưa cho cô một chiếc kéo to màu đỏ rực rỡ khi đám trẻ con đã bu xung quanh.

"Cháu á? Nhưng..."

"Đi nào," Felix hối thúc rồi đẩy cô về phía trước. "Đi nào - rồi sẽ chỉ có chúng ta với nhau."

Anna và Felix ngồi xuống, thấp bằng lũ trẻ rồi cắt sợi dây ở mỗi chùm bóng. Chúng reo hò ầm ỹ và Anna, lấy tay che mắt khỏi ánh nắng rực rỡ, cũng bật cười khách khách ngắm nhìn những quả bóng bay lên trời. Cô đứng dậy, Cassandra chạy tới ôm và hôn lên má cô.

"Cám ơn cháu đã đến đây," bà nói. "Điều này có ý nghĩa nhiều với cô lắm."

"Cháu cũng thế," Anna toét miệng cười. Cô thực sự nghĩ vậy.

1. Bệnh nhân Alzheimer mắc chứng mất trí nhớ.
2. Một trò chơi gần giống như lô tô ở Việt Nam.

Tất cả những gì tôi có thể cam đoan với tình yêu của đời mình... là vẫn mãi yêu ngay cả khi không còn hy vọng

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Sáng ngày thứ Hai...

"Thật hoàn hảo!" Anna đứng trước cửa ngôi nhà, đưa mắt nhìn mảnh đất canh tác trải ngút ngàn ra biển lấp lánh dưới màn sương mù. Cô nghe thấy tiếng chim chiền chiện hót rền rền trời, một âm thanh mà lâu rồi cô không được nghe ở Buckinghamshire. Sau lưng cô, St Catherine's Down vẫn yên bình với những đàn cừu nhẩn nha gặm cỏ. Felix và Anna đã đến từ hôm trước nhưng cô có cảm giác đã cách hàng triệu dặm xa khỏi nỗi muộn phiền và áp lực từ phía gia đình.

"Có cả tuần để làm những việc chúng mình muốn," Felix hoan hỉ. Anh bước ra đằng sau vòng tay ôm lấy cô và cắn nhẹ vành tai phải. "Bây giờ ra biển, em thấy thế nào?"

"Thế còn những người khác?"

"Jamie và Phoebe đang cãi nhau, còn Zac và Sula đã trèo lên ngọn đồi tay trong tay môi kề môi!"

Chiều hôm qua lúc gặp Ursula, Anna nhận thấy cô nàng thật là giống Gaby, như thể chị em sinh đôi vậy. Đầu mắt đen, làn da trắng ngà với mái tóc dài óng ả được bõm lên. Nhưng vẫn có điểm khác biệt; Sula, như tên bạn bè thường gọi, kiêu hơn và rõ ràng rất thích Zac, luôn miệng khen anh chàng thật tuyệt vời. Zac cũng mê đắm Sula như với Gaby.

Ba giờ đồng hồ sau, khi nằm dài trên bãi cát ở vịnh Compton trong lúc Felix uể oải bơi kìm chống nạng vào lưng cho mình, Anna cảm thấy có thể chết ngất vì hạnh phúc. Vài cô gái đắm đuối nhìn Felix khi anh chạy xuống biển, lặn dưới những con sóng dữ tợn, rồi ngoi lên tung về phía cô một nụ hôn gió. Cơ thể cường tráng và rám nắng của anh lung linh trong ánh nắng hè. Bọn họ ghen nổ đom đóm mắt khi cô đi về phía anh, rồi bị anh bế xoay tít và ném xuống nước. Cô thấy mình hoàn toàn tự do và thư thái.

"Cứ mãi thế này thì thích nhỉ," cô thở dài, lùa tay vào mái tóc dài sũng nước. "Em không muốn thay đổi."

"Nhưng sẽ phải thay đổi," Felix trầm ngâm. "Anh lo là... "Anh ngập ngừng, nhặt vỏ sò lên rồi tung qua tung lại giữa hai lòng bàn tay.

"Anh lo gì?"

"Chuyện gì sẽ xảy ra khi khoá huấn luyện kết thúc và bọn anh triển khai quân ở đâu đó. "Chuyện gì xảy ra nếu anh phải ra nước ngoài? Lúc đó em sẽ thế nào?"

"Nếu ý anh là em sẽ chia tay, thì anh biết câu trả lời rồi đấy."

"Anh biết - chỉ là - ừm, anh không ngu ngốc. Em có cả cuộc đời phía trước, em cách xa anh hàng dặm đường, năm sau em sẽ đi học đại học, gặp gỡ nhiều bạn trai, điều đó dễ dàng hơn với em khi ... "

"Thôi nào! Sẽ không ai sánh bằng anh đâu... "

"Em biết anh nghĩ gì mà. Những anh chàng cùng tầng lớp xã hội, những anh chàng mà gia đình em ưng thuận."

"Em chỉ muốn anh thôi, không một ai khác," giọng Anna tha thiết. "Em không quan tâm gia đình nghĩ gì. Anh có thể bỏ ngay ý nghĩ đó được không?"

"Anh ... "

Cô đẩy anh về phía bãi cát và đặt lên môi anh một nụ hôn nồng cháy. Rất lâu sau đó, không ai nói thêm một lời nào nữa.

Chiều muộn tối hôm đó mọi việc đột ngột trở nên tồi tệ. Sáu người bạn họ đang thơ thẩn trong khu vườn nhỏ của ngôi nhà, cảm thấy no nê sau bữa tiệc nướng và uống khá nhiều rượu Pimm. Jamie và Pheobe đang nói chuyện với nhau bằng những câu cộc lốc. Sula gảy đàn ghita và Zac đắm đuối nhìn cô nàng. Anna đang khơi lại than hồng sắp tàn, sâu những thanh kẹo dẻo vào xiên nướng. Đột nhiên điện thoại bàn đổ chuông ầm ỹ.

"Ai nghe máy giùm đi," Zac ngáp lên ngáp xuống. "Tớ no quá không đi nổi nữa."

"Có phải người giúp việc cuối cùng của cậu đã chết vì làm việc quá sức?" Felix trêu nhưng vẫn đứng dậy. "Tớ sẽ đi."

Mãi về sau này, nhiều lần Anna cố nhắm mắt hình dung lại khoảnh khắc cuối cùng mà cô thực sự thấy hạnh phúc. Nhưng lúc này, cô chỉ nghĩ làm thế nào món kẹo dẻo không bị cháy xém.

"Alô?" Cô vẫn nghe thấy giọng Felix lẫn trong tiếng ghita bập bùng. "Không - cháu là Felix. Felix Wentworth. Chủ hỏi cháu đang làm gì ở đây á?"

Anna cứng đờ vì sợ hãi.

"Cháu sẽ gọi cô ấy." Tiếng điện thoại đặt cộp trên bàn. Felix ló ra khỏi cửa kính ban công mặt hầm hầm.

"Điện thoại của em. Bố gọi." Anh nhìn cô. "Người mà không biết con gái yêu của mình đang ở cùng ai."

Năm cặp mắt nhìn Anna chằm chằm khi cô bước vào nhà nghe điện thoại. Cô hít một hơi thật sâu, cố tình bước vào bếp để mọi người không nghe thấy.

"Alô, bố ạ? Có chuyện gì không ạ?"

Một tràng chửi rửa tra tấn lỗ tai cô, đúng theo chuẩn mực cư xử của bố cô.

"Ừm, con đã phản bội bố. Thế thôi chưa đủ - con đã nói dối, đi mà không nói cho bố biết..."

Cứ thế ông nói liên hồi cho đến khi hết hơi.

"Con có gì để nói không?" ông tra hỏi.

"Con - con không hiểu ý bố," cô lắp bắp.

"Thật sao? Để bố giúp con nhé," ông mỉa mai. "Bố bật TV và thấy con trên kênh *South Today* xuất hiện cùng mẹ Cassandra Wentworth nham hiểm cứ như thể mẹ ta là người mẹ đỡ đầu

thiên thần của con chứ không phải kẻ đã huỷ hoại công việc của bố. Rồi còn hôn con mụ chết dấm dầy như thế họ hàng thân thiết lắm! Làm sao con có thể làm vậy? Làm sao con dám!"

"Đây chỉ là hoạt động từ thiện thôi mà," Anna choáng váng trước những lời lẽ bầm bố của ông. "Nhằm giúp những bệnh nhân Alzheimer."

"Anna, con có biết mình vừa làm gì không? Bố đang trong trận chiến pháp lý, và con thì lên truyền hình dìm chặt lấy kẻ đã vu khống và phỉ báng bố. Con không ủng hộ bố đúng không?"

"Con không nghĩ là ... "

"Không, rõ ràng là con không!" bố cô nổi điên "Con biến bố thành kẻ ngu ngốc - bây giờ bố chỉ dám xem điểm tin, chuyện này khiến bố phát ốm mỗi khi nghĩ về nó."

"Bố đang làm lớn chuyện rồi."

"Và bây giờ thế vẫn chưa đủ, con đã dẫu bố lén lút đi nghỉ ở một nơi nhóp nhúa bẩn thỉu với con trai của ... "

"Con không lén lút và đây không phải kỳ nghỉ nhóp nhúa!" Anna hét lên. "Con đã nói với bố rồi, và bố cho phép và còn chúc con vui vẻ."

"Con bảo Pheobe mời cơ mà," bố cô đáp lại giận dữ không kém. "Nói cứ như thể đây là kỳ nghỉ chỉ toàn con gái. Con nghĩ có thể giấu bố, tắt điện thoại ... "

"Con không tắt, chỉ là mất sóng thôi... "

"Vì thế bố gọi cho mẹ Phoebe và phát hiện ra - con đang ở cùng thằng đó. Thế mà bố cứ ngỡ nó đang ở Devon."

"Con xin lỗi nhưng... "

"Quá muộn để xin lỗi rồi," bố cô la lối. "Chỉ có một điều khiến bố hài lòng."

"Chuyện gì ạ?" Anna khấp khởi.

"Người mẹ tội nghiệp của con không ở đây chứng kiến các con làm gì," ông đáp ráo hoảnh.

"Bố không được nói thế!"

"Về nhà ngay, Anna!"

"Không đời nào, bố ạ," cô kìm nén những giọt nước mắt. "Chúng con mới đến và còn rất nhiều kế hoạch khác."

"Để xem điều gì quan trọng với con - các kế hoạch hay gia đình."

"Nhưng bố... "

Đã quá muộn để lên tiếng phản kháng vì bố cô đã dập cụp máy.

"Em đã nói dối."

Felix ngồi yên lặng từ đầu cho đến cuối nghe Anna giải trình về cú điện thoại. Anh nhìn cô bằng

đôi mắt hoài nghi. Những người khác đã bỏ đi, nhằm tạo khoảng cách giữa họ và Felix đang mím môi mím lợi trong cơn giận dữ.

"Em không nói dối," Anna phản ứng lại. "Em chỉ không kể toàn bộ sự thật."

"Anh không quan tâm em nói gì với bố em," anh bật lại. "Anh chỉ quan tâm đến những gì em đã lừa dối anh."

"Em chưa bao giờ lừa dối anh."

"Trí nhớ em ngắn thật đấy," anh trả miếng. "Chỉ sáng nay thôi trên bãi biển, em nói là không quan tâm gia đình nghĩ gì. Đúng không? Còn giờ em lo lắng vì không dám thừa nhận đang đi nghỉ cùng với anh. Một gã da màu có một người mẹ đáng xấu hổ."

"Đừng chỉ trích em!" Anna bật khóc. "Vì Chúa, bỏ ngay thái độ thích gây sự đi! Em yêu anh và muốn ở bên anh."

"Nhưng em lại giấu nhem gia đình chuyện hai đứa mình đi cùng nhau." Anh tự dấm vào lòng bàn tay. "Anh cũng yêu em, Anna ạ - rất nhiều. Nhưng em không thể để người khác điều khiển cuộc đời mình."

"Họ không làm vậy," cô cãi lại. "Bố muốn em về nhà ngay bây giờ. Em sẽ không đi đâu cả, sẽ ở lại đây cùng anh."

Khuôn mặt Felix trở nên nhẹ nhõm. "Em đã nói gì? Không về à?"

Anna gạt đầu, lấy tay gạt nước mắt.

"Em có thể chịu đựng được không? Những cuộc cãi vã khi em về nhà?" Felix gắng hỏi.

"Dĩ nhiên là được."

Anna thấy nhẹ lòng khi Felix vòng tay qua ôm ghì lấy cô. "Anh rất vui," Felix nói. "Anh xin lỗi vì làm em khóc - chỉ vì anh ghen tỵ thôi. Anh muốn là người quan trọng nhất trong cuộc đời em."

"Anh biết không," Anna thì thầm. "Anh chính là người quan trọng nhất."

"Con yêu, con đã hứa chăm sóc bố... Mẹ tin ở con, Anna tình yêu của mẹ, mẹ biết có thể... Bố vui vì người mẹ tội nghiệp của con không ở đây..."

"Không! Mẹ ơi, bố ơi..." Anna bừng tỉnh, ngồi bật dậy, mồ hôi túa ra đầm đìa, và trống ngực đập liên hồi. Cô với tay bật đèn ngủ và hồi tưởng lại những chuyện xảy ra. Nằm trên ghế sofa, cô đã trần trọc mãi không ngủ được. Sau đó cô đã xuống dưới nhà pha cà phê. Cô liếc nhìn bàn cà phê; cốc nước chè vẫn còn ở đó, lạnh ngắt từ đời nào. Chắc hẳn cô đã ngủ gà ngủ gật mà không hay biết.❖

Câu nói trong giấc mơ lại dội về. Cứ như ở đời thực - khiến cô cảm giác mình có thể chạm vào mẹ. Cơn giận của bố cô mãnh liệt như thể ông đang hiện hữu ở đây.

Cô vùi đầu vào gối, để mặc nước mắt tuôn trào. Sao lại như thế này? Có lúc cô căm giận bố vì tính cố chấp và thiển cận, lúc sau cô lại dằn vò khi chính mình là nguyên nhân đem đến mọi rắc rối. Giọng nhẹ nhàng của mẹ cô lại vang lên, "Con hãy chăm sóc bố, hãy chăm sóc bố."

Đây là lần đầu tiên sau khi mẹ mất, đột nhiên cô cảm thấy cái giận vô cùng. Mẹ đã đòi hỏi quá

đáng: chăm sóc Walter không phải việc của cô. Cô mới mười bảy tuổi, còn cả tương lai phía trước mà tính khí bố cô có đến chết vẫn thất thường không ai suy đoán nổi. ❖ Cô có nên giam cầm cuộc đời mình mãi mãi không?

Anna rời khỏi ghế sofa và rón rén đi về phía cửa bếp. Cô hoảng sợ khi thấy cửa sau mở toang. Giật mình nhưng rồi cô thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Phoebe đang đứng quay lưng lại, ngược mắt lên bầu trời.

"Feebs à?"

Cô bạn quay lại, và ngay lập tức Anna thấy Phoebe đang khóc.

"Cậu cũng buồn à?" Phoebe bước vào, nở một nụ cười rầu rĩ. "Mình thấy cậu nằm trên ghế sofa nhưng không muốn làm phiền - trông cậu có vẻ không được thư thả. Có chuyện gì à?"

"Cậu không muốn biết đâu," Anna định bụng kể hết cho cô bạn. "Cậu thì sao?"

"Chuyện mình và anh Jamie - đúng là thảm họa," Phoebe nghẹn ngào, "Đáng nhẽ không nên đến đây. Ngày mai mình sẽ nói chuyện với anh ấy."

"Nói chuyện gì cơ?"

"Nghe này, cậu đừng hé răng nói với ai nhé," Phoebe hạ giọng. "Mình vừa gặp một người."

Mười phút sau, khi Phoebe hết khóc lóc âm ỉ, lại nói oang oang, lại ca ngợi hết lời và bật cười khanh khách, Anna biết rằng cô bạn mới đi thăm bà ở Morpeth vài tuần trước, khi trở về đã gặp một anh tên là Cameron trên tàu. Cô nàng đã chết mê chết mệt anh chàng ngay khi họ tới York.

"Ôi Anna ơi, anh ấy tuyệt vời lắm," Phoebe nhắc đi nhắc lại. "Cơ bắp, hài hước và thông minh. Chúng tớ đi chơi với nhau được năm lần từ đó đến nay..."

"Thế còn Jamie thì sao?" Anna chen ngang.

"Đó mới là điều kinh khủng nhất," Phoebe thở dài thườn thượt, nét thanh tú trên khuôn mặt thay bằng vẻ cau có. "Mình phải đến đây vì Zac không biết gì về Cameron. Đáng lẽ có thể tiệc tùng chè chén với Cameron ở Luân Đôn - ôi, đúng là sự tra tấn." Cô nàng nhắm nghiền mắt lại. "Cameron có căn hộ riêng, có xe mui trần, và là thành viên của nhiều câu lạc bộ thời thượng mà các tạp chí sành điệu vẫn hay nhắc đến..."

"Nhưng Jamie yêu cậu và mình nghĩ hai người đẹp đôi đấy," Anna nói.

"Mình không còn cảm thấy thích anh ấy nữa," Phoebe thú nhận. "Không phải bây giờ khi mình biết hẹn hò với những người đàn ông trưởng thành sẽ như thế nào."

Anna cố cười để cảm thấy phần chấn hơn. "Mình cho là chẳng có chàng trai nào ở tầm tuổi chúng ta đủ trưởng thành cả," cô trêu. "Đó là một nửa của vấn đề."

"Anh Cameron ba mươi tuổi rồi."

Ngay lúc đó, Anna không thốt lên lời. "Ba mươi á? Nhưng Phoebe này..."

"Đừng nói nữa," Phoebe đáp trả. "Anh ấy tuyệt vời và mình yêu anh ấy, không quan tâm đến tuổi tác."

"Câu tính thế nào với Jamie?" Anna hỏi.

"Mình sẽ phải nói chuyện với anh ấy. Sáng sớm ngày mai. Mình không thể nói dối Jamie suốt cả tuần được, và hơn nữa, mình cũng nhớ Cameron quay quắt. Thật là ngang bướng tra tấn khi không thể gọi điện cho anh ấy chỉ vì sợ Jamie phát hiện ra." Cô nàng thông thả đi về phía bồn rửa. "Uống trà không?"

Anna gật đầu.

"Chuyện cậu và Felix OK chứ?" Phoebe hỏi. "Mình nghĩ phụ huynh đúng là rắc rối, nhưng chốt lại họ không thể điều khiển cuộc đời của chúng ta. Cậu sắp mười tám tuổi rồi - bố cậu nghĩ gì khi cho rằng có thể bắt cậu làm việc này việc nọ?"

"Chuyện phức tạp lắm." Anna trả lời.

"Chỉ vì chuyện liên quan đến buổi phát sóng đó à? Đó là vấn đề của bố cậu, chẳng phải của cậu. Mẹ mình thế nào cũng phát điên khi mình kể về Cameron; nhưng đây là cuộc sống của mình và sẽ sống theo ý mình. Cậu cũng nên thế."

Anna thầm nghĩ, cô nàng nói quá đúng. Nửa giờ sau, cô bò về giường và cố gắng ngủ lại. Mình sẽ không nghe lời bố nữa. Chỉ Felix và mình, đó mới là điều quan trọng. Mình sẽ cố gắng để có khoảng thời gian vui vẻ.

Nói thì lúc nào cũng dễ hơn làm.

Vào ngày thứ Ba, lúc đang đứng xếp hàng mua kem sau khi đã chơi một trận bóng chuyền sôi nổi trên bãi biển, điện thoại của Anna phát ra tiếng bip bip. Thêm một thư thoại của Marina, ngoài ba cuộc gọi nhờ sáng nay. Lén quay lại thấy Felix đang chơi với Frisbee và Jamie, cô vội bật lên nghe.

"Con có thể không nhận điện thoại, nhưng cô sẽ không từ bỏ cho đến khi nào nói chuyện được với con."

Anna chần chừ bấm nút *Xoá*.

"Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói chuyện này với con," giọng mẹ đỡ đầu vẫn đều đều, "nhưng con rất ích kỷ và không trung thực với bố - và với cả ký ức của mẹ con nữa."

Từng lời nói của mẹ đỡ đầu như gáo nước lạnh dội vào người. Đầu óc cô đang quay cuồng vì hôm qua uống rượu Pimm quá chén, vì một đêm mất ngủ và vì chạy nhảy dưới ánh nắng trong suốt một giờ đồng hồ qua.

"Sáng nay bố con đã khóc, Anna ạ - ông ấy khóc thực sự. Vì những điều con làm. Cô lo cho sức khoẻ của ông ấy; cả tuần nay ông ấy hết hoảng lo sợ, và bây giờ tận cùng của chuỗi bất hạnh mà con mù độc ác kia đã bắt đầu ... cô chẳng biết nói gì hơn."

Rõ ràng không phải vậy vì Marina nói không ngừng nghỉ.

"Hãy nghĩ xem, Anna ạ, mẹ con sẽ nói thế nào."

Từng lời, từng lời nói ấy như lưỡi dao cứa sâu vào lòng tự trọng của Anna.

"Gọi lại ngay nhé. Trừ phi muốn cô đến đó và đưa con về. Hãy tin cô vì cô đã quyết rồi."

Anna đóng máy, lê bước ra chỗ xếp hàng.

"Sáu kem ốc quế và một bánh," cô nói khẽ, mặc dù bây giờ chắc cô không thể nuốt nổi thứ gì.

Cố gắng giữ những que kem cho khỏi rơi, cô men theo bậc thang bằng gỗ tiến về phía bãi biển thì điện thoại lại kêu bíp bíp.

"Ôi ... !" Tại sao cô phải huỷ hoại một ngày đẹp trời bằng cách gọi cho Marina? Nhưng nếu bố cô thực sự hết hoảng lo sợ... không, chỉ là Marina cường điệu quá thôi. Nhưng Marina không bao giờ cường điệu. Mẹ cô thường nói bố khoe khoang khoác lác là vì thiếu tự tin.

Chuyện gì xảy ra nếu Marina đến đây, dĩ nhiên là không rồi - nhưng đó là một lời đe dọa... chuyện gì nếu... ?

"Anna!" Phoebe cầm lấy hai que kem từ tay cô. "Kem chảy khắp nơi rồi. Ê, sao vậy? Trông cậu như vừa nhìn thấy ma."

"À, không có gì."

"Tốt, cậu sắp phải an ủi Jamie rồi," Phoebe thì thào. "Tớ chuẩn bị kể hết đây. Sau đó sẽ bắt chuyển phà lúc năm rưỡi về nhà."

Cả ngày hôm đó, Anna tìm mọi cách rũ bỏ những chuyện gia đình ra khỏi óc. Ban đầu không quá khó. Jamie cũng lặn đầu mất sau khi Phoebe bỏ về, và đến mười giờ tối vẫn chưa thấy anh chàng quay lại. Felix và Zac đến quán rượu tìm xem Jamie có chôn vùi nỗi buồn trong men rượu không, nhưng vô ích. Anh chàng cũng không trả lời điện thoại, ví tiền vẫn còn ở trên giường.

Anna tắt máy ngay từ khi nhận được cuộc điện thoại giận dữ của Marina. Bây giờ cô bật máy lại gửi tin nhắn cho Phoebe.

"Phòng khi anh ấy đuổi theo Phoebe," cô nói với những người còn lại.

Tất cả những gì nhận được từ Phoebe là một tin nhắn cộc lốc, theo cô có phần nhấn tâm dù trong hoàn cảnh nào, *Anh ta đủ lớn để có thể tự giải quyết chuyện của mình.*

"Anh ấy không thể làm gì khi không có tiền," Sula lên tiếng. "Em nghĩ là anh ấy cần thời gian suy nghĩ. Nếu Zac làm vậy, em cũng sẽ bỏ đi đâu đó, thu mình lại và chỉ muốn chết quách đi cho rồi."

"Anh không bao giờ làm vậy," Zac đáp, dịu dàng hôn lên cổ Sula. Anh quay sang phía Anna. "Con bé là bạn em, nó có nói gì không? Điều duy nhất nó bảo với anh là không thích kỳ nghỉ này và sẽ giải thích khi về nhà."

"Chọn đúng thời điểm," Felix lẩm bẩm. "Làm sao con bé có thể bỏ rơi Jamie ngay giữa kỳ nghỉ cơ chứ?"

Điện thoại của Anna lại kêu bíp bíp.

Một tin nhắn mới.

"Jamie à?" cả ba đồng thanh hỏi.

Không phải Jamie mà là Mallory.

Bố đang ở bệnh viện. Gọi lại cho em ngay. M.

"Ôi chúa ơi!" Anna ngồi thụp xuống chiếc ghế gần nhất, bấm số gọi Mallory.

"Có sao không?" Felix lo lắng.

"Bố em, ông ấy... Mallory hả? Chị đây. Có chuyện gì thế?"

Cô lắng nghe, cảm thấy vừa lo sợ vừa mặc cảm tội lỗi khi Mallory kể chuyện chiều tối nay sau khi ca thán về cuộc sống bất công, về thái độ láo xược của Anna, bố cô ra vườn hút xì gà rồi ngã lăn bất tỉnh ở bãi cỏ.

"Họ nghĩ là bố bị tim," Mallory nức nở. "Chị Gaby thì đang ở Pháp, không thể liên lạc được. Chị về nhà đi. Chuyện ra cơ sự này tất cả là lỗi của chị."

"Tối nay thì muộn mất rồi," Felix nói ngay khi Anna gác máy. "Chuyến phà cuối cùng đã rời bến."

Anh ôm chặt lấy cô còn cô ngả đầu lên ngực anh.

"Mallory cho rằng đó là lỗi của em," cô thở dài.

"Mallory muốn nghĩ gì cũng được," Felix đáp. "Không thể đổ tội cho em vì những chuyện không hay xảy ra với bố em. Em phải luôn ghi nhớ điều này."

"Em phải về nhà thôi," giọng cô buồn bã. "Sáng sớm mai."

"Dĩ nhiên là vậy, và anh sẽ đi cùng em. Kỳ nghỉ này," anh đáp cộc lốc, "đã thất bại ngay từ đầu. Hy vọng Zac và Sula tận hưởng nốt khoảng thời gian mà không có vấn đề gì xảy ra."

Jamie trở về lúc nửa đêm, say khướt và thể hiện cho mọi người thấy, điều này thì ai cũng biết, đóng phim là một nghề thích hợp nhất dành cho anh ta. Sáng sớm hôm sau, Anna, Felix và Jamie - người đã quyết tâm đuổi theo Phoebe mà anh chàng gọi đùa là "bông hoa giữa cánh đồng cỏ dại"- quay về Fleckford.

Càng về gần tới nhà, Anna càng cảm thấy lo lắng. Felix đã rất chu đáo, lo vụ đi phà, lái xe cả chặng đường còn lại và nhất quyết bắt cô phải dừng lại ăn trưa bởi vì không thể đến bệnh viện với cái dạ dày trống rỗng. Anh thả Jamie ở ga Southampton và liên tục nói chuyện khi lái xe nhằm giúp Anna bình tâm.

"Em biết là mình quá đòi hỏi," cô liếc mình đề nghị khi anh dừng ở bãi đỗ của bệnh viện, tắt máy và mở cửa xe, "anh vào cùng em nhé? Em sợ bệnh viện và ..."

"Tất nhiên rồi," anh đáp rồi siết chặt bàn tay cô.

Walter điều trị ở phòng riêng, từ hành lang Anna đã nghe thấy giọng ông oang oang.

"Dấu hiệu tốt," Felix thở dài. "Bố em chưa mất năng lực ngôn ngữ."

Cô rón rén đẩy cửa bước vào. Một người đàn ông cao ráo, tóc muối tiêu mặc bộ vét màu đen, theo cô suy đoán đó là bác sĩ tham vấn, đang đứng ở đầu giường. Walter nằm yếu ớt trong bộ quần áo bệnh nhân, đang dựa lưng vào gối.

"... không phải do đau tim," vị bác sĩ nói. "Mà ông uống quá nhiều rượu..."

"Ngài đang khuyên tôi... ?"

"... và không còn nghi ngờ gì nữa chứng đau thắt ngực đã khiến ông bất tỉnh. Ông lại còn bị cao huyết áp..." giọng bác sĩ tham vấn đều đều.

Đúng lúc đó, Walter quay ra nhìn thấy Anna và Felix, đang lảng vảng gần cửa ra vào.

"Cao huyết áp á? Ồ, nó sẽ tốt hơn rất nhiều nếu ông lôi cổ thằng kia ra khỏi phòng cho tôi!"

"Bố, thật bất công - nếu không có Felix, con không thể về đây nhanh như thế này..."

"Nếu không phải vì chuyện tình lãng mạn nhưng ích kỷ của con với hấn, bố đã không gặp mẹ đàn bà đó và không ở đây," Walter nổi giận đùng đùng, quay sang phía bác sĩ.

"Căng thẳng thần kinh - ngài nói tôi mắc chứng này à?"

"Rõ ràng đó cũng là một nhân tố, nhưng rượu bia, thuốc lá..."

"Con hài lòng chưa?" Ông nhìn Anna hằm hằm.

"Thôi tôi sẽ để ngài ở lại với khách," bác sĩ nói. "Tôi đã ký giấy ra viện. Nhưng ngài cần phải gặp bác sĩ đa khoa chữa chứng đau thắt ngực và nên thay đổi lối sinh hoạt."

"Con nghe bác sĩ nói rồi đấy? Thay đổi lối sinh hoạt, không thì tình trạng sức khỏe của bố sẽ đi xuống."

Ba giờ sau, Walter về tới nhà và lại bắt đầu nói chuyện như khướu. Aramita, khi biết tin đã phóng hết tốc lực đến ngay, bây giờ đang ngồi trên ghế sofa vuốt ve cái đầu hói, coi Walter như đứa trẻ hai tuổi.

"Ông uống rượu ít thôi," giọng Marina nghiêm khắc. "Tiệc tùng ít đi và chấp nhận sự thật ông không còn trẻ trung nữa."

"Ồ, nếu không vì cô con gái yêu quý đã khiến tôi đau đớn phải uống rượu quên sầu, mọi chuyện có thể dễ dàng hơn," ông thở dài, ra vẻ mình là một người cha bị hiểu nhầm và bị ngược đãi. "Bố muốn con tránh xa anh ta, Anna - ít nhất cho đến khi chuyện của mẹ anh ta được giải quyết. Đám luật sư sẽ gặp nhau vào tháng tới và bố không có đủ tiền..."

Ông ập a ập ứng. Hai mắt ngân ngấn lệ.

"Nếu tất cả chuyện này trở nên tồi tệ, bố sẽ làm mẹ con thất vọng và bố không thể chịu nổi điều đó."

Ngay lúc đó, Anna hiểu rằng dù gì đi chăng nữa, cô phải giúp bố vượt qua chuyện này. Như ông đã nói " cho đến khi vấn đề được giải quyết."

Cô biết mình phải làm gì. Và làm thế nào để nó trở nên dễ chịu nhất, bất chấp tất cả.

"Bố em khỏe không?"

Felix lái xe tới địa điểm hẹn hò của hai người ở khu rừng, ngay sau khi Anna gọi điện cho anh

vào buổi sáng ngày hôm sau vì cô biết rằng bố cô và Marina tới chỗ bác sĩ đa khoa cũng mất ít nhất một tiếng đồng hồ. Anh bế bổng cô lên, xoay tròn và đặt lên môi cô một nụ hôn nồng ấm.

"Bố em về nhà rồi, chúng mình bù đắp cho khoảng thời gian vừa qua nhé? Không phải là quay lại ngôi nhà đó, nhưng anh nghĩ chúng mình có thể..."

"Chúng mình không thể làm gì," giọng cô run rẩy. "Tạm thời, chúng ta nên hạn chế gặp nhau."

Trong giây lát, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy là tiếng chim hót líu lo và tiếng lá xào xạc trên những cây sồi.

"Em nhắc lại xem nào?" Giọng Felix nghèn nghẹn.

"Ôi, em sẽ không chia tay với anh," Anna nắm lấy tay anh và vội vàng trấn an. "Chỉ có điều chúng mình nên bí mật gặp nhau. Em nói với bố là sẽ làm theo ý ông - không gặp anh cho đến khi chuyện với mẹ anh được giải quyết êm thấm - và sau đó chúng mình sẽ xem gặp nhau như thế nào khi bố không còn ngăn cản nữa..."

"Gượng đã, phải làm rõ chuyện này." Felix buông tay ra. "Em muốn chúng mình có một mối quan hệ bí mật? Không ai biết tới?"

"Vâng, em vẫn có thể nói là đi tập nhạc hoặc đi dự tiệc với bạn bè..."

"Ôi, lại nói dối à? Che dấu cảm xúc chỉ vì người khác muốn thế? Em thật không chịu nổi!" anh tức giận. "Em có biết điều này khiến anh cảm thấy thế nào không?"

"Không có nghĩa là em không yêu anh."

"Nghe này, anh cố gắng trở thành một người hiểu lý lẽ, thực lòng là vậy. Anh biết em buồn bã vì những chuyện xảy ra với bố em, nhưng có nghe thấy nói gì không? Về rượu bia, và bệnh cao huyết áp và -"

"Nhưng nếu em có thể giúp bố bình tâm ..." Anna yếu ớt nói.

"Em sẽ không làm vậy? Bố em phải tự làm việc đó. Vì nếu em làm, chuyện gì sẽ xảy ra? Cứ cho là chúng ta tiếp tục bí mật trong hai năm nữa. Rồi em quyết định và rồi bố lại không đồng ý?"

Anna nắm lấy tay anh. "Em hứa, chỉ vài tuần thôi. Khi vụ kiện cáo này xong xuôi..."

"Nếu vụ này bố em thua kiện? Chuyện sẽ thế nào?"

Trong giây lát, Anna cứng họng.

"Anh yêu em. Em biết điều đó. Nhưng anh không thể và sẽ không nói dối - không muốn là kẻ hai mặt. Và anh cũng không làm theo ý của người khác." Anh khẽ chạm vào má cô. "Em đã từng nói anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời."

"Đúng vậy, nhưng..."

"Có vẻ không phải vậy. Anh không thể làm được việc này, Anna. Tốt nhất là phải đối diện với sự thật. Chuyện giữa chúng mình chấm hết rồi."

Nói đoạn anh quay lưng bỏ đi. Cô chạy theo van nài, khóc lóc và nói rằng anh đã hiểu sai. Cô tin

chỉ trong chốc lát anh sẽ quay lại, ôm cô trong vòng tay và thề thốt nếu giữ bí mật chuyện tình cảm có thể khiến cô hạnh phúc, anh sẽ làm.

Nhưng chuyện chẳng bao giờ được như mong muốn.

Khi anh đi ra xe, cô chạy theo nắm lấy tay. Anh dừng lại, quay sang nhìn cô trực diện, đôi mắt ngân ngấn lệ. "Anh đã yêu em, Anna," anh thì thầm. "Cứ ngỡ em cũng vậy."

Nén những giọt nước mắt, cô muốn nói điều gì đó nhưng trước khi kịp cất lời anh đã phóng xe đi mất.

Nỗi đau này, quả thật quá bất ngờ với tôi. Tôi đã từng hài lòng và tự tin, để tìm kiếm cho mình một nơi chốn bình yên

Cô đã gửi cho anh rất nhiều thư điện tử. Tấn công tới tấp bằng tin nhắn. Thậm chí còn viết những bức thư tay dài lê thê.

Cô đã cầu nguyện nhiều hơn bao giờ hết.

Nhưng cô không nhận được một tin tức nào từ anh.

Thông tin duy nhất mà cô biết là nhờ Phoebe.

"Zac nói điều tốt nhất cậu có thể làm là bỏ cuộc thôi", cô nàng khuyên giải Anna. "Hình như Zac cũng có hỏi Felix về chuyện giữa hai người, anh ấy nói là sẽ không bao giờ để cậu làm tan nát trái tim nữa. Thật thi vị! Đối với một anh chàng, đúng không?"

Anna không còn sự lựa chọn nào ngoài việc chờ đợi đến Giáng Sinh. Phoebe cho hay Zac và Felix sẽ về nhà mười ngày vào đúng đêm Giáng Sinh. Theo lời khuyên của Shannon, cô đã phải cố gắng thay đổi dung nhan cũ kỹ nhằm chán: cắt tóc ngắn đến vai, để lại màu tự nhiên, sửa sang móng tay móng chân, và chi nhiều tiền hơn vào việc mua sắm quần áo.

"Thấy không, việc quan trọng là," Shannon, người rất thích môn tâm lý, giảng giải, "gây ngạc nhiên với một diện mạo mới, khiến anh ấy nghĩ rằng cậu không những thay đổi cả về tính cách lẫn ngoại hình. Thông minh không? Tớ đọc trong tạp chí *Tâm lý Học* đấy."

Anna hy vọng tràn trề nhưng đúng đêm Giáng Sinh, cô lăn ra ốm. Vào dịp Boxing Day ^[1], Phoebe gửi cho cô một tin nhắn.

Ngày mai Zac và Felix đi trượt tuyết. F ở nhà tới hai đêm. Phụ thuộc vào cậu cả đấy!

Vài giờ sau...

"Chị đang làm gì thế?" Mallory nghi ngờ gặng hỏi khi thấy Anna mặt trắng bệch, loạng choạng lao xuống dưới nhà, mặc áo khoác, quàng khăn, đeo găng tay, trong khi vẫn giữ khư khư một gói quà. "Chị đang ốm. Đừng có đến gần - em không muốn bị lây đâu".

"Chị ra ngoài hít thở không khí trong lành", cô giả vờ. "Điều đó khiến chị cảm thấy..."

Mallory không bao giờ biết điều đó khiến Anna cảm thấy gì bởi vì Anna đã lăn quay ra sàn nhà ngất xỉu.

"Cậu không thể để anh ấy thấy tình cảnh thảm thương của cậu", Shannon buông lời nhận xét khi Anna nức nở kể lại câu chuyện qua điện thoại vào ngày hôm sau.

"Gì cơ - cậu cho rằng anh ấy sẽ được phê duyệt cho nghỉ, được nghỉ phép hay đại loại như vậy vào tháng sau ư? Mình có nên đi cùng gia đình Harville tới buổi lễ đó".

"Ừ".

"Và khi đến, nói với anh ấy là từ giờ trở đi, em sẽ không để bố điều khiển cuộc đời mình nữa", cô bạn kết luận.

"Giá mà đơn giản thế", Anna thở dài.

"Anna Elliot, cuộc sống đơn giản hay phức tạp là do cậu chọn lựa". Shannon đáp. "Hãy làm đi!"

Gửi tới: feebsharville@binternet.com

Từ: saxygirl@tiscali.net

Chào Feebs! Felix có kế với ai về buổi lễ không? Cậu thấy thế nào nếu mình cùng đi? Mình rất muốn gặp anh ấy...

Ba ngày sau cô vẫn không nhận được thư trả lời. Nhưng khi nhận được, cô ước mình chưa bao giờ đọc.

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

Từ: feebsharville@binternet.com

Chào! Cảm ơn cậu đã gửi thư. Bọn mình vừa hỏi Zac về việc này. Anh ấy nói tốt hơn là cậu đừng đến. Xin lỗi nhé cưng. Nhưng tớ sẽ gửi lời của cậu tới Felix, OK? Tớ phải đi rồi - Cameron sẽ đưa tớ đến Lễ Hội Nhạc Rock ở rạp Bowl.

Phoebe nhắc đến lễ hội nhạc Rock khiến cô nhớ tới hai tấm vé của ban nhạc *Sugar Lumps* ở rạp O2 mà cô đã đưa cho Felix. Cô đau khổ thầm nghĩ, không biết anh ấy sẽ đi cùng ai? Cô đã không phải chờ đợi lâu cho một câu trả lời. Một tuần sau, cô nhận được một bức thư đặt ở thảm trước cửa với nét chữ nghệch ngoặc của Felix.

Đã có lúc, cô nuôi hy vọng.

Cô mở bức thư. Hai chiếc vé xem phim rớt xuống chân.

Nó sẽ rất thú vị. Anh nghĩ là em có thể tìm được người thích hợp để đi cùng. F

Đến lúc này cô thực sự hiểu mình đã làm tổn thương anh ấy ghê gớm như thế nào. Và cô thề với lòng mình sẽ không bao giờ quay lại với anh.

Thật nực cười, chỉ sau đó vài tuần, luật sư của bố Anna khuyên ông không nên tiếp tục kiện cáo cãi cò. Ông đã ủng hộ một số tiền kha khá cho quỹ từ thiện dành cho bệnh nhân Alzheimer (mọi người không ai biết đó là tiền của Marina, bởi vì tiền của ông đóng băng đến khi nào trả hết cho chủ nợ) và Cassandra sau khi xin lỗi trước báo giới phải thừa nhận rằng chuyện nên chấm dứt ở đây.

Tất cả những điều đó không làm cho Anna tươi tỉnh hơn chút nào.

1. Ngày đầu tuần liền sau Giáng Sinh theo tục lệ ở Anh, trong ngày này chủ nhân tặng quà cho người làm, người đưa thư, người giao hàng...

"Mọi người thấy anh ta đẹp trai và dễ chịu hơn rất nhiều so với bất cứ một chàng trai nào"

(Jane Austen, Thuyết Phục)

"Thôi nào, thôi nào, đi đi chứ!"

Anna giận dữ đập tay vào vô lăng khi nhích từng bước sau chiếc xe tải chậm như sên bò trên đường tới làng Kellynch. Chỉ còn vài ngày nữa là tới Lễ Hội mà cô có tí tí thứ phải làm. Ban nhạc tập luyện còn chưa nhuần nhuyễn, và cô vẫn chưa chuẩn bị cho buổi hội thảo đầu tiên với bọn trẻ trường Summer tại nhà hát vào ngày hôm sau. Còn tồi tệ hơn nữa, Marina sắp đi Madeira mười ngày, và nhờ Anna đem hộp phần thưởng chơi tôngbôla tới Nông Trang Uppercross trên đường cô tới buổi tổng duyệt ở nhà Mia.

"Vì Chúa, nhanh lên chứ!" Anna hét inh ỏi, bàn tay cô nắm chặt vô lăng. Dạ dày cồn cào, và ngực như bị ai bóp nghẹt, cô kìm nén những giọt nước mắt tuôn trào.

Và cô biết rằng chuyện này chẳng liên quan gì đến chiếc xe tải đang lết từng bước trước mặt.

Felix đang ở nhà. Anh ấy và Zac đã trở về Anh được mười ngày. Cả hai kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện Selly Oak và sau đó đã được xuất viện. Zac trở về với mẹ và Phoebe, Felix ở cùng với Cassandra tại căn hộ mới ở Bythorn, nhưng hôm nay anh ấy sẽ đến Biệt Thự Hampton. Hơn nữa, anh sẽ ở lại với cô Ruth ít nhất một tháng trong khi tập vật lý trị liệu ba lần một tuần tại bệnh viện Stoke Mandeville.

Cô biết những thông tin đó từ Phoebe. Cô nàng thúc giục Anna phải cùng nhau phối hợp hành động.

"Cậu đúng là dở hơi," mấy hôm trước cô nàng đã nói toẹt vào mặt Anna. "Zac đến thăm anh ấy ba lần rồi - hôm qua mình cũng đến. Còn cậu đã làm gì? Chẳng gì sất."

"Cậu không hiểu đâu," Anna thở dài.

"Tất nhiên là mình không hiểu rồi," cô bạn ra vẻ đồng thuận.

"Nếu đó là Cameron, mình sẽ làm mọi việc để đến với anh ấy," Phoebe nói tiếp.

"Ừ, nhưng hai người vẫn đang yêu nhau," Anna nói.

"Bất chấp sự ngăn cản của mẹ, chúng mình vẫn bên nhau," Phoebe khúc khích cười. "Thú thực mà nói, Anna ạ, anh ấy tuyệt vời lắm và cậu biết anh đã làm gì tuần trước không? Mua cho tớ..."

Đã quá quen với những lời Phoebe tán dương Cameron nên Anna giả câm giả điếc mặc kệ cô nàng tiếp tục lải nhải. Cuối cùng sau khi cô nàng ngừng lại để thở, Anna muốn làm rõ điều khiến mình trấn trở từ hôm anh về đến nay.

"Felix có nhắc gì đến mình khi cậu ở đó không?"

Một sự im lặng bao trùm lên bầu không khí nhưng cũng đủ lâu để Anna biết được câu trả lời.

"Không hề nhắc gì à?" cô vội hỏi.

"À, không, nhưng đàn ông thường không thích đề cập đến những chuyện hệ trọng? Đi gặp anh ấy mà hỏi, OK?"

Nhưng Anna không làm vậy. Cô biết tại sao - ở nếu cô gặp Felix mà anh không muốn, thì tất cả niềm hy vọng cũng sẽ bị dập vùi. Tốt hơn hết là đợi chờ và cầu nguyện, biết đâu khi anh vô tình nhìn thấy cô ở trong làng hoặc ở lễ hội, cảm xúc có thể ùa về và anh nhận ra mình cần ở bên cô.

Chuyện cứ như thế sắp xảy ra đến nơi vậy.

Chiếc xe tải cuối cùng cũng rẽ vào con đường làng. Anna tăng tốc phóng ào ào nửa dặm còn lại về Nông Trang Uppercross, lũ gà và mèo giật mình hoảng hốt khi cô quật vào trong sân và đỗ ngay cửa sau. Cờ trang trí được trải trên sân, một tấm áp phích quảng cáo hoạt động cưới ngựa và tour du lịch bằng xe tải được đặt trên bãi cỏ gần phòng trà, sẵn sàng cho Lễ Hội.

Loạng choạng bước đi dưới sức nặng của hộp phần thưởng cho trò tòngbôla, không thể nhìn thấy đường, Anna đá cửa bước vào. Chân chạm vào một cái gì đó mềm mại, lại còn phát ra tiếng ăng ăng rất to - cô trượt chân ngã dúm dúm. Hộp quà bay khỏi tay và cô rớt xuống nền đá hoa.

"Anna!"

Cô ngẩng mặt lên. Trong giây lát có cảm tưởng tất cả mọi người trong phòng đều đứng bất động. Bà Bea hoảng hốt lấy tay che miệng; Ruth Croft đang cắt bánh bơ giòn thành từng lát Charlie, Mallory và Louisa đang cố nhìn cười và Henrietta đang cầm lon côca đưa lên miệng, và thêm chú chó cáu kỉnh đang cum cúp tìm chỗ an toàn.

Và còn cả Felix. Má phải quần gạc, tay trái băng bó và hai ngón tay bó bột. Anh ngồi đó trên chiếc ghế làm bằng gỗ thông ở phía đằng xa căn bếp rộng rãi, có vẻ lúng túng khi nhìn thẳng vào mắt cô.

Chuyện không như mong đợi. Cô đã lên kế hoạch rất kỹ càng - cô sẽ mặc gì, cư xử thế nào, thậm chí chuẩn bị cả những câu sẽ nói với Felix. Cô từ từ ngồi dậy.

"Lulu, đi lấy tuýp Arnica," Bea yêu cầu Louisa. "Anna bị thâm tím hết rồi. Henrietta nữa, đừng có giương mắt ếch lên - nhặt đồ đi."

Bà chạm nhẹ vào tay Anna.

"Trông con có vẻ mệt mỏi," bà ân cần. "Với những chuyện xảy ra trong thời gian qua, cô chẳng lấy làm ngạc nhiên, mất nhà và..."

Bà chột ngừng lại, bối rối quay sang nhìn Ruth.

"Ôi, và dĩ nhiên con biết Felix rồi," Bea lấp bắp.

"Chào anh," Anna thẽ thọt, chột nhìn thấy Felix ngoảnh mặt đi.

"Hai đứa biết nhau à?" Ruth hỏi Anna. "Sao trước đây cháu không nói?"

"Có lẽ cô ấy nghĩ không quan trọng." Lời nói của Felix như nhát dao đâm vào từng khúc ruột của Anna.

"Họ nói Felix có thể được nhận huy chương vì sự dũng cảm," Bea nói liền thoảng, với tay lấy tuýp Arnica từ Louisa và bôi lên má Anna. "Điều đó không tuyệt sao?"

"Chắc phải chờ lâu," Felix vội vàng đáp. "Nếu mà được nhận."

"Cháu nói phải quay trở lại Plymouth điều hành và nhận huy chương còn gì," Ruth nói.

"Đó là huy chương chiến công," Felix giải thích. "Zac cũng sẽ nhận một chiếc - tất cả mọi người đều sẽ được. Rồi sau đó là những thứ khác."

"Anh thật tuyệt vời," Louisa trầm trồ. "Em theo dõi tất cả các bản tin thời sự."

"Em cắt hết những bài báo nói về anh," Henrietta xen vào. "Chưa bao giờ em được gặp một người hùng thực sự."

"Charlie là người hùng của em, đúng không?" Mallory bon chen chỉ vì sợ ra rìa. Con bé chộp lấy tay Charlie rồi trề môi, một cảnh tượng khiến Anna muốn nôn mửa ngay tại chỗ.

"Còn anh Zac thế nào rồi?" Anna hỏi, hy vọng Felix hứng thú với câu chuyện.

"Câu ta xuống Dorset - gia đình Sula có một ngôi nhà ở Lyme Regis," anh vừa nói vừa quay mặt đi thay vì nhìn Anna. "Điều đó sẽ có ích - dạo gần đây Zac thực sự mất tinh thần."

"Không có gì ngạc nhiên sau những gì các cháu phải trải qua," Ruth cất giọng thông cảm. "Có phải do PTSD không?"

"Hy vọng là không," Felix trầm tư.

"Đó là gì thế?" Henrietta lo lắng. "Có giống với vi khuẩn MRSA không?"

"Đừng có ngốc như vậy chứ," Louisa đáp trả. "PTSD là chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Có phải không anh Felix?"

Nói đoạn, cô nàng trườn lại gần. Anh gật đầu, gõ gõ thìa lên cốc cà phê.

"Vài ngày vui vẻ nghỉ ngơi cùng gia đình Sula là ổn thôi," Bead cười hớn hở. "Mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt đẹp cả thôi."

"Cô hãy nói điều đó với những người còn mắc kẹt ngoài chiến trường," Felix lăm bắm dưới cuống họng. Chợt bắt gặp ánh mắt của Anna, anh vội quay đi. Sau đó, anh đứng dậy, khẽ nhúu mày khi dịch chuyển tay sang một tư thế thoải mái hơn.

"Roo, cô cháu mình về thôi," anh thúc giục.

"Đi nào, thưa Ngài!" Ruth trêu chọc Felix. Bà quay sang hôn tạm biệt Bea, và Felix theo sau, chợt dừng lại liếc Anna.

Hai cặp mắt lén nhìn nhau. Felix vội vã bước ra sân.

"Ôi Chúa ơi, anh ấy thật nóng bỏng!" Louisa rên rỉ.

"Lại còn độc thân nữa," Henrietta để thêm.

"Chị có Leo rồi còn gì," cô em song sinh đáp trả.

"Nếu mọi người không phiền, cháu đi đây ạ," Anna cất lời. "Cháu có buổi hội thảo ở rạp hát."

Cô thầm nghĩ, chuyện đã rõ mười mười. Dù gặp mặt nhưng anh vẫn chưa tha thứ cho mình. Chẳng phải do Louisa, mối quan hệ giữa Felix và mình đã chấm dứt. Thậm chí anh còn không muốn ở cùng một chỗ. Mình vẫn yêu anh sau tất cả - bây giờ tốt nhất là quên anh đi. Mình đúng là kẻ đại khờ khi nghĩ vẫn còn cơ hội?

Ngày hôm sau...

"Em bức mình kinh khủng!" Mallory xuất hiện trước cửa nhà tranh Magpie đúng lúc Anna về nhà sau khi tham dự buổi hội thảo ở rạp hát. Cô đói cồn cào và chỉ mong được chui vào bồn tắm. Điều cuối cùng cô muốn làm là giúp Mallory trút bỏ ưu phiền.

"Sao thế?" cô hỏi, thừa biết Mallory chỉ đợi có thế.

"Đó là vì Charlie và cuộc đua ngựa ngó ngẩn ở Lễ Hội," Mallory cáu kỉnh. "Tối nay hai đứa đã định đi xem phim rồi, nhưng ôi, không! Chị biết tại sao không?"

"Chị không phải nhà tâm lý học sao biết được," Anna đáp lời. "Em không phải đến phòng trà à? Chị nghĩ nó mở cửa đến sáu giờ cơ mà."

"Đúng thế, thật ra họ đối xử với em như nô lệ," giọng Mallory thăm thiết. "Chị biết không - họ muốn em lau chùi bàn ghế, sàn nhà sau mỗi ngày, và còn khử trùng đồ dùng..."

"Thế mới gọi là công việc, Mallory ạ," Anna vặn lại. "Cả hay lẫn dở."

"Vâng, vâng," Mallory dài giọng. "Tuy vậy, về phần Charlie - anh ấy lôi đầu ra ý nghĩ sẽ trang trí cái xe đua nhỏ trong chuồng gia súc để tham gia cuộc thi. Lôi kéo được cả Felix..."

Mặc dù vô cùng tức giận nhưng trái tim khó bảo của Anna lại nhói đau khi nghe nhắc tới tên anh.

"Felix á?" cô giả bộ hồ hững.

"Đúng vậy, hôm qua Charlie có nhắc đến chuyện này và xin trợ giúp, trước khi chị đến cơ. Sau đó Felix gọi điện kêu là rất hứng thú. Hai người đẩy trốn biệt trong chuồng gia súc như hai đứa trẻ con mười tuổi vậy."

"Nhưng tay anh ấy..."

"Đâu có cản được anh ấy hướng dẫn Charlie về khí động lực, hay đại loại như vậy," Mallory nói. "Ê này, biết anh ấy nói gì về chị không? Nói là trông chị khác quá, nếu vô tình gặp trên đường chắc không thể nhận ra."

Anna buồn rầu nghĩ bụng, dù không gặp lại sau hai mươi năm nữa, mình vẫn có thể nhận ra anh giữa hàng nghìn người.

"Chắc vì mái tóc, chị nghĩ vậy," cô nói băng quơ.

"Sự thật là chị đã giảm cân," Mallory đáp. "Mặt chị gầy gò xương."

"Ồ, cảm ơn," Anna đáp.

"Tuy vậy, chẳng phải vì thế mà em đến đây," Mallory nói tiếp. "Bố gọi điện."

"Sao?"

"Mấy tuần nữa bố sẽ tổ chức tiệc tân gia, và tất cả chúng ta phải đến đó," cô em trịnh trọng thông báo. "Đồ uống phục vụ tại căn hộ nhưng đồ ăn thì lại ở Câu Lạc Bộ Thuyền Buồm. Aramita sẽ lo tổ chức vụ này."

"Tại sao," Anna thở dài, "chị phải ngạc nhiên?"

"Chị biết không," Mallory đánh bạo nói, "cô ta và bố sẽ - ừm, chị biết rồi đấy?"

"Chị nghĩ là họ đã "biết rồi đấy" từ lâu rồi," Anna chế giễu.

"Không, ý em là họ kết hôn," Mallory trả lời. "Họ sẽ tuyên bố điều này trong bữa tiệc tới đây."

"Không đời nào!" Anna giận dữ thét lên. "Yêu nhau là một chuyện, còn cưới xin ư? Bố sẽ không bao giờ làm vậy - chị nghĩ, mẹ là tất cả đối với bố... "

"Mẹ không còn nữa," Mallory nhắc nhở, "Nhưng Aramita thì vẫn ở đây."

Trí tưởng tượng và trái tim của cô đã bị bỏ bùa

"Làm tình nguyện mệt quá phải không?"

Shannon đẩy xe lăn về phía bàn Anna đang ngồi thu dọn nhạc cụ lúc kết thúc buổi hội thảo diễn ra vào chiều thứ Sáu.

"Nhưng vui," Shannon nói tiếp, trong khi các bậc phụ huynh tới tập đến đón con. "Một đứa nhóc trong nhóm tỏ thực sự tài năng... Anna, cậu có nghe không đấy?"

"Gì cơ? Ôi xin lỗi. Tôi đang mãi suy nghĩ."

"Trông có vẻ đang lo lắng hơn là suy nghĩ, nhìn mặt cũng đủ biết," Shannon nhận xét. "Thôi nào, ăn cái này đi rồi khai thật mau."

Cô nàng dí gói bánh chocolate trước mặt Anna.

"Nhà Musgrove tổ chức tiệc nướng tối nay," Anna nói. "Năm nào cũng vậy trước Lễ Hội - một kiểu lấy lòng những người có thể cứu tiết vì tiếng ồn và những thứ đại loại như thế. Và họ muốn tớ đến đó."

"Có vẻ đây không phải lý do khiến cậu phải triệu tập một cuộc họp khẩn cấp," Shannon châm chọc.

"Felix có thể cũng tới. Anh ấy và Charlie càng ngày càng thân thiết."

"Tuyệt!" Shannon kêu lên. "Thế kế hoạch của cậu là gì?"

"Shannon, vì Chúa, cậu biết là chuyện này chẳng đi đến đâu mà? Anh ấy đã gặp mình ba lần rồi - một lần ở nhà Musgrove, hai lần ở trong làng và nếu muốn anh ấy đã chạy lại nói chuyện."

"Lũ con trai cư xử khác chúng ta," Shannon đáp tỉnh bơ, không hề để ý thấy Anna bắt đầu rơm rớm nước mắt. "Cậu phải tiến hành chậm rãi từng bước một - nếu chàng ta nhìn thấy cậu, những hồi ức đẹp tươi, tình yêu và khao khát sẽ trỗi dậy. Tìn đi. Mình biết rõ mà."

"Cậu biết à?"

"Có một anh chàng tớ quen - ở gần nhà bà... "

"Cậu kín tiếng thế!"

"Ừ, đó là vì năm ngoái anh ta mời mình đi chơi, nhưng mình đã từ chối. Anh ta méch lòng, bây giờ khi mình thực sự sẵn sàng thì anh ta lại không. Cũng giống như chuyện với Felix - nhưng cậu phải kiên trì."

Anna bật cười. "OK, OK, hiểu rồi," cô nói. "Vấn đề là, thậm chí nếu mình đến... ôi Chúa ơi!"

Cô giật mình quay lại khi nghe tiếng hét thất thanh lạnh cả sống lưng phát ra từ góc phòng. Alfie Green, cậu bé được cô yêu quý nhất nhóm, đang khóc nức nở, máu mũi chảy ròng ròng. Amanda, trưởng nhóm khoảng ba mươi tuổi gì đó, mặt trắng bệch như thấy ma, đang đứng bên cạnh lấy giấy ăn thấm mũi cho Alfie, nhưng không ăn thua.

Ngay lập tức Shannon và Anna chạy tới, chỉ kịp nghe thấy Amanda kêu là sắp ngất đến nơi rồi và cô ấy ngất luôn tại chỗ. Đám đông náo loạn, các bậc phụ huynh vội vàng dẫn con ra chỗ khác. Một trưởng nhóm nữa là Anthony, nhảy bổ đi tìm đá. Anna nắm lấy đôi bàn tay và trấn an cậu bé trong khi Shannon với kinh nghiệm cứu thương đã chỉ bảo cậu bé cần phải làm gì. Lát sau, Amanda tỉnh dậy, nhìn thấy Alfie vội bò ra khỏi phòng, vì sợ sẽ nôn ra đây.

Mười lăm phút sau, máu vẫn chảy mà mẹ Alfie chẳng thấy đau.

"Gọi xe cứu thương," Anthony quyết định, điều này khiến bé Alfie bé bỏng hét to hơn. "Gọi lại cho mẹ cháu bé. Cô ta đang ở chỗ quái nào thế? Thời gian đón con đã quá nửa tiếng rồi."

Nửa giờ đồng hồ sau, Anna cùng với Alfie và Anthony đã yên vị trong xe cứu thương trên đường tới phòng Tai Nạn và Cấp Cứu bệnh viện Fleckford.

"Anna không thể đi được." Shannon phản đối ngay khi Anthony nói rằng Hội Bảo Vệ Trẻ Em yêu cầu phải có hai người đi cùng Alfie. "Bạn cháu có hẹn rồi. Cháu sẽ đi thay."

"Xin lỗi cháu," nhân viên y tế từ chối chỉ tay về phía chiếc xe lăn. "Nhưng chúng tôi không thể..."

"OK," Anna lên tiếng. "Sẽ ổn thôi. Tớ còn nhiều thời gian quay lại đây bắt xe buýt, lấy xe ô tô về nhà thay quần áo. Mà nếu không đi, cũng không phải chuyện gì to tát cả."

Mỗi một giây phút trôi qua, chuyện lại càng diễn biến phức tạp. Anthony gửi không biết bao nhiêu tin nhắn tới máy điện thoại của mẹ của Alfie nhưng vẫn không thấy cô ấy đến. Bác sỹ cho hay nếu nửa giờ nữa máu vẫn còn chảy thì ông sẽ phải quần gạc quanh mũi cậu bé.

"Cháu đi đi," Anthony nói với Anna. "Chú sẽ ở đây với Alfie."

Nhưng mỗi khi Anna định đi thì Alfie lại khóc thảm thiết. Cô đành ở lại; cô ở lại trong lúc bác sỹ quần gạc cho cậu bé, cô ở lại kể chuyện cho đến khi cậu bé chìm vào giấc ngủ chập chờn không yên.

Đúng tám giờ tối, cuối cùng mẹ Alfie cũng tới, tóc tai rối bù, mặt mũi đỏ gay, hai má lem nhem đầy mascara và đôi mắt thì đục ngầu. "Tôi thực sự xin lỗi, xe tôi bị hỏng trên đường các đây rất xa, điện thoại thì bị cắt và khi đi bộ đến ngôi làng gần nhất..."

Anna ra về. Cô liếc nhìn đồng hồ và quyết định gọi taxi dù mất bao nhiêu tiền đi nữa. Một dãy taxi không có người. Nhưng cuối cùng cô vẫn được một chiếc đi ngang qua. Suốt đoạn đường, họ gặp toàn đèn đỏ và các phương tiện di chuyển ì ạch hôm nay lại quyết định chọn cùng một tuyến đường.

Cậu đến chưa? Shannon sốt ruột nhắn tin khi chiếc xe taxi chở Anna vẫn chết dí đằng sau chiếc xe bốn phân.

Chưa - quá muộn rồi. Không kịp thay quần áo. Không đi nữa, cô nhắn lại.

Đám không - đúng là kẻ nuốt lời! Có sao mặc vậy đi. Không thì cậu lại phải nhờ tớ tìm giải pháp đấy.

Anna khẽ liếc xuống chiếc quần bò trắng cáu bẩn và đôi giày thể thao không biết nịnh đầm, chẳng thứ gì là lựa chọn hàng đầu của cô. Nhưng cô đã kịp thời nghiêm khắc nhắc nhở bản thân, cơ hội quay lại với Felix đã hết thì điều này không còn quan trọng nữa. Không ai quan

tâm hay để mắt tới nữa.

Không thấy anh đâu.

Tần ngần đứng trước cổng sắt dẫn tới khu vườn nhà Musgrove, cô nhìn quanh một lượt. Từng nhóm người trong làng, tất cả bọn họ cô đều nhận ra, đang đứng tán chuyện dưới những chiếc dù và vọng lâu cắm rải rác trên bãi cỏ. Charlie và Zac ngồi ngả ngón trên bãi cỏ uống bia. Henrietta và Leo bón xúc xích cho nhau còn Louisa duyên dáng ngồi trên vông tâm sự với Phoebe.

"Em đến rồi à?"

Cô quay lại và anh đứng đó, ngay sau lưng, tay cầm chiếc đĩa.

"Louisa nghĩ là em không đến," anh khẽ nhú mảy. "Chuyện gì xảy ra với em vậy?"

"Em - em kẹt chút việc," cô lấp bắp.

"Việc gì?"

"Em trợ giúp buổi hội thảo về âm nhạc," cô nói. "và cậu nhóc... "

"Lại đây, anh Felix ới!" Louisa bật dậy vẫy tay rồi rít tít mù.

"Anh tới ngay!" anh nói vọng lại rồi quay sang Anna.

"Chắc là một buổi hội thảo nguy hiểm," anh nói, một nụ cười khẽ giật nơi khóe môi. "Em có biết đằng sau áo dính đầy máu không?"

Anh chợt ngừng lại. "Em có bị thương không?"

Ít nhất là anh ấy đã chịu nói chuyện với mình, Anna nhủ bụng trong khi lục lọi tủ Mallory tìm chiếc áo nào sạch sẽ. Anh ấy đã có thể đi qua coi như không nhìn thấy mình. Anh rất lịch sự, chỉ cho thấy vết máu mà không làm mình bối rối. Điều này chứng tỏ anh vẫn quan tâm. Đúng không nhỉ? Xin Chúa, hãy đưa anh ấy trở về với con.

"Anna, mình có chuyện hay ho này phải kể cho cậu!" Phoebe lao vào phòng, khẽ liếc lại đằng sau. "Nhìn này!"

Cô nàng thọc tay vào áo, lôi ra chiếc nhẫn có dây xích.

"Cameron và tớ vừa đính hôn!"

"Gì cơ?" Anna há hốc miệng nhìn Phoebe đầy kinh ngạc.

"Cậu không được thở ra một lời nào với ai đâu đấy." Phoebe ra lệnh. "Louise và Hen biết rồi nhưng - "

"Điều này có nghĩa là ngày mai thôi toàn bộ trang Facebook và nửa trang Twitter sẽ bàn tán vụ này." Anna ngắt lời. "Nhưng Phoebe này - mẹ cậu nói gì?"

"Mình chưa báo với mẹ," Phoebe nói. "Đó là lý do mình không đeo nhẫn. Tình huống tế nhị mà. Mẹ không thích Cameron, anh Zac cũng thế. Nhưng chẳng qua họ có định kiến."

"Về chuyện gì?"

"Tuổi tác, phong cách sống, và sự thật là anh ấy có đã từng có vợ... ừm, bây giờ vẫn còn, đại loại là một kiểu, nhưng..."

"Có vợ á?" Anna thở gấp. "Nhưng..."

"Chuyện đã rồi," Phoebe bao biện. "Đó không phải lỗi của anh ấy. Họ sắp ly dị. Khổ thân anh ấy, thấy bảo Alison là kẻ thích kiểm soát..."

"Phoebe, cậu điên rồi - thế học hành thì sao?"

Phoebe ngượng ngùng.

"Đừng nói với mình là... ôi thôi nào, cậu vẫn đi học đại học chứ?"

"Cameron nói là việc gì phải thế," Phoebe đáp chắc như đinh đóng cột. "Anh ấy có nhiều mối quan hệ và có thể kiếm cho mình một công việc trong chớp mắt. Mà mình cần gì phải làm lụng."

Anna đứng chết trân, miệng há hốc, lắc đầu.

"Ờ, thế cậu không chúc mừng mình à?" Phoebe gợi ý. "Hay là cậu ghen tỵ?"

"Tất nhiên là không rồi. Mình chỉ nghĩ cậu bị ốm đầu. Nếu đó là điều cậu thực sự mong muốn thì xin chúc may mắn và chúc mừng. Jamie biết không?"

Phoebe gườm gườm. "Không - sao phải biết?"

"Cậu phải nói trước khi hai chị em sinh đôi kia bép xép. Cậu nợ anh ấy điều đó."

"Tại sao? Anh ta chả là gì với mình."

"Không, cậu khiến anh ấy rất đau khổ. Mình đã gặp mẹ Jamie ở thị trấn, bác ấy nói rằng anh ấy sẽ trở về trong vài ngày nữa. Jamie đã tham gia rất nhiều buổi thử giọng và giành được một vai trong *The Bill*. Anh ấy sẽ về nhà và nghỉ ngơi trước khi bộ phim khởi quay."

"Hi vọng nó sẽ khiến anh ta quên mình," Phoebe lạnh lùng đáp lời. "Anh ta vẫn gửi thư, bưu thiếp và những bài thơ ủy mị. Buồn không cơ chứ?"

"Đó là điều họ làm khi thực sự quan tâm," Anna thở dài náo nức. Đang định quay lại, cô chợt dừng lại.

"Cậu sẽ nói với mẹ chứ? Cả Zac nữa?" Anna nghĩ bụng, ít nhất mẹ và anh trai có thể khiến cô nàng trắng mắt ra.

"Sớm thôi," Phoebe đáp. "Khi Cameron có thể đến mà nắm tay mình. Điều này chẳng có gì khác biệt cả. Mình không như cậu; luôn biết rõ điều mình muốn và không đòi hỏi ai thay đổi chỉ vì những lời thuyết giáo của mẹ."

Cô nàng vén tóc ra đằng sau rồi trừng trừng nhìn Anna. "Mình cứ ngỡ cậu hiểu rõ hơn ai hết."

"Nếu tôi đã sai khi một lần dễ dàng bị khuất phục, hãy nhớ rằng lời lẽ thuyết phục được đưa ra vì sự an toàn chứ không phải hiểm nguy. Khi đầu hàng, tôi chỉ nghĩ đó là nghĩa vụ..."

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Lễ hội diễn ra rất sôi nổi và hoành tráng. Cuộc đua xe thành công tốt đẹp mặc dù xe của Charlie long mất một bánh khi leo lên đồi Stocks, kết quả là Charlie và Felix chỉ với một tay và ngón giữa hoa mỹ mà đẩy được nó về đích. Đoàn diễu hành lượn quanh làng Kellynch và Drayton Magna. Cuộc thi hóa trang đang diễn ra ở khu vườn Memorial và tại Biệt Thự Hampton, ban nhạc Wild Chicks sắp đi đến hồi kết cho tiết mục kéo dài một giờ đồng hồ.

Đối với Anna, đây là trải nghiệm phi thực tế; ban nhạc biểu diễn trước hiên nhà, dạo gần đây cô mới thấy nó thân quen như những vị trí khác trong ngôi nhà. Nó được trang hoàng không phải với những chiếc bình to cắm hoa vân anh rủ e ấp mẹ cô đã rất thích mà với những cái đèn lồng Cheya của Nhật, một vài hình đầu người được khảm bằng đá cẩm thạch có nước chảy róc rách, thể loại mà bố cô dè bủ là không hợp thời trang.

Bãi cỏ đã từng được cắt xén chính xác từng milimét trơ để chơi bóng gổ nay trồng họa cúc và bồ công anh cùng với mấy chiếc chuông gió được treo trên cây gần túp lều thợ săn. Ở đây toàn người là người. Họ ăn bánh kem, uống trà, tỏ vẻ ngưỡng mộ mảnh vườn hoặc đơn giản đi tha thẩn nghe nhạc và thích thú với từng cơn gió nóng liên tiếp thổi tới.

Cô đánh sai nhạc hai lần liền bởi vì còn mải đảo mắt tìm Felix, mặc dù cô không hiểu tại sao phải tự hành hạ bản thân như vậy.

Khi đang chơi bản "Năm Giữ Trái Tim Em" cô ngẩng lên và chợt trông thấy anh đang đứng tựa gốc cây táo mê mải ngắm cô. Anh bắt gặp ánh mắt của cô nhưng không hề lảng tránh. Cơn gió thoảng qua hắt nhẹ tờ nhạc bướm, cô với tay xếp lại ngay ngắn. Lúc cô ngược lên anh đã quay đi và đang cười đùa âm ỹ, cô vẫn nhớ đó là kiểu cười khùng khục.

Cô gái đang tay trong tay và giương mắt nhìn anh đây về ngưỡng mộ không ai chính là Louisa Musgrove.

"Anna à?"

Ban nhạc đã kết thúc buổi biểu diễn và Anna đang định theo chân mọi người đi lấy đồ uống thì bà Ruth khẽ chạm vào vai cô.

"Này," bà Ruth nói ngay trước khi cô kịp mở lời. "Ta không hiểu cụ thể chuyện gì xảy ra giữa cháu và Felix, nhưng ta biết điều này."

Anna chờ đợi cuộc công kích mà cô chắc chắn sẽ đến ngay thôi.

"Chắc hẳn nơi đây ghi dấu nhiều kỷ niệm tình yêu - và khi mấy ông bà già như chúng ta can thiệp vào cuộc sống riêng của thanh niên các cháu, thì kết cục thường đầm nước mắt," bà thủ thỉ. "Ta chỉ có thể đoán già đoán non chuyện giữa hai đứa - vì Felix không hề rằng nói một lời."

Lấy tay che mắt trước ánh nắng chói chang, bà nhìn về phía khu vườn.

"Thật là buồn cười, khi ta rủ Felix đi đâu đó cho khuây khỏa trong một khoảng thời gian, nó nói ngay là muốn ở đây."

Bà hát đầu về phía Louisa và Felix đang vui đùa cùng nhau.

"Có vẻ nó đang muốn kết bạn mở rộng quan hệ," bà dò xét. "Thật ra thì nó sẽ thấy không dễ dàng chút nào."

"Xin lỗi - Ý cô là gì ạ?"

Ruth mỉm cười. "Cả đời ta đã đi du lịch vòng quanh thế giới với Joseph," bà giảng giải. "Và cháu biết gì không? Ta nghĩ khi về nhà mình sẽ có hai người bạn thân. Rất nhiều mối quan hệ, nhưng chỉ có hai người là thân." Bà nhìn Anna, nụ cười tắt dần trên môi. "Phải là người cực kỳ đặc biệt thì mới duy trì mối quan hệ cách xa nhau nghìn trùng như thế," bà nói tiếp. "Mọi người nói rằng cuộc sống sẽ dễ dàng đối với người đi hơn là kẻ ở lại." Bà quay sang nhìn về phía Felix. "Cháu biết đấy, ta chưa bao giờ dám chắc điều này hoàn toàn đúng. Đôi khi cháu về nhà với những mong chờ, hy vọng... ối Joseph anh yêu đây rồi! Anh đã lấy được đá chưa?"

Khoảnh khắc đó ngay lập tức bị ngắt quãng và Anna ở lại chiêm nghiệm những gì Ruth vừa cố gắng truyền tải.

"Anna à? Chào, em khỏe không?"

Anna đang định bước vào xe để về Magpie thay quần áo cho buổi khiêu vũ thì chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"Jamie! Anh đã về - rất vui được gặp anh. Chúc mừng nhé, nhân tiện đây - anh chắc phải vui mừng lắm."

"Về điều gì?"

"Một vai diễn trên truyền hình," Anna đáp lời.

"À. Ừ. Cảm ơn em. Em có biết Phoebe vừa mới... " Giọng anh lạc đi.

"Đính hôn chứ gì?" Cô nhẹ nhàng nói. "Cô ấy nói với anh rồi à?"

"Không, anh nghe lỏm chuyện Henrietta nói với Leo, thấy nhắc đến hai từ "Phoebe" và "đính hôn" - vì thế anh hỏi Leo ngay. Không thể chịu đựng nổi."

Cầm Jamie run bần bật và nom anh ta như sắp sửa khóc đến nơi.

"Em biết chuyện này quả là khó khăn, nhưng hai người đã chấm dứt một thời gian và... "

"Anna, khi em yêu như anh đã từng yêu, em không thể cho qua được đâu," Jamie nói như đang đóng phim. "Anh sẽ không bao giờ tìm thấy cô gái như Phoebe, không bao giờ."

"Dĩ nhiên là anh sẽ tìm thấy một người đối xử với anh tốt hơn," Giọng Anna quả quyết. "Giới nghệ sỹ đầy những cô gái tuyệt vời."

"Không ai tuyệt vời bằng Feebs."

Anna thầm nghĩ, đã đến lúc chuyển chủ đề.

"Anh có đến buổi khiêu vũ tối nay không?"

"Anh không nghĩ là có thể chịu đựng được - nếu Phoebe không tới."

"Cô ấy quay lại Luân Đôn rồi."

"Chắc là đến ở cùng với gã đó," Jamie thở dài náo ruột.

"Tới nhé," Anna nói. "Đó là mệnh lệnh đấy, OK? Em tin ở anh."

Bình thường Anna rất thích khiêu vũ nhưng hôm nay cô không có tâm trạng. Jamie đến ngồi lặng thinh ở chỗ quầy bar, gương mặt ủ dột, mắt nhìn xa xăm. Louisa thì bám riết lấy Felix còn Henrietta thì mê đắm với Leo. Cô đã hy vọng Shannon và những người khác sẽ ở lại đây tối nay nhưng họ lại có kế hoạch riêng.

Anna đi vào buồng vệ sinh di động Portakabin đặt ngay ngoài hội trường giáo xứ. Bỗng chợt cô nghe thấy giọng nói quen thuộc lọt qua ô cửa sổ ở mái nhà.

"Nếu Mallory mà còn kêu ca thêm lần nào nữa chuyện không ai thèm ăn bánh rán cháy khét của nó, em sẽ rú lên cho mà xem."

Giọng Louisa văng vẳng.

"Thành thực mà nói, làm sao Charlie có thể chịu đựng được con bé nhỉ," cô nàng tiếp tục oang oang. "Nó hóm hỉnh y như Gaby vậy. Anna thì OK - mặc dù cô nàng là loại dễ bị lừa phỉnh. Em nghe đồn thế, mà anh cũng biết thừa cơ mà."

Anna cố nín thở, trong khi đó cô nàng vẫn bô bô.

"Em kể cho anh nghe," Louisa đế thêm. "Không ai trên thế gian này có thể bắt em làm điều mà em không muốn. Đôi khi mẹ em cũng cố đấy nhưng cuối cùng phải đầu hàng. Hen thì dễ bảo hơn nhiều!"

Cô nàng bật cười như nắc nẻ và Anna có thể hình dung Felix sẽ ngây ngất trước hàm răng trắng bóng hoàn hảo, làn da không tì vết và đôi mắt xanh sắc lẹm của Louisa.

"Lại nói về Anna, anh biết mẹ em nói gì không? Bà nghĩ... "

Anna không bao giờ biết được mẹ Louisa nghĩ gì bởi vì những lời nói sau đó chìm ngấm trong tiếng ai đó gõ cửa buồng vệ sinh để hỏi xem Anna có chết ngất trong đó không. Cô đứng trước bồn rửa mặt, mặc kệ những giọt nước rớt trên tay và ngẩn ngơ nhìn vào gương. Một kẻ dễ bị lừa phỉnh ư? Đó là điều mọi người nghĩ về cô sao? Không đúng - làm sao mà Louisa dám nói những điều đó với Felix trước mặt tất cả mọi người?

Khi cô thần thờ đi về phía hội trường, Henrietta đuổi theo, ngay sau là Leo tay cầm hai ly rượu đầy ứ ứ.

"Anna, đợi đã! Không bắt ngờ sao? Mình không thể đợi được nữa!" cô nàng chộp lấy tay Anna. "Lúc đầu mẹ không cho mình và Lou đi, nhưng..."

"Hen, mình chả hiểu cậu đang lảm nhảm gì đâu," Anna thở hắt ra, nom rõ ràng không muốn giả vờ hưởng ứng.

"Zac không gọi cho cậu à?" Henrietta cau mày. "Anh ấy và Sula sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình vào tuần tới. Thật là tuyệt vời."

Anna đang định đáp lời thì liếc thấy Louisa và Felix tay trong tay đi về phía hội trường.

"Sẽ rất tuyệt đấy," Henrietta liến thoắng. "Anh Zac nói sẽ mời Leo và mình, dĩ nhiên là cả Charlie và Mallory, Louisa và Felix..."

Những cái tên đã được ghép đôi hết cả rồi, Anna thầm nghĩ. Cô cảm thấy phát ốm và muốn khóc luôn.

"Anh ấy không mời mình đâu," Anna vội đáp, tìm cách kìm nén những giọt nước mắt.

"Đừng có ngốc thế, dĩ nhiên là sẽ mời rồi." Henrietta quả quyết. "Zac quý cậu lắm."

Cô nàng ngừng lại liếc về phía quầy bar nơi Jamie vẫn ngồi đó cắm mặt vào cốc bia.

"Cả Jamie nữa, dĩ nhiên là vậy," Henrietta bồi thêm, "thế thì không phải chỉ một mình cậu đơn côi."

Cô nàng xì mặt.

"Chắc sẽ có cảnh hay đây, mình không thể đợi lâu hơn!"

"Em có đến chỗ Zac không?" Lát sau, Felix hỏi Anna trong khi mọi người mải mê khiêu vũ.

"Em không chắc." Cô định nói thêm "anh có muốn em đến không?" nhưng lại không dám.

"Sao lại không chắc?" Felix gắng hỏi. "Em có phải xin phép bố đến dự tiệc mà trong đó có vị khách như anh không?"

"Không," Anna mệt mỏi đáp lời. "Anh biết gì không? Những lời nhận xét của anh càng ngày càng nhàm chán. Em nghĩ anh rất trẻ con."

Nói xong, cô quay ngoắt bỏ đi. Không thể tin những điều vừa mới nói nhưng cô nhận ra đó chính là suy nghĩ thực của mình. Khi ra tới xe, bàn tay cô run rẩy đến nỗi không thể nhét chìa khóa vào ổ. Vẫn đang lóng ngóng, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đằng sau. Quay lại, cô chạm mặt Felix.

"Xin lỗi em," anh cười xòa. "Nhưng anh vui vì đã đưa ra lời nhận xét ác ý đó."

"Thật sao? Em không hiểu tại sao."

"Bởi vì," Felix khẽ nói. "Anh đã nhìn thấy cô Anna dễ tự ái của anh. Tuy nhiên, anh phải đi rồi - đã hứa đưa hai chị em sinh đôi về nhà."

Cô cảm lạnh trong xe một lát sau mới khởi động máy. Trên đường về Magpie, câu nói ấy cứ văng vẳng mãi trong đầu.

"Cô Anna dễ tự ái của anh, cô Anna dễ tự ái của anh."

Cô Anna của anh.

Có thể đây chỉ là phút lỡ lời, cô tự nhủ. Nhưng mình đã từng thuộc về anh. Mà anh không nhận ra bây giờ mình vẫn vậy. Có vẻ như sau này vẫn mãi thuộc về anh.

"*Phải làm gì tiếp đây?
Vì Chúa, phải làm gì tiếp đây?*"

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

"Nơi này thật tuyệt, đúng không?"

Đó là buổi chiều muộn ngày thứ Sáu, cả nhóm cùng với những người bạn khác của Sula tha thẩn ngoài vườn ngôi nhà Wings nhìn ra cảng biển ở Lyme Regis. Họ đang uống rượu Pimm và vạch kế hoạch vui chơi thì một anh chàng cao ráo, tóc sáng màu với làn da rám nắng hoàn hảo ngồi thụp xuống cạnh Anna trên bãi cỏ.

"Chào em!" anh ta nói. "Anh là Hugo - Hugo Fanshawe."

"Em là Anna Elliot," Anna mỉm cười duyên dáng. "Anh là bạn của Sula à?"

"Bọn anh đã từng học cùng với nhau ở trường Eastbourne," anh ta trả lời cặn kẽ. "Sau đó cô ấy đến Newcastle học đại học, anh thì đến Brighton nên không gặp nhau vài tháng nay rồi. Anh biết là cô ấy đã có bạn trai mới."

Anh ta hất đầu về phía Zac vừa đứng ôm Sula chặt cứng, vừa nói chuyện với Jamie và Felix.

"Anh sống ở Eastbourne à?" Anna hỏi. "Bố em mới chuyển đến đó - tới Cảng Sovereign."

"Ê, thế giới thật là nhỏ bé!" Hugo thốt lên. "Bố mẹ anh sống ở Alfriston - gia đình anh có một chiếc du thuyền đậu tại Cảng Sovereign. Chúng mình nên gặp nhau và anh sẽ đưa em đi dạo vài vòng."

Sự tự tin của anh ta khiến Anna vừa khó chịu vừa thích thú. Nhưng anh ta thực sự đẹp trai.

"Anh có biết gia đình Handerson không? Cả gia đình Dalrymple nữa? Họ là bạn bố em."

"Đi thuyền cùng anh, anh sẽ giới thiệu cho em những người xứng đáng," Hugo huyênh hoang. "Những tay đua thuyền cự phách chẳng bao giờ ngần ngại ra khơi vào ngày Chủ nhật miễn là gió đừng giật quá cấp ba!"

Dù giọng anh có chút giễu cợt, cô không khỏi bật cười. Bố cô thường nói như vậy về những người đua thuyền vào cuối tuần, điều khủng khiếp nhất là cuối tuần phải lái xe, kéo thêm cái nhà lưu động.

"Thế em đến đây cùng ai?" Hugo chuyển phắt chủ đề.

"À, cùng với gia đình Musgrove - Charlie ở đằng kia, và..."

"Ý anh là em có đi cùng bạn trai không?" Anh ta nhấn mạnh.

Anna im lặng. Khi liếc thấy Louisa tay cầm ly rượu ngồi trên đùi Felix, cô hạ giọng "Không, em không đi với ai cả."

"Kỳ nghỉ cuối tuần này," Hugo nói tiếp, "càng lúc càng thú vị."

Nửa giờ đồng hồ sau, tất cả mọi người đã chui vào nhà tránh cơn bão bất ngờ ập tới. Cô nghĩ

bụng thật là thú vị khi thu hút sự chú ý trọn vẹn từ ai đó. Hugo có vẻ tự cao tự đại, nhưng rất biết cách nói chuyện. Anh ta hỏi cô dồn dập về cuộc sống và tỏ ra hứng thú với sở thích âm nhạc, với khóa học đại học sắp tới và với tham vọng nghề nghiệp của cô.

"Này, anh chàng đằng kia kìa, dáng người thấp đậm cứ nhìn em chòng chọc đó - anh thề là đã trông thấy ở đâu. Ai vậy?"

"Đó là Jamie Benwick," Anna đáp. "Anh ấy là diễn viên truyền hình - còn xuất hiện trong quảng cáo mới của kẹo cao su *ZingaLing*. Từng hẹn hò với em gái Zac."

"Giờ thì sao?"

"Một câu chuyện dài," Anna chợt thấy Jamie nhìn mình và đang tiến lại phía cô. "Tốt hơn hết là đừng nói gì nhé."

"Chào!" Jamie cất lời, "Trời tạnh mưa rồi, chúng ta ra Cobb đi - em đi chứ?"

"Chắc rồi!" Anna nhìn Hugo tỏ ý chờ đợi. "Anh thì sao?"

"Cho anh đi với," anh ta hồ hởi.

Anna rất vui vì có Hugo đi cùng. Cô thấy thích anh chàng này mặc dù anh ta có vẻ không phải người thông minh nhất thế giới.

Anna nhủ bụng, mình nghĩ không ai có hết mọi thứ. *Nếu yêu cầu vừa có cơ thể hấp dẫn, sự quyến rũ và trí thông minh thì hơi quá.*

Cô biết chỉ duy nhất một người hội tụ cả ba yếu tố trên.

Lát sau, cả bọn đã ra tới bến cảng - Anna đã rất kiên nhẫn giải thích cho Hugo biết Cobb chính là tên bến cảng. Khi đang đi ngang qua trạm tàu cứu đắm mới, Hugo đột nhiên dừng lại.

"Chết tiệt thật!"

"Chuyện gì thế anh?" Anna lo lắng.

"Anh quên điện thoại," anh ta hốt hoảng. "Anh về lấy đây - anh đang chờ một cuộc điện thoại công việc. Em đi trước nhé - anh sẽ đuổi kịp."

Hugo vừa đi chưa được mấy bước thì Jamie lại bắt đầu kể lể nỗi sầu khổ khi bị Phoebe bỏ rơi.

"Anh đến chỉ vì nghĩ cô ấy cũng tới," anh ta thờ dãi. "Nhưng Zac nói cô ấy và Cameron đi Umbria rồi. Anh chẳng bao giờ có đủ tiền để đưa cô ấy đến những chỗ như thế. Anh chỉ không tin..."

"Jamie, nghe này. Anh đừng buồn," Anna nói đầy vẻ cảm thông khi cả hai trèo lên những bậc đá dẫn ra bờ đê phía ngoài. "Ý em là, em biết anh đau khổ nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn, anh có một công việc tuyệt vời và-"

"Mọi người đều nói vậy," Jamie buồn bã đáp lời. "Nhưng em không hiểu đâu. Không chỉ mỗi việc đánh mất Phoebe, nếu anh là người hoàn toàn khác, có thể cô ấy vẫn còn bên anh."

Anna không nói gì, có vẻ như anh ấy đang thanh minh điều gì nhưng hy vọng không phải thế.

"Anh là con một, không có anh chị em," Jamie nói tiếp. "Điều duy nhất anh làm tốt là diễn xuất. Mẹ luôn mong anh trở thành một ngôi sao - và khi anh đóng phim *Emmerdale*, bà đã vui mừng như thể anh giành được vai *Hamlet* ở rạp Globe!"

Anna mỉm cười.

"Vấn đề là, Feebs và anh định đi du lịch bụi - chỉ khoảng một tháng - nhưng nó lại trùng với lịch quay phim. Anh muốn từ chối nhưng mẹ anh bảo nếu bỏ qua cơ hội này, anh đừng hy vọng tới những điều cao xa hơn."

"Anh nhận lời và kế hoạch du lịch đã bị gác lại?"

"Đúng thế và em biết không? Nếu bọn anh đi thì cô ấy đã không đến thăm bà, đã không gặp Cameron."

"Đừng nghĩ như vậy," Anna uể oải đáp lời. "Chúng ta đều có những quyết định sai lầm; em nghĩ là anh nên hứa với lòng mình không bao giờ mắc phải lỗi lầm đó."

"Em nói đúng và anh cũng nghĩ vậy. Ê, coi chừng!"

Jamie nhảy sang một bên suýt thì trượt chân trên đám sỏi ẩm ướt khi Louisa và Henrietta nhào qua, cười đùa ầm ĩ, với Leo và Charlie theo sát gót.

"Nào mọi người trật tự," Louisa ra lệnh khi những người khác đuối kịp. "Em sẽ là Meryl Streep."

"Gì cơ?" Henrietta hỏi.

"Bộ phim mà mẹ chúng ta thích đó," Louisa ậm ừ. "Nhưng quên mất tên rồi."

"Người Phụ Nữ Của Viên Đại Úy Pháp ^[1]," Anna nhắc vở.

"Nhưng em không có áo choàng với mũ trùm đầu và nét mặt hoảng sợ," Felix bật cười.

"Thấy không? Felix hiểu ý ngay lập tức," Louisa nắm tay Felix, lờ tịt Anna. "Hầu hết mọi người đều không hiểu. Ai mang máy ảnh không? Em muốn chụp ảnh."

Cô nàng ồng ẹo đi về phía đê chắn sóng, mái tóc bay bay trong gió. Lập tức tạo dáng với mu bàn tay điệu đà tì lên trán.

Khi Louisa mãi mê diễn cho đám khán giả đặc biệt là Felix thì Anna bỏ ra chỗ khác, nhắm mắt không để tâm đến chuyện gì nữa. Cô hít hà không khí biển, hướng mặt về phía ánh mặt trời. Những con sóng biển chao lượn và kêu chín chít trên bầu trời và trên những ngọn sóng. Con gió như tươi mát hơn thối về phía cảng Cobb.

"Á á á!"

Tiếng hét thất thanh phá tan phút giây thư thái của Anna.

"Làm gì đó, phải làm gì đó đi chứ!"

Anna bừng tỉnh chạy về phía cuối bến cảng trước khi đầu óc kịp định thần chuyện gì đang diễn ra. Mọi người đều đổi mắt nhìn về phía đó - tất cả chỉ trừ Louisa.

"Cô ấy trượt chân, rơi xuống biển rồi," Felix lắp bắp khi Anna tới nơi.

Ngay lập tức, Jamie cởi áo sơ mi nhảy ùm xuống nước. Giữ Louisa-trông-như-chết-rồi dưới cánh tay, anh từ từ kéo cô nàng sang một bên.

"Cô ấy ngất rồi," anh gọi to. "Mình cần trợ giúp."

Charlie, Zac và Leo cúi xuống đưa Louisa lên bờ.

"Đáng nhẽ anh nên nhắc nhở khi thấy cô ấy đứng quá gần mép nước," Felix rầu rĩ, quỳ bên cạnh và lấy tay gạt những lọn tóc ướt ra khỏi mặt Louisa.

"Em có điện thoại, để em gọi cứu thương," Anna sốt sắng. "Ôi, chết tiệt, không có tín hiệu. Charlie, anh kiểm tra hô hấp - cô ấy còn thở không? Tim còn đập không?"

"Còn, còn," Charlie mặt càng lúc càng tái nhợt.

"Henrietta, lấy áo Jamie ấn mạnh vào chỗ vết thương trên đầu để cầm máu."

"Em không thể, không thể, sợ lắm."

"Để em làm cho," Sula vừa nói vừa khóc. "Ôi Chúa ơi, sao con lại rủ mọi người xuống đây cơ chứ?"

"Chuyện quái gì thế? Chuyện gì?" Trán đầm mồ hôi, Hugo lao tới.

"Louisa ngã xuống nước," Anna đáp. "Hình như đầu đập vào đá."

"Tôi có thể làm được gì không? Cầm lấy cái này. Đặt dưới đầu cô ấy."

Hugo cởi phăng chiếc áo thể thao. Dù lúc đó tình hình rất căng thẳng nhưng Anna không thể không nhìn trộm cơ bắp săn chắc và phần ngực rám nắng.

"Anh quay lại lấy điện thoại à?" Anna thở dồn. "Máy anh có tín hiệu không?"

"Chưa được," Hugo thở dài. "Ngớ ngẩn thế, anh quên mất là nhà đã khóa cửa. Hừ!"

"Đừng lo," Leo khua khua chiếc điện thoại. "Bắt được sóng này. Xin đưa xe cứu thương đến ngay lập tức. Bến cảng Cobb. Một cô gái bị ngạt nước và bất tỉnh."

Anna có cảm giác như thời gian như kéo dài bất tận nhưng thực ra mới có năm phút, tiếng còi xe cứu thương lạnh lạnh giúp họ nhận thấy dân tình đứng ở bến cảng đã dẹp ra hai bên cho xe đi vào. Ngay tức thì, hai nhân viên y tế đến bên Louisa.

"Mình sẽ đi cùng với con bé," Charlie nói ngay khi họ cáng Louisa vào trong xe.

"Em nữa," Mallory kêu lên.

"Không thể đi hết được," nhân viên y tế nói.

"Mình và Anna sẽ đi," Felix cất lời, không dám nhìn Louisa. "Anna luôn biết xử lý mọi việc rất điềm tĩnh. Mọi người gọi taxi và đi sau nhé."

"Xe để ở nhà mất rồi," Charlie nhớ ra.

"Anh đã uống rượu cả chiều nay rồi, không thể lái xe được," Anna lên tiếng. "Chúng ta không nên gây thêm rắc rối."

"Nói cho cậu biết cô ấy rất khôn ngoan," Felix băng quơ chẳng nhắm vào đối tượng cụ thể nào.

Lát sau, chiếc xe cứu thương đã xuôi theo bến cảng. Felix và Anna ngồi trong yên lặng, quan sát và cầu nguyện khi nhân viên y tế đeo mặt nạ ôxy cho Louisa.

Bất ngờ, cô nàng mở choàng mắt. "Chuyện gì thế? Em đang ở đâu thế này?"

"Ơn Chúa, ôi Louisa, Louisa, ơn Chúa!" Felix rên rỉ và nắm lấy tay cô nàng. "OK rồi, sẽ ổn thôi. Mọi chuyện sẽ ổn."

Nửa giờ sau...

"Có lúc nào em ước... " Felix thì thầm khi hai người ngồi ở phòng Tai Nạn và Cấp Cứu đợi tin tức của Louisa.

"Ước gì?"

"Rằng có thể quay ngược được thời gian? Xóa nhòa tất cả và làm lại từ đầu?"

Anna trân trân nhìn anh. "Có chứ. Ngày nào em cũng ước."

Felix ngược nhìn cô. "Em ạ, vấn đề là, chiều nay..."

Anh bỏ lửng câu nói khi Charlie bước từ phòng Louisa ra.

"Con bé sẽ ổn," Charlie thốt thức. "Nó bị chấn động, cần khâu vài mũi ở đầu, chụp X-quang thì không thấy rạn xương sọ."

Anna thở phào nhẹ nhõm. Tuy vậy cô lại thấy lòng mình se lại dù lúc này cảm thấy khá phần chấn khi Felix bắt đầu thổ lộ. Còn bây giờ anh chỉ nói chuyện về vụ tai nạn.

Cô đúng là dở hơi, thậm chí còn hy vọng đáng nhẽ anh nên thổ lộ những suy nghĩ của mình ở một nơi nào khác.

Bầu không khí trong căn nhà khi cô trở về thật tĩnh lặng. Charlie, Henrietta và Felix ở lại bệnh viện với Louisa; Hugo dính chặt lấy điện thoại, còn Zac và Sula không hào hứng với việc tổ chức tiệc nướng.

Khi nhìn thấy Jamie băng qua bãi cỏ tiến lại gần, Anna cảm thấy không có tâm trạng để nghe thêm bất kì tâm sự thất tình nào của anh nữa. Cô chạy ngay vào nhà, qua tiền sảnh và đi ra ngoài qua cửa trước.

Mười phút sau, quăng đôi giày để liền sang một bên, cô chễm chệ ngồi trên đê chắn sóng trên bãi cát, phóng tầm mắt ra biển nhìn những đợt sóng cuối chân trời bằng đôi mắt nhòa lệ. Cô không biết có phải vì cơn choáng váng sau vụ tai nạn hay vì sự quan tâm dịu dàng mà Felix dành cho Louisa. Nhưng một khi đã bật khóc, cô không thể ngừng lại. Ngắm những con sóng vỗ bờ, cô nhớ lại những lúc hai người ra biển - nhớ món cá và khoai tây chiên, nhớ những nụ hôn chửa chan ở Exmouth, những giây phút tuyệt diệu ở bãi biển trước khi mọi chuyện kết thúc ở đảo Wight. Nếu nhắm nghiền mắt lại, cô có thể hình dung từng chi tiết trên khuôn mặt Felix, mùi hương cơ thể anh, giọng vút cao cuối mỗi câu nói như thể anh đang đặt câu hỏi, cả mùi

cánh tay khi anh ôm cô.

"Anh là người đàn ông đang làm nhiệm vụ!"

Cô giật mình bật dậy - Hugo đứng ngay đằng sau, mỗi tay cầm một kem ốc quế.

"Mọi người không thấy em đâu, và anh nói sẽ đi tìm," anh đưa cho cô một chiếc. "Em OK chứ? Ôi, rõ ràng là không - anh có thể giúp gì hay em muốn anh đi chỗ khác?"

Cô không thể mở lời báo anh ta đi chỗ khác. Hơn nữa, đã hứa với lòng mình là sẽ không than thân trách phận nữa. Cô chậm rãi lắc đầu.

"Em không sao," cô khẽ khàng nói. "Cám ơn anh vì cái này." Nói đoạn, cô liếm láp chiếc kem rồi đứng dậy. "Anh giúp em một việc nhé?"

"Dĩ nhiên rồi," Hugo tỏ ra ga lăng. "Bất cứ điều gì em muốn."

"Đừng kể với ai là em đang buồn nhé."

"Buồn á?" Hugo nhú mày. "Anh không thấy em buồn, chỉ thấy em đang ngồi trên bãi biển ăn kem."

Khi hai người đi bộ về phía ngôi nhà, Anna chợt nhận ra cô có thể thích Hugo nếu cố gắng.

Về đến nhà, họ thấy Sula đang khóc rầm rức, Zac, Mallory và Jamie đang rất tức giận.

"Chuyện gì thế? Không phải chuyện Louisa đấy chứ?" Anna thở hển hển.

Zac lắc đầu. "Nhà mới bị trộm. Sula mất nhiều tiền trong túi và ví của anh cũng bị moi sạch."

"Em nên kiểm tra túi xách," Leo nhìn Anna đầy vẻ cảnh báo.

"Em mang theo cả ngày," Anna mở túi. "Nên không sao cả."

"Cám ơn Chúa vì điều đó," Mallory thở hắt ra. "Em đưa hết tiền cho chị, nếu mà mất chắc em sẽ..."

"Để mình đi kiểm tra phòng xem," Hugo nhảy bổ lên tầng. Lát sau, quay lại ngay.

"Ipod mất rồi, cả sáu mươi Bảng nữa," anh rầu rĩ. "Không thể tin được. Mọi người biết không, tớ vừa nhớ ra. Lúc quay về nhà lấy điện thoại..."

"Đã khóa cửa rồi đúng không? Em nhớ mà," Sula lấy tay gạt nước mắt. "Nếu mẹ biết em để cửa mở, bà sẽ giết."

"Không có dấu hiệu nào chứng tỏ cửa bị phá." Zac vòng tay qua ôm Sula. "Chứng tỏ em không chốt cửa."

"Cửa trước khóa mà, nên tớ không vào lấy được điện thoại," Hugo nói. "Trên đường về, tớ có nhìn thấy một người đi ra từ cửa bên. Tớ không mấy may nghi ngờ - tưởng ai đó chuyển đồ đến. Nhưng mọi người có nghĩ...?" Anh bỏ mặc câu nói trôi vào thinh không.

"Cửa hậu hả? Ôi, em đã quên không kiểm tra." Sula thờ dãi. "Anh đã kiểm tra chưa, Hugo?"

Hugo lắc đầu. "Chưa. Anh quay lại Cobb ngay khi biết chuyện xảy ra với Louisa."

"Chúng ta nên kiểm tra phòng Felix và Charlie xem nó có lục lọi gì nữa không. Henrietta, em gọi cho cảnh sát đi." Zac ra lệnh.

"Gượm đã, chúng ta không nên động vào đồ đạc vì sẽ để lại dấu vân tay khắp nơi. Đợi họ về đã."

"Đúng vậy," Zac nói.

"Hugo, sao anh không gọi điện cho cảnh sát? Rốt cuộc, anh là người nhìn thấy kẻ tình nghi," Anna đề nghị. "Chúng ta có thể bảo với họ là không biết liệu những người khác có mất đồ hay không."

"Tuyệt! Anh làm ngay đây."

Sula gật đầu. "Mình sẽ gọi cho mẹ. Tốt hơn hết là phải làm rõ chuyện này."

Anna bỗng nhận ra rằng mỗi khi có một hoạt động thú vị nào với Felix thì lại xảy ra chuyện. Sáng ngày hôm sau, Charlie, Henrietta và Felix về nhà, nôm họ mệt mỏi nhưng vui vẻ vì Louisa đã ngồi dậy được và bắt đầu phản nản khi chưa được phép xuất viện. Cảnh sát ghi chép lại những đồ vật bị mất qua điện thoại và hứa sẽ gọi lại một lúc nào đó nhưng hiện tại vẫn chưa có thông tin gì thêm.

Bà Bea Musgrove đến đó lúc bảy giờ sáng. Trên đường tới bệnh viện, bà yêu cầu Henrietta và Mallory về Nông Trang Uppercross ngay lập tức thay phiên nhau làm việc nhà và phục vụ ở phòng trà.

"Nhưng đây là kì nghỉ cuối tuần của em," Mallory rên rỉ. "Em đã phải làm việc gấp đôi người khác rồi."

"Im đi, Mallory!" Henrietta đốp lại. "Em có thể nghĩ cho người khác được không?"

Mọi người đều thống nhất Charlie sẽ ở lại cùng mẹ và em gái. Cả Jamie và Felix đều không muốn đi; vì thế Leo đành chờ Henrietta, Mallory và Anna về nhà. Anna không đem theo xe vì cô sợ lái xe trên đường cao tốc.

"Anh đang làm gì thế?" Anna ân cần hỏi han Hugo trong khi mọi người sắp xếp đồ. "Anh có xe không?"

Hugo lắc đầu. "Anh sẽ đi tàu lên Luân Đôn gặp gỡ bạn bè rồi quay về Sussex."

"Anh có đủ tiền không?" cô hỏi. "Em biết anh bị mất đồ - có thể cho anh vay một ít tiền."

"Em thật tốt, nhưng may mà anh nhét thẻ tín dụng ở túi sau nên không sao. Gặp lại em cuối tuần tới nhé!" Anh mỉm cười.

"Cuối tuần tới á?"

"Em bảo đi thăm bố còn gì, nhớ không? Hầu hết cuối tuần anh đều neo thuyền ở đó..."

"Tuyệt," cô mỉm cười. "Sẽ rất thú vị."

"Em cho anh xin số điện thoại và sẽ nhắn tin lúc nào xuống đó. Chúng ta sẽ cùng nhau lên kế hoạch."

"Anna, đi nào!" Leo đứng ở xe vẫy tay rồi rút. Anna nguệch ngoạc viết lên mặt sau của chiếc phong bì cũ. "Chúng ta phải đi rồi."

"Em đến đây!" cô gọi với theo rồi quay sang mỉm cười Hugo. "Gặp lại anh cuối tuần sau."

"Không thể đợi lâu hơn. Bảy ngày nữa, anh sẽ đếm ngược thời gian."

Chỉ đến khi Leo dừng lại mua xăng ở Ringwood Services, Anna mới chợt nhận ra cảm xúc kỳ lạ của mình.

Suốt ba giờ qua, cô không hề mảy may nghĩ tới Felix.

Những ngày tiếp theo, Anna bận tối mắt tối mũi. Có lúc cô trốn đi gặp Shannon được khoảng tiếng đồng hồ, còn lại đều chết dí ở Nông Trại Uppercross. Khách thuê kín chỗ, phòng trà đông nghẹt người và tình hình còn trở nên tồi tệ hơn khi Henrietta bị đau đầu như búa bổ và sốt nhẹ.

"Đừng lo," bà Bea gọi điện trấn an Anna. "Hai đứa sinh đôi lúc nào cũng thế - nếu một đứa ốm là đứa kia cũng vậy. Louisa đang khỏe lên - ngày mai nó sẽ xuất viện và mọi người sẽ về nhà vào bữa tối."

"Còn Felix...?"

Anna thề không bao giờ nhắc đến tên anh nhưng cô vẫn muốn biết chuyện gì đang diễn ra.

"Câu ta đúng là một ngôi sao," bà Bea ca ngợi hết lời. "Giúp Charlie bận rộn quên đi nỗi buồn phiền. Chúng đánh nhau như chó với mèo, nhưng khi có chuyện, lại thân thiết hơn anh em. Felix đi rồi."

"Đi đâu ạ?"

"Tới căn cứ quân sự mới. Diễu hành và nhận huy chương - nó không kể với cháu à?"

"Có nhắc đến hôm mà mọi người ở trong bếp, nhưng cháu không nghĩ là tuần này... anh ấy có quay lại không?"

"Bác không biết, con ạ," bà Bea thở dài. "Nó bảo sau khi diễu hành, sẽ đến Shropshire gặp anh trai Oscar thì phải?"

"Thật ạ? Cháu không nghĩ hai người đó thân thiết đến vậy."

"Bác không rõ lắm, nhưng theo lời Charlie, cậu ta bảo... "

"Gì cơ ạ?"

"Bảo là không có việc gì phải quay lại đây."

Vài ngày sau...

"Đây rồi!" Shannon rú lên, búng tay vào màn hình máy tính. "Nhưng không có ảnh của Felix."

"Hơn sáu trăm Lính Thủy Đánh Bộ Hoàng Gia diễu hành qua trung tâm thành phố Plymouth ngày hôm qua sau khi hoàn thành nhiệm vụ bảy tháng ở Afghanistan," Anna đọc to. "Lính tiểu

đoàn *Commando 45* quay trở lại sau kỳ nghỉ phép... "

"Chuyện là vậy. Anh ấy ra đi mà không chào tạm biệt." Anna buồn thiu.

"Có lẽ," Shannon gợi ý, "cậu nên tập trung vào anh chàng mới - tên gì ấy nhỉ? Hugo à? Rút cục, cậu không thể u ê mãi chuyện này, nếu Felix biết cậu hẹn hò với người khác, ai mà biết được...?"

"Cứ mơ đi," Anna đáp. "Nhưng cậu nói đúng. Felix là dĩ vãng. Luôn luôn vậy. Chỉ vì tở ngu ngốc không nhận ra."

1. Bộ phim của đạo diễn Karel Reisz khởi quay năm 1981 và Meryl Streep giành được giải Quả Cầu Vàng cho nữ diễn viên xuất sắc nhất.

*"Anh làm tan nát trái tim em.
Em vừa đau khổ vừa hy vọng."*

(Jane Austen, Thuyết Phục)

Mặc dù Anna không muốn đến Eastbourne, nhưng cũng đã đến lúc phải đi và cô cảm thấy khá thoải mái khi rời Kellynch. Chẳng có ích gì khi cứ cố ở lại nhà của cô Marina để có cơ lượn lờ quanh Biệt Thự Hampton trong trường hợp Felix muốn gặp cô. Anh nhất quyết không muốn gặp thì cô đành đi thôi. Cô Marina đã trở về từ Madeira với làn da rám nắng đáng khao khát và hào hứng với dự án làm vườn mới nhằm cải thiện hòn non bộ ở Magpie. Bà còn nói toẹt với cô rằng nên quên quá khứ, "tiến về phía trước" đứng từ bà dùng, đến những vùng đất mới.

"Mình sẽ rất nhớ cậu," Shannon nói trong nước mắt khi Anna đến chào tạm biệt cô bạn.

"Thôi nào, hai tuần nữa mình sẽ về," Anna nói. "Chúng ta còn buổi biểu diễn ở rạp Youth trong công viên, nhớ không? Còn bữa tiệc của Mia nữa. Cô Marina có vẻ không thích mình đến đó."

"Vậy thì về nhà mình đi," Shannon hồi thúc. "Sẽ tuyệt lắm đấy - cuối tuần này là sinh nhật mẹ mình và chú Clive định đưa bà tới Paris. Mẹ sẽ không dám đi nếu mình ở nhà một mình."

"Ôi bạn thân mến!" Anna ôm chầm cô bạn. "Cậu biết không - tại sao chúng ta không tổ chức buổi gặp mặt cuối cùng - trước khi lên đại học. Ăn mừng cậu đỗ Học Viện Âm Nhạc Hoàng Gia! Không tuyệt sao?"

"Hay lắm!" Shannon trầm trồ. "Cậu có thể đưa bạn trai tới bữa tiệc của Mia nữa."

"Anh ấy không phải bạn trai," Anna phản kháng.

"Chưa phải," Shannon chònh gheo. "Thực ra, mình vừa nghĩ ra một ý tưởng sáng suốt..."

"Thôi, thôi, thôi!" Anna giơ tay giả bộ hoảng hốt. "Mình đã có quá đủ ý tưởng sáng suốt của cậu trong một thời gian dài rồi. Chúng ta chuyển chủ đề nhé?"

"OK," Shannon xị mặt. "Cậu có sôcôla không?"

Anna phải thừa nhận rằng căn hộ ở Cảng Sovereign có nhiều thứ đáng để viếng thăm. Đó là một căn hộ rộng rãi với bốn phòng ngủ nhìn ra bến cảng đông đúc, len cứng nào là du thuyền và mô tô nước đủ loại. Chỉ mất mấy phút đi bộ từ Câu Lạc Bộ Thuyền Buồm, và nó cũng ngay gần các cửa hiệu cao cấp, nhà hàng, quán rượu - nơi mà chỉ cuối tháng Tám tới đây sẽ đông nghẹt khách du lịch và dân địa phương. Bố cô hài lòng ra mặt với chỗ ở mới này, khoe ngay phòng tắm, hệ thống âm thanh lắp đặt ở tất cả các phòng và TV plasma to vật vờ chiếm hết cả mảnh tường trong phòng khách. Tuy nhiên, Anna lại thấy nhớ mảnh vườn. Cô thầm cảm ơn khi căn phòng ngủ mà cô ở cùng với Mallory có ban công, bàn mặt đá cẩm thạch và những chiếc ghế đan bằng sợi liễu gai.

Gabriella đã ra ngoài khi Anna tới đây. Khi cô dỡ xong đồ thì Aramita tới rủ Walter đi xem vở *Tristan và Isolde* ở rạp Glyndebourne. Cô thấy chạnh lòng khi thấy bố cô gọi Aramita là "thiên sứ bé bỏng của anh" trong khi cô ta ngọt ngào gọi ông là "tình yêu của em".

"Anh đã nói với Anna về bí mật của chúng mình chưa?" cô ta rì rầm, vuốt ve cánh tay Walter trong lúc ông đứng trước gương chỉnh lại nơ con bướm. Tim cô nhói đau.

"Xuyết, chưa phải lúc, thiên sứ bé bỏng của anh," Walter nói. "Phải đợi Mallory đến đã. Khi nào con bé tới nhỉ?"

"Tối thứ Năm," Anna đáp. "Nhà Musgrove cũng sẽ đến dự bữa tiệc nhưng họ sẽ đưa nó về luôn."

"Hay, hay," ông vừa nói vừa xoa tay. "Ôi, chỉ có điều." Ông ngập ngừng, trán hơi nhăn lại. "Mallory đi cùng Charlie, Gabriella có bạn trai mới - William Buxton. Bố cậu ta là Cider Buxton, con biết đấy. Tuy vậy, nếu con muốn dẫn ai đến..."

"Thực ra," Anna mỉm cười. "Con quen một anh chàng sống gần đây - bố mẹ anh ấy có một chiếc thuyền..."

Cô khinh ghét bản thân vì đã nói kiểu đó, nhưng lại khiến bố cô ấn tượng. Cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hơn khi bố chấp thuận những điều cô làm.

Dĩ nhiên là cô sẽ không tiếp tục để ông điều khiển cuộc đời mình nữa, nhưng hen hò cùng Hugo là mũi tên trúng hai đích giúp giành lại sự ủng hộ của bố và xóa bỏ hình ảnh Felix ra khỏi đầu hoàn toàn.

Kế hoạch có vẻ hiệu quả. Không phải đợi đến cuối tuần, ngay từ thứ Năm cô đã nhận được tin nhắn của Hugo.

Anh đến Cảng S 1 giờ chiều. Gặp em ở ngoài quán rượu Seamoors nhé?

"Rất vui được gặp lại em," anh ồm ồm lấy cô. "Đầu óc anh tràn ngập hình ảnh của em từ lúc em rời Lyme Regis. Uống gì nhé?"

"Rượu trắng và sô đa," cô đáp.

"Louisa thế nào rồi?"

"Cô ấy ổn," Anna trấn an. "Vết khâu tháo chỉ rồi nhưng từ đầu cho đến trán vẫn thâm tím. Đáng nhẽ còn nghiêm trọng hơn nhiều."

"Còn cảnh sát thì sao? Họ xử lý vụ đột nhập đến đâu rồi?"

Anna khẽ nhún vai. "Họ đến nhà kiểm tra và lấy lời khai nhưng báo là không có cơ may nào tìm lại được tiền. Anh biết không, tận tối Chủ nhật họ mới thêm tới."

"Anh nghĩ họ có nhiều vụ béo bở hơn," anh nói rồi dẫn cô ra phía bàn. "Anh khá bức mình chuyện iPod - anh vừa tải được mấy bài hay!" Anh tu bia ừng ực. "Thế," anh nói tiếp. "Ăn trưa ở đây sau đó thì sao? Xem phim? Mua sắm? Bất cứ điều gì em muốn - anh chỉ muốn dành thời gian bên em để hiểu em hơn."

Thốt nhiên, những điều tương tự mà Felix nói cách đây nhiều tháng lại vang lên trong đầu cô. Thôi ngay đi, cô nhủ thầm. Đừng nghĩ về anh ấy nữa.

"Ra Beachy Head nhé," cô rụt rè đề nghị. "Hôm nay trời đẹp quá."

"Sáng mai," anh đưa thực đơn cho cô rồi vẫy tay gọi bồi bàn, "anh sẽ đưa em lên thuyền đi chơi. Nếu em thích?"

"Ôi dĩ nhiên," cô dịu dàng khẽ nói. "Em rất thích. Bất cứ điều gì."

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

❖ Từ: shannonsmith@talktalk.co.uk

Chào cậu! Mọi chuyện thế nào? Hugo ra sao? Đã nong cháy chưa? Mia bảo cậu đưa anh ấy đến bữa tiệc. Ôi, nhân đây, cậu còn nhớ anh chàng mình kể chứ? Toby đó. Hóa ra bạn thân của anh trai Mia quen anh ấy và chắc chắn sẽ rủ anh ấy đi cùng. Mình hy vọng đây sẽ là một tình yêu nong cháy!! Nhớ cậu. Viết thư hay là... !

❖ Xx Shannon

❖ Gửi tới: shannonsmith@email.com

❖ Từ: saxygirl@email.com

Hugo thực sự dễ thương. Quá dễ thương luôn. Mình không chắc cảm xúc của mình nhưng anh ấy rất quan tâm, rất quyến rũ... và khi chúng mình vô tình gặp bố và Aramita ở Waterfront, anh ấy có vẻ vồn vã. Anh ấy đã kể lể rất nhiều nhưng thực tế thì chẳng hiện thực được mấy. Nhưng có thể mình bị điên. Cứ đem anh ấy ra so sánh với Felix...

Gửi tới: saxygirl@tiscali.net

Từ: shannonsmith@email.com

Anna Elliot, cậu sao thế? Đem người yêu si tình ra so sánh với kẻ đã đá đít cậu à?

Gửi tới: shannonsmith@email.com

Từ: saxygirl@tiscali.net

Ừ, OK. Mình biết mình bị điên. Tuy vậy, anh ấy sẽ đến dự tiệc của bố. Hóa ra không phải tiệc mừng tân gia mà chỉ là buổi gặp gỡ đánh lạc hướng. Một kiểu làm cho thiên hạ biết tới là bố mình đã kiếm được việc làm! Dẫn chương trình cho kênh Coast TV hai tuần một lần, hơn nữa lại còn nhằm nhê ý định viết sách! Sẽ là một quyển ❖ tự truyện - ôi, thực ra, sẽ thuê người khác viết thôi. Tất cả những gì ông làm là thao thao bất tuyệt kể cho người viết về cuộc đời mình. Sẽ không có vấn đề gì cả! Bố có vẻ rất vui mừng và chúng tớ cũng vậy vì cả nhà đều nghĩ "bí mật nho nhỏ" là sắp kết hôn của bố với Aramita thật khủng khiếp. Xin lỗi - có điện thoại, tớ đi đây.

Yêu cậu nhiều, xxx

"Anh xin lỗi," Giọng Hugo đầy vẻ hối hận khi Anna trả lời điện thoại. "Vụ đi thuyền đổ bể rồi. Hôm qua bố anh có xuống đây một lúc sau đó bắt chuyến bay đi Pháp luôn - một bất ngờ dành cho sinh nhật mẹ. Ông chẳng nói với anh một lời, cho đến khi anh nhận được tin nhắn sáng nay!"

"Đừng lo," Anna nói. "Lúc khác cũng được. Chúng ta có thể thuê xe đạp và đi -"

"Xin lỗi, anh không thể," Hugo vội ngắt lời. "Bố nhờ anh xử lý mấy việc vào phút chót - nhưng anh sẽ gặp em vào bữa tiệc ngày mai? Bảy giờ ở Câu Lạc Bộ Thuyền Buồm đúng không?"

"Đúng vậy. Gặp anh sau." Anna đáp lời.

Khi tắt điện thoại, cô phân vân tự hỏi sao mình không cảm thấy thất vọng dù chỉ là một chút thôi khi kế hoạch bị thay đổi vào phút chót.

"Em mừng vì bố và Aramita không kết hôn nữa," Mallory nói khi con bé cùng Anna và Gaby đã chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc.

"Ờ, ít nhất là," Gaby dẫu môi bình phẩm. "Bố vẫn muốn nhưng các em biết gì không?"

Anna và Mallory hoảng hốt.

"Aramita muốn có cam kết tiền hôn nhân để đảm bảo bố không mó tay vào tiền của cô ta. Thật là ích kỷ?"

"Ừ" Anna chen ngang. "Em nghĩ cô ta không hiểu lý lẽ thông thường. Em mượn chì kẻ màu vàng nhé?"

"Ôi, tất cả những thứ này thật là tuyệt!" Marina đến Eastbourne chỉ vài giờ trước khi bữa tiệc bắt đầu, ngồi một mình ở Khách sạn Hydro ngắm những vị khách tới Câu Lạc Bộ Thuyền Buồm bằng một vẻ mãn nguyện. "Giống như ngày xưa vậy."

"Cháu lo là," Anna thú nhận. "Liệu bố có đủ tiền chi trả không?"

"Ôi, con yêu, bố con chưa nói gì à?" Marina hỏi. "Nhà xuất bản và đài truyền hình sẽ lo vụ này. Bố con được trả trước một khoản hậu hĩnh cho quyển sách, con biết không - tận sáu con số."

Anna nghi ngờ nhìn Marina. "Cô cứ đùa!"

"Những chuyện liên quan đến tiền, ta không bao giờ đùa," Marina cười ha hả. "Ông ấy mừng lắm - không chỉ vấn đề tiền bạc, mà còn cảm giác mình là trung tâm của sự chú ý."

Bà hẩy nhẹ mái tóc mới cắt nom rất sành điệu và quay sang mỉm cười với Anna. "Con có định giới thiệu bạn trai với ta không? Anh chàng đó đâu rồi?"

"Đằng kia ạ, đang nói chuyện với Charlie Musgrove," cô nói.

"Anh chàng cao ráo kia á? Ôi, Anna, trông long lanh nhỉ?"

"Cô Marina!"

"Gì? Cô chỉ nói là anh chàng đó hợp với con đấy. Cô mừng cho con."

"Anna, mình phải kể ngay với cậu. Nếu không, mình phát điên mất!"

Louisa Musgrove lôi xềnh xệch Anna vào buồng vệ sinh nữ, đóng chặt cửa. "Tớ đang yêu!"

Anna thấy phát ớn. Cô cố nặn ra một nụ cười tỏ vẻ hạnh phúc.

"Không thể tin được," Louisa lắp bắp. "Mình đã từng nghĩ là mình chỉ quý anh ấy thôi - nhưng chuyện bây giờ hoàn toàn khác. Mình đã yêu anh ấy mất rồi. Mình không quan tâm bố mẹ nói gì, anh ấy rất phù hợp. Mình mới chỉ nhận ra điều đó."

"Khi nào cậu nhận ra - ý mình là, cậu yêu anh ấy từ khi nào?"

"Lúc mình nằm viện," Louisa vội đáp. "Ôi, thực ra, mình bắt đầu thích anh ấy hôm bọn mình ra Cobb. Và sau vụ tai nạn, anh ấy tỏ ra rất ngọt ngào và quan tâm."

"Anh ấy thực sự là người..." Từng lời nói của Anna như mắc nghẹn trong cổ họng.

"Và sau đó khi trở về nhà, anh ấy đến thăm mình hằng ngày..."

"Thăm cậu ư? Gì, đi cả đoạn đường á?" Cô cảm thấy nổi ghen tỵ trào dâng.

"Thôi nào," Louisa khúc khích cười. "Từ Drayton Magna tới Kellynch chỉ khoảng hai dặm."

"Drayton ư? Thế chính xác cậu yêu ai?"

"Tớ không nói à? Jamie, chính xác là Jamie Benwick. Mình nhớ anh ấy còn cào ruột gan - hai đứa xa nhau được tám tiếng rồi đấy."

Niềm hân hoan như rần rật chảy qua huyết mạch khiến cô cảm thấy chóng mặt.

"Ôi Louisa, thật tuyệt vời! Mình mừng cho cậu."

Cô thầm nghĩ, thậm chí mừng cho mình hơn.

"Nhưng - mình nghĩ, liệu anh ấy có thực sự thích hợp với cậu không?"

"Hoàn toàn thích hợp," Louisa cương quyết trả lời. "Mình không muốn bất kỳ ai khác."

"Đây là tin hay nhất mà mình nghe được trong thời gian qua," Anna vui thật sự.

"Nếu không hít thở khí trời, em ngất mất thôi," Anna nói với Hugo nửa giờ sau đó. "Ở đây yêu cầu quá nhiều phép lịch sự đối với một cô gái nhỏ. Chúng mình ra ngoài nhé?"

Hugo nháy mắt rồi cầm lấy tay cô. Đứng ngoài cầu cảng, cô cảm thấy những cơn gió dịu nhẹ mơn man làn da mình.

"Ngoài này thích hơn," cô nhắm mắt, ngược lên bầu trời rồi hít hà bầu không khí trong lành của biển.

"Ngoài này thích hơn," Hugo nhại lại giọng. Ngay lập tức, anh xoay người cô về phía mình và hôn tới tấp lên môi cô. Anna thấy bất ngờ nhưng lúc đó cô lại nhủ thầm đây là cách giúp cô vĩnh viễn xóa bỏ hình ảnh Felix trong đầu và trong tim.

"Anh đã muốn làm điều này lâu lắm rồi," Felix rên rỉ, bàn tay dò dẫm cởi cúc áo cô khi đẩy cô ra chỗ bóng râm của những bức tường. Đúng lúc đó, Anna nhận ra đây không phải điều cô muốn. Cô cố đẩy ra nhưng anh ta ôm chặt cứng.

"Hugo, không!" cô thở gấp.

"Thôi nào," anh ta lầm bầm. "Em biết là mình muốn..."

Khi bàn tay anh ta mon men xuống phía dưới, cô đập vào chân anh ta bằng gót giày, rồi bỏ chạy. Cô không sợ, cô chỉ cảm tức bản thân khi để mình rơi vào tình huống đó và cảm tức Hugo vì anh ta nghĩ rằng cô thật dễ dãi.

Cô muốn ở một mình. Phớt lờ tiếng Hugo gọi ầm ỹ, cô băng qua chiếc cầu cảng và đi về phía

căn hộ.

"Cô ơì?" Người khuôn đồ có vẻ lo lắng. "Cô không sao chứ?"

"Không sao ạ," cô bấm nút vào thang máy.

Khi mở cửa trước, cô nhìn thấy một lá thư nằm lặng lẽ trên thảm chùi chân. Chữ viết không thể nhầm được - đó là của Felix.

Cô run rẩy xé bức thư thì đột nhiên điện thoại kêu bíp bíp có tin nhắn mới. Tin nhắn cũng của Felix.

Hãy quên những gì anh đã viết trong thư đi. Rõ ràng là em đã tìm thấy người thích hợp.

Tim đập loạn xạ, cô bắt đầu đọc.

Chào em. Anh không thể chịu đựng lâu hơn được. Mười ngày nữa anh phải quay lại đơn vị sau khi kết thúc đợt trị liệu và ai biết họ sẽ đưa anh đi đâu? Anh yêu em, Anna.

Cô thở gấp hơn - sau đó nhắm lại tin nhắn trong chiếc điện thoại vẫn nằm trên tay cô.

Anh chưa bao giờ hết yêu em. Thậm chí khi anh tức giận với chuyện của bố và em, anh chưa bao giờ hết yêu em. Anh đã cố - thậm chí cố yêu Louisa, mặc dù cô ấy rất tốt, nhưng anh chỉ nghĩ về em. Cái ngày em xuất hiện ở nhà Charlie và ngã dúi dụi, lúc đó anh biết mình vẫn cần em. Hãy nói với anh chúng mình sẽ làm lại nhé? Được không?

Đầu óc cô bấn loạn. Điều này thật tuyệt ngoại trừ tin nhắn anh ấy nghĩ cô đã tìm được người thích hợp và -

"Ôi Chúa ơi!" Cô hét lên khi bất ngờ nhận ra. Không có tem thư. Chắc hẳn nó được gửi bằng tay. Có nghĩa là Felix ở đây. Liệu anh ấy có nhìn thấy cô và Hugo không? Ở ngoài kia? Chỉ lúc này thôi?

Cô chạy bộ xuống cầu thang vì quá hoang mang không thể đợi được thang máy. Ra đến ngoài đường, cô điên loạn nhìn trước ngó sau nhưng không thấy anh đâu. Cô thực sự không nghĩ chuyện lại thế. Cô chớp lấy điện thoại.

Anh hiểu nhầm rồi. Em yêu anh chỉ mình anh thôi. Anh đang ở đâu?

Cô đau khổ quay lại tòa nhà chung cư.

"Chú có nhìn thấy một anh chàng cao ráo chuyển thư đến căn hộ của cháu không?" cô dò hỏi người khuôn đồ.

"Cháu nhận được rồi à, tốt," ông ta nói.

"Anh ấy có nói với chú là đi đâu không?" Cô hỏi vậy nhưng biết thừa khả năng không có câu trả lời.

Người khuôn đồ lắc đầu.

"OK, cảm ơn chú," Anna rầu rĩ nói.

"Thấy anh ta kêu là muốn đi uống gì đó nên chú đưa cho phiếu đồ uống miễn phí ở quán bar

Slinky Sam mới mở."

"Cảm ơn chú nhiều!" Anna phóng như bay tới quán bar.

Cô thấy anh đang ngồi buồn bã, chán chường bên cốc bia.

"Anh Felix!"

Anh ngẩng lên nhìn cô.

"Anh không muốn nghe," Felix đứng dậy đẩy cô ra.

"Felix, anh nghe này," cô nài nỉ. "Anh không hiểu đâu."

"Ôi, anh hiểu chứ," anh nói. "Anh tận mắt nhìn thấy em. Em - và cái gã Hugo. Hôn nhau đấm đui."

"Xin anh hãy tin em, em không thích anh ta," cô van vãn. "Anh ta -"

"Thôi đi," Felix lạnh lùng đáp. "Em lại định nói với anh là em không cho anh ta cơ hội chứ gì? Em nghĩ anh là ai? Một tên gốc ư?"

"OK, OK, hãy để em nói điều này, và sau đó - quyền quyết định thuộc về anh."

Anh không nói gì cũng không nhúc nhích.

"OK, chỉ là có lúc, em nghĩ nếu mình hôn anh ta thì sẽ quên được anh. Bởi vì em nghĩ anh không cần em nữa và hẹn hò với người khác sẽ giúp em làm điều đó nhanh hơn. Nhưng không phải vậy, người duy nhất em muốn hôn là anh."

"Em nói lại đi."

"Người duy nhất em muốn hôn là anh."

Felix chậm chậm giơ tay vuốt má cô. Anna rùng mình như thể có một luồng điện chạy dọc cơ thể. Anh nhẹ nhàng ôm cô và kéo cô sát lại. Anh vùi mặt vào mái tóc và nhẹ nhàng vuốt ve cô.

"Chúng mình bắt đầu lại nhé?" Felix dịu dàng. "Anh xin giữ bí mật chuyện của chúng ta."

"Không!"

"Gì thế? Anh nghĩ em yêu anh cơ mà?"

"Ý em là, chúng mình có thể bắt đầu lại, nhưng không phải giữ bí mật nữa."

Anna nắm lấy tay. "Đi nào."

"Đi đâu?"

"Tới bữa tiệc. Em muốn cả thế giới biết anh có ý nghĩa với em như thế nào."

"Anna, sẽ đem lại rắc rối... "

Cô lắc đầu. "Không. Làm những gì mọi người điều khiển mới đem lại rắc rối. Anh là người quan

trọng nhất trong cuộc đời em và đã đến lúc mọi người phải biết điều này."

Khi ông Walter đang say sưa nói chuyện với Aramita, Marina và mấy người đến từ kênh *Coast TV* thì Anna và Felix len qua những vị khách bước tới.

"Bố," Anna nắm lấy tay Felix. "Bố nhớ anh Felix Wentworth chứ?"

"Xin chúc mừng chương trình và cuốn tự truyện," Felix thốt lên, vẫn đắm đắm ánh mắt. "Chắc hẳn chú đã rất vui mừng."

Lúc đó, Walter chỉ nhìn. Sau đó, ông khẽ gật đầu và một nụ cười dần nở trên môi ông.

"Cám ơn cháu, Felix," ông nhũn nhặn đáp. "Đây là sự khởi đầu mới của ta. Ta nghĩ đôi khi mọi người cần những sự khởi đầu mới, đúng không?"

Ông chủ động bắt tay Felix và Anna nghĩ mình có thể khóc vì hạnh phúc mất thôi.

"Anna, còn chờ gì nữa?" bố cô nói tiếp. "Đi lấy đồ uống cho anh bạn tội nghiệp này. Nom anh ấy khát lắm rồi."

"Đã xong một việc, vẫn còn việc nữa," Anna nói với Felix vài phút sau đó khi hai người đứng dựa ban công Cầu Lạc Bộ Thuyền Buồm.

"Ý em là gì?" Felix nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Cô Ruth sẽ không vui," Anna thở dài. "Anh biết đấy - chúng mình về lại với nhau. Em chắc là cô ấy không thích."

"Em sai rồi," Felix bật cười. "Cô ấy là người thúc giục anh xuống đây. Nhà Musgrove đã kể với cô ấy về chuyện bữa tiệc và cô ấy bảo đã chán ngấy khi nhìn thấy anh ủ rũ. Còn bảo nếu anh không lái xe xuống đây, cô ấy sẽ lôi anh đi bằng được!"

"Không thể tin nổi!" Anna nói. "Em là người hạnh phúc nhất thế gian." Cô chột im lặng khi ôm anh.

"Em phân vân không biết Hugo đi đâu?" mãi một lúc sau cô mới lên tiếng. "Em nghĩ để công bằng em phải..."

"Này em," Felix nói. "Nhìn xuống phía dưới kia đi." Anh chỉ tay về phía bến tàu. Hugo đang tán chuyện sôi nổi với một trong những cô gái đến từ kênh *Coast TV*, trông không có vẻ gì là đau khổ khi bị cự tuyệt cả.

"Bây giờ nếu em không phiền, chỉ tập trung vào chuyện chúng mình nhé?" Felix khẽ khàng. "Xét cho cùng, anh có rất nhiều thứ phải tìm hiểu."

Nói đoạn, anh kéo cô lại gần và nhẹ nhàng đặt lên môi nụ hôn ngọt ngào. Anna biết rằng đây chính là điều cô mong muốn chừng nào còn sống trên cõi đời này.

"Đây là niềm hạnh phúc không cưỡng lại được..." "

(Jane Austen, *Thuyết Phục*)

Mấy tuần sau...

"Đi nào", Mia nói ngay khi Anna ôm chầm lấy cô bạn và đưa quà sinh nhật. "Anh chàng đó đâu? Xem người yêu mới của cậu nào".

"Đừng có nói là anh ấy không đến nhé", Lauren chêm vào.

"Có thể chuyện không đến nỗi tệ như thế", Shannon lo lắng. "Có thể Anna quyết định đi một mình".

Anna bật cười. "Anh ấy đang đỗ xe".

"Trước khi anh ấy vào, hỏi nhanh đáp gọn nhé?" Shannon nom có vẻ sốt sắng bất thường khi cô nàng kéo Anna sang một bên. "Chuyện về Hugo, mình biết là cậu mê mẩn anh ta nhưng..."

"Nhưng gì?" Anna cười thầm.

"OK, cậu sẽ không thích điều này đâu", Shannon hạ giọng. "Nhưng mình là bạn cậu và bạn bè thì không giấu diếm chuyện gì. Cậu có nhớ anh chàng, mình kể không? Toby đó".

Anna khẽ gật đầu.

"Chúng mình yêu nhau rồi", Shannon nhe răng cười. "Anh ấy cũng đến đây - tí nữa mình sẽ giới thiệu với cậu".

"Thật là tuyệt!". Anna ôm chầm lấy cô bạn, mắt đã kịp liếc thấy một anh chàng đang đứng chỉnh loa ở dàn âm thanh. "Mình rất hài lòng - thế chuyện với Hugo là sao?"

"Toby quen Hugo", cô chậm rãi nói. "Anna, anh ta có một quá khứ".

"Ai mà chẳng có?" Anna nhún vai.

"Nghe này, tuần trước Toby đến bữa tiệc câu lạc bộ cri-kê thì gặp Hugo ở đó say bét nhè".

"Lũ con trai vẫn thế mà", Anna nhận xét rồi lôi cô bạn đi tiếp. "Điều đó không thể làm bọn họ trở thành người xấu".

"Đúng thế, hẳn ta say bí tỉ nên khai hết với mọi người ở quán bar chuyện đã ăn cắp tiền của mấy người bạn tại bữa tiệc gia đình ở Lyme Regis và..."

Lúc này, phản ứng của Anna là hoàn toàn chân thực. Cô kinh hãi nhìn Shannon. "Ôi lạy Chúa. Mình không tin!"

"Thế nên, mình phải nói cho cậu", Shannon đáp. "Hiểu chứ? Bởi vì mình lo cho cậu. Mình không muốn nhìn thấy cậu cặp kè với một kẻ không xứng đáng".

"Được rồi", Anna nhìn ra phía cửa và vẫy rồi rít tít mù. Cô nắm lấy tay Felix và kéo anh vào trong.

"Mọi người nhớ Felix không?" cô hỏi đám bạn bằng một nụ cười ranh mãnh. "Bạn trai của mình đó?"

"Hai người đã quay về với nhau à?" Lauren lẩm bẩm.

"Anna, cô nàng kín tiếng! Sao không kể với mình hả? Thật là tuyệt vời". Shannon cười lẩn.

"Mình nghĩ... ôi thật là lãng mạn", Mia xen vào.

Felix cười toe toét, vòng tay ôm ghì lấy Anna.

"Anh sẽ không tin chuyện Shannon kể với em về Hugo đâu!" Anna nói.

"Anh ta là một kẻ vô lại, một tên dối trá và vô giá trị đúng không?" Giọng Felix khô khốc.

"Sao anh biết?" Cả Shannon và Anna đều đồng thanh hỏi.

"Khi cô gái anh yêu bỗng nhiên dính lấy một gã đáng nghi, thì anh phải tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra".

"Thật đúng là lãng mạn". Mia nhại lại.

"Mia, nếu cậu còn nói thêm một lời nào nữa, mình thề sẽ tát cậu đấy". Lauren lầu bầu.

"Nhưng điều gì khiến anh nghi ngờ? Em thấy anh hầu như không biết gì về anh ta". Anna lập luận.

"Buổi chiều ở nhà Sula, trước khi chúng ta ra vườn, Hugo xông vào phòng anh đúng không?" Felix bắt đầu giải thích. "Anh không nghi ngờ gì - anh ta nói đang bị rối trí nên vào nhầm. Sau đó Jamie cũng nhận thấy anh ta chui vào phòng cậu ấy, rồi cả Louisa nói là anh ta suýt nữa chạm vào mặt cô ấy trong phòng... ôi, tuy nhiên, anh bắt đầu suy nghĩ. Ở đây chỉ có năm phòng ngủ, vì Chúa. Làm sao mà ai có thể nhầm lẫn mãi được?"

"Anh nghĩ là anh ta đang kiểm tra gì đó à?" Anna hỏi.

Felix thở dài. "Đúng vậy, anh chỉ phát hiện ra khi gần về đến nhà", anh thú nhận, "Anh còn đang mãi chăm sóc Louisa và cảm thấy có lỗi sau vụ tai nạn".

"Có lỗi ư?" Shannon tò mò. "Tại sao?"

"Felix nghĩ nếu anh ấy không tả lại hình ảnh của Meryl Streep trong poster của phim *Người phụ nữ của Viên Đại tá Pháp* thì Louisa đã không biểu diễn lại và ngã xuống nước", Anna nói.

"Vớ vẩn", Shannon huých toẹt. "Đó có phải lý do anh tới Eastbourne không? Để đối đầu với Hugo Kinh Khủng?"

"Không", Felix đáp, "Anh tới Eastbourne tìm Anna để xin thêm một cơ hội! Và em biết gì không? Anh phải dụ dỗ mãi và cuối cùng cũng thuyết phục được cô ấy".

"Anh thuyết phục em ư?" Anna châm chọc rồi sau đó tỏ ra vẻ nghiêm nghị. "Không ai có thể thuyết phục được em - trừ phi đó là điều em muốn."

Cô nắm chặt tay Felix rồi âu yếm nhìn anh.

"Và chính anh, Felix Wentworth là điều em thực sự, thực sự muốn".

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>